

A238

TIZ ÉV ALATT.

(1875—1885.)

KÖLTEMÉNYEK.

IRTA

PÓSA LAJOS.

A

1153

SZEGED.

A SZERZŐ TULAJDONA.

1886.

313240

Nyomatott Baba Sándornál Szegeden.

NÓGRÁDI PAP GYULÁNAK,

A JÓ BARÁTNAK

szeretete jeléül

A SZERZŐ.

Tűn az idő könnyű lepeként,
Viszi a sok szép, tarka reményt,
Vele száll a szív csillaga, napja,
Lebegő, suhogó szárnya ragadja.

Pislog a lámpa, görnyedezem,
Zengő barázdán függ a szemem,
Toll az ekém, le, mélyre hasítja —
De mit ér! nem szól fenn a pacsirta!

Százszor, ezerszer jobb a napon
Szántani, vetni ős ugaron!
Sárga kalász reng végig a rónán,
Szébb koszorunak, mint a borostyán!

Illan az élet, rózsá lehull,
A dal is elszáll nyomtalanul . . .
Új ivadék szánt egyre tovább,
Szántja a költő szíve porát.

ELBESZÉLŐ KÖLTEMÉNYEK.

A galambok.

Egyszer egy időben,
Szép dalos mezőben
Volt egy kis fehér ház,
Kerek falu legvégén.
Gólyafészek tetején —
Volt egy kis fehér ház.

Kelepeld el, gólya,
Ki volt a lakója
A kis fehér háznak?
Csizmadia, figurás,
Felesége, senki más,
A kis fehér háznak.

A lányok, menyecskék
Akkor is szerették
A karmazsin csizmát,
Mester uram — trillala!
Varrogatta — ihaja!
A karmazsin csizmát.

Hitvese negédes,
 Pávamódra lépdes
 Piros czipellőben,
 Fejkötője aranyos,
 Szép személye takaros,
 Piros czipellőben.

Egyszer egy szép reggel,
 Csalogató verssel
 Híjja a csibéket: —
 Papatyi, kis libáim!
 Tas, tas, tarka ruczáim!
 Híjja a csibéket.

Galambok is gyűlnek,
 Párosan repülnek
 Kezére, vállára,
 Turbékoló tubuskák,
 Csókolózó boboskák,
 Kezére, vállára.

Majszter uram szépen
 Ül a kerekszékben,
 Füttyörészget, dúdol,
 Sodorja a fonalat,
 Megy is, mint a gondolat.
 Füttyörészget, dúdol.

Illatos a róna,
 Menta, szegfű, rózsa,
 Haja, huja, haj, haj!
 Illatosabb az, ami,
 A műhelyben valami,
 Haja, huja, haj, haj!

„Illat, illat, illat!
 Oh be áldott illat!
 Nem tudom, mi illat!
 Hurka, kolbász, pecsenyével?
 Harcsa, potyka, kecsegevel?
 Nem tudom, mi illat!”

Pillangat a mester,
 Megpillantja egyszer
 Virágos tányéron,
 Almárium tetején,
 Kap is a jó csemegén,
 Virágos tányéron.

„Íze, íze, íze,
 Sült galambnak íze!
 Oh be jó az íze!
 Jó a lába, jó a szárnya,
 Mégis legjobb a zuzája,
 Oh be jó az íze!”

Nótába kezd újra,
 Még vigabban fujja,
 Pödörgeti bajszát,
 Keneket a csirizzel,
 Metszeget a dikicsesel,
 Pödörgeti bajszát.

A falu harangja
 Már a delet kongja,
 Csörög a kés, villa —
 Ki az urát szereti,
 Sült galambot ad neki,
 Csörög a kés, villa.

„Ki ette meg, férjem,
 Mert biz isten én nem
 A két sült galambot?
 Megetted azt, ha mondom,
 Te etted meg galambom,
 A két sült galambot!“

„Asszony, neked kellett,
 Itt a kapta mellett
 Én színét se láttam!
 Megetted azt, ha mondom!
 Te etted meg galambom,
 Én színét se láttam.“

„Apjuk, apjuk, én nem!

„Anyjuk, anyjuk én sem!

— Viaskodnak együtt —

„Embereld meg már magad!”

„Asszony, asszony, ne tagadd!”

— Viaskodnak együtt.

„De jól tudod szóval!”

„Mint te biztatóval!”

— Csöröl-pöröl a pár —

„Ludas vagy no, uracskám!”

„Galambos vagy, asszonykám!”

— Csöröl-pöröl a pár.

„Csitt ha mondom, csitt már!

Vége legyen mingyár!

— Törvényt tesz az asszony —

Amig van egy papucsom,

Ugy lesz, ahogy akarom!

— Törvényt tesz az asszony.

Fogd be, ember, a szád!

Én se szólok hozzád,

Egymáshoz ne szóljunk!

Legelőször aki szól,

Az ette meg, tudd meg jól,

Egymáshoz ne szóljunk!”

Csizmadia háza
 Gyászba borult, gyászba,
 Néma mindakettő,
 Három éjjel, három nap
 Kukkot-mukkot se szólnak.
 Néma mindakettő.

A mester már unja,
 Oldalát szó furja,
 Bántja az a törvény,
 Hogy egy kukkot se szólhat,
 Egy nótát se dudolhat.
 Bántja az a törvény.

Az asszony is le s fel
 Szomoruan jár, kel
 Piros czipellőben —
 Szeretne már perelni,
 Enyelegni, nevetni,
 Piros czipellőben.

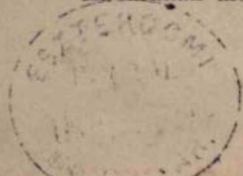
Egyszer egy időben,
 Ugy naplemenőben,
 Egy négy lovas hintó
 Leveles kis kapunál,
 A ház előtt csak megáll,
 Egy négy lovas hintó.

Hosszu hegyes bajsú,
 Paszomántos hajdú,
 A csákója forgós,
 Ül a bakon kardosan,
 Katonásan, módosan,
 A csákója forgós.

Kocsis jobbra-balra
 Suhogót sodorja,
 Prüsszög, tánczol a ló.
 Árvalányhaj kalapján,
 Sarkantyú a csizmáján,
 Prüsszög, tánczol a ló.

Nyalka urfi hátul,
 A puha párnárul
 Hajdujának mondja :
 „Hidd ki majszter uramat,
 Mutassa meg az utat!“
 Hajdujának mondja

Visszajön a hajdú,
 Hosszu hegyes bajsú,
 Az urfinak mondja :
 „Siketnémák laknak itt,
 Egy kukkot se szólnak itt!“
 Az urfinak mondja.

S imhol a mesterné
 Pattan urfi mellé,
 Magyarázza jellel,
 Hogy merre visz az az ut,
 Erre-arra hova jut,
 Magyarázza jellel.

„Jer közelebb mellém,
 Aranyos kis gerlém!
 — Tetszeleg az urfi —
 Vezess, vezess, virágom,
 Akárhova, nem bánom!”
 Tetszeleg az urfi.

Arczát megsimitja,
 Keblére szoritja,
 Csipdesi az állát —
 Kibomlik a suhogó,
 Ágaskodik már a ló,
 Csipdesi az állát.

Kiszalad a mester,
 Mondja már ezerszer:
 „Gyere vissza édes!
 Én ettem meg kivallom,
 A galambot, galambom!
 Gyere vissza édes!”

Kaczag a menyecske,
Repül, mint a fecske,
Ölelő karjába —
Meg-meghuzza a haját,
Csókolgatja ajakát,
Ölelő karjába.

Egyszer egy időben,
Volt egy kis fehér ház,
Szép dalos mezőben —
Gólya hozott valamit,
A jó isten tudja mit,
Szép dalos mezőben.

Kaczor király.

Miákolt a macska éhen
Kert alatt a faluvéken.
Híd mellé ült szomoruan,
Hát egy róka volna tulnan,
Szőrös arczát czirógatta,
Lompos farkát lelógatta.

Macska neki ugrott mindjárt,
Jobbra himbált, balra czimbált,
Játszadozott a farkával,
Mindenféle mórrikával.

Róka retten . . . macska szeppen . . .
Megfordulnak mind a ketten.
Róka soh'se látott macskát,
Macska soh'se látott rókát.
Egy se tudja, ki kicsoda,
Reszketnek, mint a kocsonya.
Nézték egymást egy darabig,
Azt mondják, hogy három napig.

Végre is a róka szólal,
Alázatos, nyájas szóval:

— Ugyan kérem, már megkérdem,
Ki az úr, ha meg nem sértem?
Miféle a nemzetsége?
Pogány-e vagy keresztyén-e?

— Én vagyok a Kaczor király!
Jaj annak, ki velem kiáll!

— Kaczor király? Nem gondoltam,
Soha hírét sem hallottam!

— Hej, hallhattad volna pedig!
Nevem együtt emlegetik
Hős családom családjával,
Tigrissel és oroszlánnal.
Roppant nagy az én hatalmam,
Bagosig tart birodalmam,
Nem szoktam én figurázni,
Csak mindenkit régulázni!
Aki körmöm közé kerül,
Onnan ugyan nem menekül!

Megijedt a róka tőle,
 Térdre borult ott előtte,
 Farkesóválva igen bókolt,
 Igért csibehúst és jó bort.
 Meg is híttá, szépen kérve,
 Barlangjába, délebedre.
 A macska meg elfogadta,
 Úrizált az istenadta!

Ebéd felett pöffeszkedett,
 Keveset szólt, sokat evett,
 Feketézett, csibukozott,
 Tenyerébe ásitozott,
 S diványra dült szundikálni,
 Nagy hortyogva muzsikálni,
 A róka meg künn strázsálta,
 Szuronyosan le s fel járva.

Egy nyúl épen arra tévedt
 Friss káposztalevél végett,
 Kerülgette a barlangot,
 De a róka rárivalgott:

— Hallod-e te, tapsifüles!
 Egy, kettő, mars! futva siess!
 Róka lyuka körül ne járj,
 Mert alszik a Kaczor király.

Roppant nagy az ő hatalma,
 Bagosig tart birodalma.
 Lesz nemulass, ha kifordul,
 Hideg kilel, úgy rád mordul,
 Nem szokott az figurázni,
 Csak mindenkit régulázni,
 Aki körme közé kerül,
 Onnan ugyan nem menekül!

Uechezu, szalad a szegény nyúl,
 Hogy a füle is lekonyúl.
 Egy tisztáson lekuporog,
 Hát egy medve ott bódorog.

— Hova, hova, medve bácsi?

— Tacskó, ne légy oly kíváncsi!

— Jó, jó, hisz én nem is bánom,
 Hanem azért azt ajánlom,
 Róka lyuka körül ne járj,
 Mert alszik a Kaczor király.
 Roppant nagy az ő hatalma,
 Bagosig tart birodalma,
 Lesz nemulass, ha kifordul,
 Hideg kilel, úgy rád mordul,

Nem szokott az figurázni,
Csak mindenkit régulázni,
Aki körme közé kerül,
Onnan ugyan nem menekül!

— Kaczor király? Nem gondoltam,
Soha hírét sem hallottam!
Arra megyek csak azért is,
Ha mindjárt egy pofonért is!
Nekem azt megtudni dukál,
Milyen az a Kaczor király!

Barlang elé ért a medve,
Róka rászól fenyegetve:

— Hallod-e te, medve, lompos,
Ne czammogj itt, vén bolondos!
Róka lyuka körül ne járj,
Mert alszik a Kaczor király,
Roppant nagy az ő hatalma,
Bagosig tart birodalma,
Lesz nemulass, ha kifordul,
Hideg kilel, úgy rád mőrdul,
Nem szokott az figurázni,
Csak mindenkit régulázni,
Aki körme közé kerül,
Onnan ugyan nem menekül.

Medve nem mert ott maradni,
 Jobbnak látta elinalni,
 A kis nyúlhoz visszaczammog,
 Nagy királyról mirmeg-mormog.
 Varjút, mókust ott találja
 Farkassal egy társaságba.
 Gyüleseznek, szónokolnak,
 Tusakodnak, tanakodnak:
 Ki is az a Kaczor király,
 Kiről a hir ugy trombitál?
 Határozzák egyetértve,
 Hogy meghijják délebédre,
 Legalább így majd meglátják,
 „Éljen! éljen!” — rákiáltják.

Követségbe a varju száll
 S fára ül a rókalyuknál:

— Hallod-e te varju, jujjúj!
 Nem mondtam már, hogy elpusztulj!
 Róka lyuka körül ne járj,
 Mert alszik a Kaczor király.
 Roppant nagy az ő hatalma,
 Bagosig tart birodalma,
 Lesz nemulass, ha kifordul,
 Hideg kilel, ugy rád mordul,

Nem szokott az figurázni,
Csak mindenkit régulázni,
Aki körme közé kerül,
Onnan ugyan nem menekül!

— Tudom én azt, jó vitézem,
Nem is azért jövök, kérem!
Medve, farkas tisztelteti,
Mókus és nyul köszönteti,
Hogy szívesen látják délre,
Holnap egy kis jó ebédre,
Mind hódolni akarnának
Kacszornak, a nagy királynak.
Majd örülnek, ha meglátják,
„Éljen! éljen!“ — rákiálják.

— Paraszt, az más! — szól a róka,
S megy jelentést tenni róla.

— Hü csatlósom, mi az ujság?
Vigság-e, vagy szomoruság?

— Felséges ur, nagyhatalmú!
Követségbe jött a varjú,
Medve, farkas tisztelteti,
Mókus és nyul köszönteti,

Hogy szívesen látják délre,
 Holnap egy kis jó ebédre.
 Mind hódolni akarnának
 Kaczornak, a nagy királynak,
 Majd örülnek, ha meglátják,
 „Éljen! éljen!“ — rákiáltják.

— Jól van, szógám, elfogadom,
 Követre vár nagy jutalom.

Száll a varju haza felé,
 Viszi a hirt gyűlés elé.

Nosza rajta! . . . Hozzá látnak,
 Készülni a lakomának.
 Kifeszitnek egy nagy ponyvát,
 Felütik a laczihonyhát.
 S földiszitik zöld galyakkal,
 Fűvekkel és virágokkal,
 Kuktának a nyulat tették,
 Szép fehérbe öltöztették,
 Neki van kis kurta farka,
 Perzselő láng meg nem kapja.
 Vadat és fát hord a medve,
 Neki-neki melegedve,
 Ordas farkas a parázson
 Fris pecsenyét forgat nyárson,

Fürge mókus asztalt terit,
 Diót, almát előkerit,
 Mogyorót is a vendégnek,
 Ebéd után csemegének.
 Van iszonyú sürgés-forgás,
 Tűzropogás, kútnyikorgás,
 Tányérsörgés, villaesörgés,
 Szaladozás, nagy dübörgés.

A varju legjobban ráért
 S küldik újra a királyért.
 Fárul fára repdes nyomban,
 Leszállani nem mer onnan.

— Jőjjetek már, róka koma,
 Készen van a nagy lakoma!
 Jó ürgehús paprikáson,
 Höresög is megsült a nyárson!

— Várj egy kicsit, varju pajtás,
 Amig tart egy szempillantás,
 Hadd húzza fel kék nadrágját,
 Aransarkantyús esizmáját!

Száll a varju ágrul ágra,
 Kaczor királyt egyre várja:

— Jőjjetek már, róka koma,
Készen van a nagy lakoma!
Olyan soká mi marasztal?
Terítve van már az asztal!

— Várj egy kicsit, varju pajtás,
A mig tart egy szempillantás,
Hadd kösse fel köves kardját,
Pödörítse ki a bajszát!

Száll a varju ágrul ágra,
Kaczor királyt nagyon várja:

— Jőjjetek már, róka koma,
Kozmás lesz a nagy lakoma!
Megkövetem tisztességgel,
El is hül a drága étel!

— Várj egy kicsit, varju pajtás,
A mig tart egy szempillantás,
Hadd tegye fel koronáját,
Üsse össze a bokáját!

Kaczor király indul végre
Az ünnepi délebedre,
Egész uton bölesen hallgat,
Méltósággal billeg-ballag.

Varjut a fán szemmel tartja,
 Tart tőle, hogy megvagdálja,
 A varju is csak félszemmel
 Tekintget rá félelemmel.
 Fegyveresen megy a róka,
 Kaczor király hü csatlósa.

Laczikonyhán várva várnak
 Érkeztére a királynak,
 Ki-kinéznak a nagy utra.
 Oldalukat roppant furja:
 Milyen az a Kaczor király,
 Kiről a hír úgy trombitál?

— Ott jön, ott jön! — a nyul kiált —
 Látom már a Kaczor királyt!
 Hosszu bajsza hegyes dárda,
 Földet veri fringiája,
 Száz bojt is lóg a csizmáján,
 Sas ül fenn a koronáján,
 Aranyos a menteujja,
 Csörög-pörög sarkantyuja,
 Jobbra duhog, balra morog,
 A két szeme vérbe forog,
 Köpköd, prüszköl, habzik szája,
 Égnek áll a szőre szála,
 Hát mi hátul izeg-mozog,
 Az ám még a szörnyü dolog!

Itt elállott a nyul szava,
 Lébe pottyant a kanala,
 Medve rémült arcot vágott
 S felborítja a bográcsot,
 Ordas magát elfelejti,
 A pecsenyét porba ejti,
 Mókus ugrik, tányér törik,
 Valamennyi mind megszökik.
 Esze nélkül fut mindnyája,
 Tapsifülest hideg rázza.

Kaczor király, hogy oda ér,
 Dühös lesz a lakomáér'.
 Sajnálja a jó pecsenyét
 Meg a finom sok csemegét.
 Haragosabb egyre jobban,
 Kardot ránt és nagyot toppan :

— Hej ripőkök, himpellérek !
 Gézengúzok, jaj tinéktek !
 A királyt így fogadjátok ?
 Átok rátok, vakapátok !
 KerüljeteK szemem elé,
 Lesz ne mulass mindenfelé !
 Gúzsba kötlek, nyársba huzlak,
 Elevenen mind megnyuzlak !

Medve, farkas, mókus és nyul
 Fut lihegve, hogy majd megful.
 S mikor épen harangoznak,
 Egy kutyával találkoznak:

— Hej, mi ütött a bundába,
 Hogy így futtok lóhalálba?
 A gőzös még nem fűttengett,
 Álljanak meg kissé kentek!

— Gyere te is! — a nyul kiált —
 Nem láttad a Kaczor királyt?
 Hosszu bajsza hegyes dárda,
 Földet veri fringiája,
 Száz bojt is lóg a csizmáján,
 Sas ül fenn a koronáján,
 Aranyos a menteujja,
 Csörög-pörög sarkantyuja,
 Jobbra duhog, balra morog,
 A két szeme vérbe forog,
 Köpköd, prüszköl, habzik szája,
 Égnek áll a szőre szála,
 Hát mi hátul izeg-mozog,
 Az ám még a szörnyű dolog!

— Kaczor király? Nem gondoltam,
 Soha hírét sem hallottam!
 De ha jól kivettem a szót,
 Ismerem én ezt a ficzkót!

Csufot üzött belöletek!
Csak utánam, ne féljetek!

Félremegve, félig bátran,
Bizakodva a kutyában,
Mennek vissza, sompolyognak,
Sündörögnek, oldalognak.
S Kaczor királyt ott találják,
Forgatja még fringiját.

De a kutyát hogy meglátja,
Felszalad egy magas fára,
Ágabogán meghuzódik,
Bodri kutya szitkozódik:

— Ej, te bögrenyalogató!
Hurka- kolbászlopogató!
Te pákosztos kapezabetyár!
Te vagy az a Kaczor király?
Király ám az egereknél,
A kitől az ördög sem fél!
Hiszen most is kék a hátad,
Hogy a tejfölt megzabáltad!
Gazdasszonyunk tegnap éjjel
Kergetett el seprünyéllel!

Medve, farkas elfordulnak —
Bátorsága jött a nyulnak :

— No, tisztelem Felségedet,
Egérfogó személyedet !
Fittyet hányok ily királynak,
Csak parancsolj a rókának !

Róka uram vérvéresen
Közbe kiált nagy mérgesen.

Tányértalpu visszafordul,
Mosolyogva egyet mordul :

— Róka koma, ne kiabálj,
Csitt ! alszik a Kaczor király !

Szent Péter.

I dvezitőnk vándorolván
 Hegyen, völgyön, erdőn, rónán,
 Tanitgatta szent Pétert,
 Aki mindig vele ment.
 Fogott is a leczke rajta,
 Tudniillik, ha akarta.
 De Péter, az ördög hinné,
 Akaratos volt egy kissé.
 Ha fejébe valamit vett,
 Krisztusra se hederített.

Egyszer, amint mendegéltek,
 Eszibe jut szent Péternek,
 Hogy szeretne i s t e n l e n n i . . .
 Nem lenne baj akkor semmi!
 Minden ember boldogulna,
 Az egekből manna hullna.

Koldusok nem éheznének,
 Tejbe, vajba fürödnének.
 Pártját fogná az árváknak,
 Betegnek fölgyógyulnának.
 Nem lenne vak... sánta... béna...
 Annyi isten nyomorékja!
 Az igazat védelmezné,
 Őrző angyalt adna mellé.
 A gazok elpusztulnának
 Örömére a világnak,
 Megváltozna minden... minden...
 Csak egy napra lenne isten!
 Szóval ő majd megmutatná:
 Hogyan kéne uralkodni,
 A világot kormányozni
 S hogy kék gondot viselni rá!

Krisztus urunk csak mosolygott,
 Nevette az egész dolgot.
 Az apostolt csititgatta
 Nyájas szóval,
 Oktatóval,
 De nem volt ám foganatja.
 Végre, mikor látta már,
 Hogy Péter az é g b e' jár
 S annyi fénye sincs szavának,
 Mintha falra borsót hánynak,

Igy szólt hozzá szép szeliden :
 „Jól van Péter, légy hát isten!
 Igazgasd ma a világot,
 Ahogy épen jónak látod,
 Majd meglátjuk : hogyan érted
 S van-e hozzá bölcseséged ?“

S ott termett a pusztá földön
 Egy aranyos karszék rögtön.
 Szinte mondta : ülj belém,
 Édes gazdám, Péterkém!
 Mutasd meg, hogy van hatalmad
 S a világot igazgassad!

Péter örült, fölvidult
 S Krisztus előtt térdre hullt.
 Kezét-lábát csókolgatta,
 Hogy kérését meghallgatta.
 Végre fölkel... szétekintett...
 Egy nagyot fujt... és köhintett...
 Méltóságos arcot vágott...
 Szemöldökét összehuzta...
 No mert úgy kell, ő jól tudja,
 Igazgatni a világot.

S helyt akart foglalni épen
 Szép aranyos karszékében,

De egy asszony — teringettét! —
 Kis bornyával a tehenét
 Épen akkor kergette ki
 A nyomásra legelgetni.

Péter meg nem tette vóna,
 Hogy ne álljon vele szóba.
 Mindjárt kérdi:
 „Ugyan néni!
 Hova hajtja a tehenet?”
 „Hát csak ide
 Legelni ne —“
 Hangzott rája a felelet.
 És avval vagy kettőt-hármat
 Rácsap az asszonyi állat,
 Tehén koczog, megy előbbre
 Legelni a legelőre.
 Ő pediglen visszafordul,
 Bármí essék is azontul!

Szent Péter csak nézi... nézi...
 S ujra kérdi: „Hallja néni!
 Álljon meg csak, mondja, hogyhát
 Ki viseli majd itt gondját
 Tehenének, hogyha elmegy?
 Nem sajnálja-é kigyelmed?”

„Jaj galambom, édes lelkem!
 Sok gyerek vár otthon engem!
 Sirnak, rinak a kuczkóban,
 Szegénykékkal sok bajom van.
 Tehenemre meg majd itten
 Gondot visel a jó isten . . .“
 Szólt az asszony s elpárolgott.

Krisztus urunk csak mosolygott.

„Hallod, Péter — szólt szeliden —
 A tehenet te rád hagyták,
 Most tehát csak viseld gondját,
 Mert ma te vagy az uristen!“

S ezek után egyet gondolt . . .
 És teremtet
 Szent Péternek
 A nyakába egy nagy ostort.
 Aligság, hogy ez megtörtént,
 Elbődült a bornya tüstént,
 Fölkunkoritotta farkát . . .
 Avval, aló!
 Mint a manó,
 Szaladt tüskén és bokron át.

A tehén is
 — Gondolván, hogy: „ha te, én is!“
 Futni kezdett,
 Mint akit a tatár kerget,
 A nyomába kis fiának...
 S mentek messze a világnak.

Nosza rajta! Kapja magát:
 Fogja Péter a karikást.
 Szepeg, hogy a tehén elvész,
 Megy utána, mint a szélvész.
 Ugy megfut, hogy jobban se kell....
 S találkozik egy emberrel,
 Ki nem tudta,
 Mi a guta
 Lelte, hogy úgy vágtat, nyargal,
 Kérdi illő jámborsággal:
 „Megkövetem, kérem ássan,
 Hova szalad olyan gyorsan?“
 „Azt csak a jó isten tudja,
 Meg a tehén! —“
 Nagy mérgesen így felelvén
 Istenesen lohol újra.
 Hej pedig már nagyon fáradt!
 Nem érdemli az az állat.
 Fut utána... mindhiába!
 Sebesebb a tehén lába.

Nagyobbat lép, többet is lép
 S csalogatja szóval ekkép:
 „Boczi, boczi, boezikám!
 Szőke, Szarvas, vagy Vidám!
 Büszke, Bimbó vagy Rigó!
 Rózsi, Hattyú... hóhahó!”
 De a tehén a port szórja,
 Bornya után vágat egyre,
 Rá se hallgat szent Péterre
 S a sok mézes-mázos szóra.

Nagy haragra lobban Péter,
 Mert elesett már vagy kétszer.
 A karikást alig bírja,
 Fáj a keze, fáj a karja,
 A lábán is alig áll,
 De azért fut s kiabál:
 „Jaj a lábam, a karom!
 Hogy gebedj meg, vén barom!
 Kutyák egyék húsozat!
 Szórják széjjel csontodat!”

Oda se néz a tehén...
 Fia után futva mén.
 Péter is fut jobbra-balra
 Kimerülve, bukdácsolva.

Kerülgeti minden módon,
 Hogy valahogy boldoguljon.
 De mikorra megelőzte :
 Este lett már, késő este.
 Nagylihegve hajtá vissza
 S mint a bokrot, egyre szidta.

Már csak alig győzte szuszsza,
 Hogy szemben állt a Krisztussal,
 Ez nyájasan mosolygott rá
 S ily szavakkal fordult hozzá :
 „Látod, Péter, látod, látod,
 Te akartad a világot — “
 De szent Péter közbevágott :
 „Uram Jézus, ne tarts leczkét,
 Ördög vigye a tehenét!
 Tudom már a tanuságot.
 Teremts inkább egy tál ételt:
 Kását, lencsét . . . akármit . . . mert
 Éhes vagyok, mint a farkas,
 Ó hallgass meg, uram, hallgass !“

A kis kakas meg a török császár.

— Népmese. —

Élt egyszer egy szegény asszony,
Semmije se volt, ha mondom!
Se kenyere, se garasa,
Csak egy kedves kis kakasa.

A kis kakas a szeméten
Kipir-kapar, kutat éhen.
Addig-addig ott kapargált,
Hogy talált egy fél karajezárt.
Csupa gyémánt volt a reze . . .
Olyan nagy lett az öröme,
Hogy egy hosszut igen szépen
Kukurikolt jó kedvében.

Török császár arra ballag,
Mint a páva, mint a csillag.
S parancsolja neki mingyárt:
„Ide azt a félkarajezárt!”

„Hogyne adnám, nem adom én!
 Kakas is úr a szemetjén!
 A portámon, itt találtam,
 Jobb helye lesz ennek nálam!“

Török császár újra mondja
 S keményebben parancsolja:
 „Szót fogadj hát, hé, uradnak,
 Mert különben becsukatlak.
 Ide hamar, ilyen-olyan! . . .“
 S a lábával nagyot toppan.

A kis kakas bezzeg erre
 Földre borul esedezve:
 „Én császárom, én szultánom!
 Én magamért dehogy bánom!
 Van egy szegény gazd'asszonykám,
 Hűségeért annak adnám.
 Neked elég a te kincsed,
 Jó szándékom, óh tekintsed!“

Török császár rá se hallgat,
 Unja azt a sok siralmat,
 Elrabolja erőszakkal,
 Lóhalálba haza nyargal
 És beteszi hamarjába
 A nagy kincses kamarába.

A kis kakas haragudt már
 S fölszállott a török császár
 Kerítése tetejére,
 Kiabálja hevenyébe :
 „Kukuriku, török császár !
 Gyémántrabló, itt vagyok már !
 Kukuriku, koronásom !
 Add vissza a félkrajezárom !“

Török császár, hogy ne hallja,
 Trónterembe fut szaladva.
 Kis kakas meg szegrül-végrül,
 A kerítés tetejéről
 Fölrepül az ablakába,
 Nagy fenszóval kiabálja :
 „Kukuriku, török császár !
 Gyémántrabló, itt vagyok már !
 Kukuriku, koronásom,
 Add vissza a félkrajezárom !“

Török császár lánggra lobban,
 Szolgáját küldi nyomban :
 „Eredj, szaladj, te szolgáló,
 Lakoljon a kiabáló !
 Vesd bele a kutba rögtön,
 Hogy nekem itt ne zörögjön !“

A szolgáló meg is fogta,
 Fogta . . . fogta . . . és bedobta.
 Kis kakas meg lenn a mélyben
 Nótába kezd ilyenképen :
 „Szídd fel, begyem, a sok vizet!
 No, ezért még majd megfizet!
 Szídd fel, begyem, a sok vizet!
 No, ezért még majd megfizet!“
 És a begye szót fogadott,
 Mint a duda, ugy jól lakott.

Kis kakas csak ujra száll a
 Török császár ablakába
 S nagy fenszóval kiabálja :
 „Kukuriku, török császár!
 Gyémántrabló, itt vagyok már!
 Kukuriku, koronásom,
 Add vissza a félkrajczárom!“

Török császár lángra lobban,
 Szolgálóját küldi nyomban :
 „Eredj, szaladj, te szolgáló,
 Lakoljon a kiabáló!
 Szörnyü halál a fejére!
 Vesd a tüzes kemenczébe!“

A szolgáló meg is fogta,
 Fogta . . . fogta . . . és bedobta.
 Kis kakas a kemenczében
 Nótába kezd ilyenképen :
 „Begyem, ereszd ki a vizet,
 Hadd oltsa el ezt a tüzet!
 Begyem, ereszd ki a vizet,
 Hadd oltsa el ezt a tüzet!“
 És a begye szót fogadott,
 Oltogatott . . . oltogatott . . .

Kis kakas csak újra száll a
 Török császár ablakába
 S nagy fenszóval kiabálja :
 „Kukuriku, török császár!
 Gyémántrabló, itt vagyok már!
 Kukuriku, koronásom,
 Add vissza a félkrajczárom!“

Török császár dühre fortyan,
 Szolgáját küldi gyorsan :
 „Eredj, szaladj, te szolgáló,
 Lakoljon a kiabáló!
 Ördög szorult e kakasba,
 Vesd bele a méhes kasba!
 Darazsaim csipjék agyon,
 Ne lármázzék az ablakon!“

A szolgáló meg is fogta,
 Fogta . . . fogta . . . és bedobta.
 Kakas a méh köpűjében
 Nótába kezd ilyenképen :
 „Szídd föl, begyem, a darazsat!
 Ma valakin lesz daganat!”
 Szídd föl, begyem, a darazsat!
 Ma valakin lesz daganat!”
 És a begye szót fogadott,
 Mint a duda, úgy jól lakott.

Kis kakas, csak újra száll a
 Török császár ablakába
 S nagy fenszóval kiabálja:
 „Kukuriku, török császár!
 Gyémántrabló, itt vagyok már!
 Kukuriku, koronásom,
 Add vissza a félkrajcárom!”

Török császár nagy kínjában
 Haját tépi haragjában:
 „Eredj, szaladj, te szolgáló,
 Lakoljon a kiabáló!
 Hozd ide a trónterembe,
 Hadd dugom a kebelembe!”

A szolgáló meg is fogta,
 Török császár be is dugta.
 Kis kakas a kebelében
 Nótába kezd ilyenképen:
 „Begyem, ereszd ki a darázst,
 Hadd csipje meg az oldalát!
 Begyem, ereszd ki a darázst,
 Hadd csipje meg az oldalát!“
 És a begye szót fogadott,
 Török császár óbégatott:
 „Jajjajjaj, vitézek,
 Jujjujjuj, vigyétek!
 Eleven, mint a csík,
 Szúr, harap, agyoncsíp.
 Hordja el a kánya
 A kincses kamrába!
 Azt a rossz félkrajczárt
 Hadd vigye, de mingyárt!
 Jajjaajjaj vitézek!
 Jujjujjuj, vigyétek!“

A kis kakast be is vitték
 S egy karszékre leültették.
 Császár kincses kamarája
 Tündökölve nevet rája.
 Tizenhárom nagy hordóban
 Arany, ezüst, ragyogó van.

Szemfényvesztő, a mit ott lát
 S ott is elkezd egy szép nótát:
 „Szídd föl, begyem, ezt a sok pénzt!
 Gazd'asszonyom majd süt lepényt!
 Szídd föl, begyem, ezt a sok pénzt!
 Gazd'asszonyom majd süt lepényt!“
 És a begye szót fogadott,
 Mint a duda, úgy jól lakott.

A kis kakas hazamene
 Arany, ezüst pénzzel tele,
 Od'adta gazd'asszonyának,
 Hűséges jó gyámolának.
 Gazdag asszony lett belőle,
 Mint a mese szól felőle.

Kakasnak is attól fogva,
 Tudnivaló, jól megy dolga.
 Ide tekint, oda tekint,
 Kukurikol kedve szerint.
 A császár sem bántja többé,
 Jó embere lett örökké.
 S keresgélget, kapargálgat,
 Mind az övé, mit találgat.
 Ő is úr lett a szemetjén —
 Így van ez a maga rendjén.

APRÓ TÖRTÉNETEK.

Galambos Lidi.

Galambos Lidinek
Mi jutott eszébe?
Holdvilágnál fürdött
A Hernád vizébe.

Ott el is vesztette
Arany jegygyűrűjét,
Elvesztette vele
Barna vőlegényét.

El is ment keresni
A ligetbe, rétre . . .
Azután pedig a
Hernád fenekére.

Obsitos katona.

O bsitos katona
 Megtért falujába —
 Messze földön maradt
 Fél keze, fél lába.

A nyert ütközetben,
 Most tudja, mit vesztett . . .
 Kapott érte mankót
 S csillogó keresztet.

„Nem kellesz mátkádnak!
 — Megszólal mankója —
 Lásd, ha én nem volnék,
 Futna most karodba!”

„Harczoltál hazádért!
 — Szólal az érdemjel —
 Most eredj koldulni
 S harczolj az ebekkel!”

A rózsakirálynő.

Virágos templomba
Gyülnek, gyülekeznek,
Szép rózsakirálynőt
Diszben ünnepelnek.

Aranyruhás papok,
Fényes urak, urnők
Környezik pompával
A rózsakirálynőt.

Leánypajtásai
Irigylik, csodálják,
Fejére teszik az
Erény koronáját.

Titkos mosoly szökik
Az úrfi ajkára —
Sápad a királynő,
Szúrja koronája . . .

Bocsánat.

Mélyen, mélyen a ligetben,
Fehérhattyús tónak partján,
Halva leltek egy szép ifjut,
Szomorúfűz bársony alján.

Kis levélke volt zsebében,
Benne hajfűrt és virágok,
S három szelid árva szócska :
„Isten veled, megbocsátok !“

Ismertem . . .

. . . Ismertem egy szép ifju párt
Egy csöndes kis faluban,
Ringó bölcső volt világuk,
Annak éltek boldogan.

. . . Ismerek egy árva kis lányt,
Elhagyatva kóborol —
Hervad, hervad, mint a rózsa,
Mig lehull majd valahol . . .

Egy arczkép.

H oldas estén az erkélyen
 Aranyhaju nő mereng —
 Sohajtása a virágok
 Illatával messze leng.

Könnyeken át néz egy képet,
 Nézi, nézi hosszasan,
 Csókjaival elborítja
 Édes-fájón, titkosan.

Férje ismert lépteire
 Kebelébe rejti el —
 Fülemile lenn a kertben
 Olyan búsan énekel!

Bodon Andris.

Meghalt Bodon Andris
 Pirosló hajnalon —
 Kiterítve fekszik
 Gyászos ravatalon.

Húga ott könnyezik
 Bús ravatalánál :
 „Bátyám, édes bátyám,
 De szíven találtál !“

Ott áll a fejénél
 Öreg édes apja,
 Fiát, az egyetlent,
 Kesergőn siratja :

„Óh ledőlt oszlopa
 Gyöngge, agg koromnak !
 Korhatag éltemmel,
 Hogy meg nem válthatlak !“

Anyja legyezgeti
Friss akáczfalombbal
S fuldoklón zokogja,
Vérző fájdalommal:

„Szivem büszkesége,
Legények virága!
Keserüségemre
Szültélek világra!”

Csak ő hallgat, hallgat:
Szomszédék Ilonja —
Ő csak hült tetemét
Némán esókolgatja . . .

Boldogság.

Mikor a rózsafa
Pirosan viritott,
Boldogságra a lány
Szive is kinyilott.

Mikor a rózsafa
Levelét hullatta,
Boldogságát csak egy
Sirkereszt mutatta.

A költő ebédje.

Egy beesett arczú ifju
 Jár-kel az utcán éhezve,
 Délebedre szól a harang —
 Kisétál hát a ligetbe.

Félreeső padra leül,
 Ráborul a lombok árnya ;
 Irigyen néz az élelmét
 Porba' lelő kis bogárra.

Leng az illat . . . és fölötte
 Madarak vig dala zendül . . .
 Elfelejtí a bogarat
 S verset ír a szerelemről.

Vályi Kovács Ferencz.

Harangoznak Ujfaluba, temetnek,
Hull a könnye Vályi Kovács Ferencznek.
Sirva-riva követi a koporsót,
Varga Beti a lányok közt rózsá vót.

Tizenkettőt üt az óra, búsan szól,
Varga Beti háza siet a sirból:
„Mért szerettél, ha megcsaltál, ugyan mért?
Jaj de könnyen elhagytál egy gazdagért!”

Szomorkodik Vályi Kovács Ferenczné,
Ha az ura csókot adna, szeretné.
„Nem adhatok, feleségem, nem adok,
Eltemetett szeretőmért meghalok!”

Erdő mellett, domboldalon van egy sir,
Bubánatos özvegyasszony, hej ott sir.
Édes urát, hitestársát siratja . . .
Varga Beti nyughatik már miatta.

Légyott.

Báronyos hölgy a templomban
Imádkozik ájtatosan.

Szent Szűz előtt térdepelve
A keresztet hányja egyre.

S föl-fölpillant néha lopva :
Eljött-e már a légyottra ?

A virágáros leány

Vendégfogadóba,
 A nagy utca sarkán ---
 Virágot árulni,
 Oda járt egy kis lány.

Szeplőtelen, mint a
 Harmatos ibolya,
 Beszéde galambszó,
 Hajnalpir mosolya.

Kis kosárral karján
 Lebegett tündérként,
 Hintve maga körül
 Tavaszi verőfényt.

De egyszer csak eltűnt,
Mint egy arany álom ;
Édes visszajöttét
Mindhiába várom.

Hirt se hallok többé
Szegény kis leányrul —
Ugy fáj a szívem, hogy
Virágot nem árul.

Az apácza.

Sötét czellájában
Térdel az apácza,
Hófehér galambként
Mennybe száll imája.

Oly fájón panaszol
Földi siralomrúl,
Hogy az Úr szeméből
Egy könnyű kicsordúl.

Levél.

Levelet kapott a
Szegény Gyöngyi Klára —
Alélva rogyott le
Bársony pamlagára.

Minden nap könnyével
Sirta-ritta tele,
Hullott orozájáról
A rózsá levele.

Addig-addig hullott,
Letették a sirba —
Hűtlen szerelem volt
A levélbe írva ?

Az apa és leánya.

Apám, apám, édes apám,
Hol van az én kedves anyám?

Elment, lányom, a mezőre,
Szép virágos temetőbe.

Szedhetett már sok virágot,
Reggel óta mit csinál ott?

Alszik, édes, alszik ottan,
Vissza se jön többet onnan.

Hisz ő mindig énvelem hált:
Lefeküdni mért nem jön hát?

A jó isten nem bocsátja . . .
Van neki ott puha ágya.

Viszek neki párnát mégis,
És melléje fekszem én is.

Nálam nélkül az anyácska,
Aludni se tud magába'.

Gyere te is és egy ágyban
Aludjunk ott mind a hárman.

A menyasszony.

Láttad-e a szép menyasszonyt?
Mily sápadt volt, szomoru!
Hogy remegett liliomszűz
Homlokán a koszoru!

— Láttam, láttam, de koszoru
Nem volt már a homlokán...
Hófehéren hozták haza
Szomorufüz-nyoszolyán!

Az aranyoskuti szegény juhász lánya.

A z aranyoskuti szegény juhász lánya
Szebbnél-szebb ruhát vesz mindennap
magára.

Örül az ajándék selyem viganónak,
Drága karperecznek, szép fülbevalónak.

Mint egy grófkisasszony, olyan czifra, kényes,
Csatos czipellőben pávamódra lépdes.

Láttára pirulnak a hajadon lányok,
Lehajtják fejöket a füvek, virágok.

Kerüli mindenki, kitérnek előle,
A dalos madár is messzerepül tőle.

A szüzi korona.

Kunyhóban született, nem biboros ágyon,
De nem volt nála szebb nagy messze határon,
Aki belenézett kék szelid szemébe,
Nem kívánczolt az sohasem az égbe.
Ő volt a vidéknek Tündér Ilonája —
Fönragyogott fején szüzi koronája.

Apja, anyja meghalt . . . s ment a nagy világnak,
Hol gyászos vége van a gyöngé virágnak.
Jószivű gazdag úr meglátta az utczán,
Köszöntötte szépen, kocsijába híván.
Szolgálónak állott egy nagy palotába —
Fönragyogott fején szüzi koronája.

Kínálta az az úr ezüsttel, arannyal,
De elfordult tőle piruló haraggal.
Járatni akarta bársonyba, selyembe,
Megmaradt a régi babos öltözetbe.
Szomoruan indult újra a világba —
Fönragyogott fején szüzi koronája.

Hizelgett fülébe sok színes pillangó,
Neki úgy hangzott, mint halotti harangszó,
Minden egyes szavuk egy szomorú ének,
Mintha künn a mezőn rózsát temetnének.
Keble tiszta mélyét előttük bezárta —
Fönragyogott fején szüzi koronája.

És mint ősszel lehull levele a fának,
Olyan lett a sorsa szegény jó leánynak.
Szép babos ruhája foszlott, foszladozott,
Két piros orcája hervadt, hervadozott,
S végre kiment halni a Duna partjára —
De büszkén ragyogott szüzi koronája.

Tél virága.

Szegény özvegyasszony galyat visz a hátán,
Huhogat kezébe —
Kerülő behajtja, haragos szitokkal,
Az erdész elébe.

Kunyhónak ablakán sivit a fagyos szél,
Hajt a tél virága ;
Kis fiú rásohajt . . . Fázva, dideregve
Édes anyját várja.

Siró kút.

Rózsika beugrott
A kerek kútba,
Szolgalegény másnap
Halva ki is húzta.

Viczispán a kutat
Sirni hallja éjjel,
Zajlik a hulláma
Panaszos nyögéssel.

Behányatja földdel,
Hej de mindhiába!
Sir a kút... sir a kút...
Zajlik a hulláma...

Dal a libapásztor lányról.

Erdő szélén őrizgette
Erzsike libáit,
Koszoruba füzögette
A mező virágait.

Virágokból a korona
Illett homlokára,
Sétálgatott libái közt
Királyné módjára.

Dala ezüst esengetyüként
Csilingelt a halmon,
Pásztorfiu felelt rája
Vig furulyahangon.

...Hanem egyszer csak megkondult
A falu harangja :
Pásztorfiu szomoru lett,
Ahogy elhallgatta.

És azóta egy sir fölött
Szive meg-megszólal :
Altatgatja a kis Erzsit
Bús furulyaszóval.

A rab.

Vén vármegyeháza előtt
Dolgoznak a rabok,
Nehezebb a bilincsnél is
Nagy nehéz bánatok.

Iskolából egy kis lányka
Épen arra ballag,
Mosolygása szép szivárvány,
Szeme kéklő csillag.

Odafut a legbúsabbhoz,
Kezet csókol szépen ;
Ölbe kapja a szegény rab
S könny csillog szemében.

A gulyás leánya.

Fényes mezőn bolyong
A gulyás leánya —
Egy fekete árnyék
Huzódik utána.

Kóborol örökké,
Soha el nem fárad;
Nevetgél . . . dalolgat
Szerelmes nótákat.

Szóba áll a vizzel,
A zizegő náddal,
Tele rakja magát
Mezei virággal.

Valahányszor látja
A falu jegyzője:
Mint kísértet elől,
Ugy buvik előle . . .

Domboldalon . . .

Domboldalon ástak egy sirt
A temető sarkába,
Odajárt egy hófehér lány
Fekete gyászruhába'.

Könnybe' fürdött és virágba'
Mindennap a sírhalom,
Bús leányról füre-fára
Elragadt a fájdalom.

Bánatával odacsalta
A sok dalos madarat —
De egyszer a szomorú lány
Mindörökre elmaradt.

Büszkén áll . . .

Büszkén áll a régi kastély,
Ősi czimer homlokán —
Kopott ember el-elmereng
A hétágú koronán.

Nézi, nézi álmodozva
Azt az ismert koronát,
Minden ágán ledér nőknek
Látja gúnyos mosolyát.

Téli napsugár.

Téli napsugár száll
Hegyen-völgyön által,
Köszön a kelőknek
Hideg mosolyával.

S künn a havas pusztán,
A süvöltő szélben,
Egy vándorló legényt
Lát aludni mélyen.

Csókjaival kelti,
Kelti, de hiába —
Szegény vándorlónak
Mi lehet az álma ?

Titkos könny.

Muzsikálnak a cigányok
Befüggönyzött ablak alatt,
Sugár legény sirva vigad,
Húzatja a legbusabbat.

Harmadnapos menyecskének
Könnye titkon hull dalára . . .
De letörli, törölgeti,
Hogy az ura meg ne lássa.

Bölcső és koporsó.

Puha selyempárnás bölcsőbe' ringatta
Hajdan a hű dajka —
Elaltatni sokszor dal-, meseszóval is
Alig-alig tudta.

Ott pihen most durva deszkakoporsóban,
Rá senkise hajlik —
Szegény öreg ember, dal, mese nélkül is
Édesdeden alszik.

„Nincsen idehaza!”

Fényeskestély ura,
Puha zsöllyeszéken,
Mulat a sok tarka
Szerelmi emléken.

Lenn a kapu előtt,
Csecsemővel karján,
Álldogál egy asszony,
Oly beteg, oly halvány!

Gróf urral négyszemközt
Volna egy pár szava —
Rámordul a portás:
„Nincsen idehaza!”

Török Anna.

Betegén tért haza
Szegény Török Anna —
Megveti a haló ágát
Öreg édes anyja.

„Városba szolgálni
Minek is mentél el?“
„Megvert engem a jó isten
Mind a két kezével!“

Könnyet hullat érte
Ifju vőlegénye ;
Mint sirra a szomorufűz,
Ugy hajol fölője.

„Mi bajod van, Annám,
Hogy nem is szólsz hozzám?
Hej pedig a csillagot is
Lábad elé raknám!”

„Nyelv azt ki ne mondja:
Lelkemet mi nyomja;
Elviszem én azt magammal
Sötét sirhalomba . . .”

Prédikáció.

Szószéken az öreg pap,
Mint egy apostol, áll :
A „t é k o z l ó f i ú”-ról
Fenkölten prédikál.

Hallgatják mind a hivek
Nagy buzgón, csendesen —
Csak egy koldus anyóka
Zokog keservesen.

A Maros ölén.

Erdő, erdő, mondd meg nekem,
Nem láttad-e a kedvesem?

Láttam, láttam, itt bolyongott . . .
Tudakozd meg a barlangot.

Barlang, barlang, mondd meg nekem,
Nem láttad-e a kedvesem?

Láttam, itt dőlt pihenőre . . .
Sirva futott a mezőre.

Mező, mező, mondd meg nekem,
Nem láttad-e a kedvesem?

Láttam, láttam, szomoruan . . .
Tán a Maros tudja, hol van.

Maros, Maros, mondd meg nekem,
Nem láttad-e a kedvesem ?

Láttam, láttam, megszerettem —
Most itt nyugszik az ölemben !

Ereklyék.

Virágos kis kamarában
Tulipántos láda —
Ki-kinyitja a biróné
Százszor is napjába.

Elmotozgat, elrakosgat
Benne édesbúsan;
Életének a legdrágább
Ereklyéje ott van.

Pipikendőt, gyöngygalárist
Könnyével áztatja,
Iezipiczi czipellőket
Összecsókolgatja.

Az a fehér kendő.

Robog a gőzkocsi, egyhangun zakatol
 Hegyre fel, völgybe le —
 Zengedez a madár, mosolyog a tarka
 Virágok serege.

Egy kis ház ablakán, zöldelő fák közül,
 Fehér kendő lobog;
 A kocsivezető szive örömében
 Oly hangosan dobog!

Dübörög a gőzös . . . völgyi virág nyilik . . .
 Zeng ma is a madár . . .
 Az a fehér kendő, zöldelő fák közül,
 Többé nem lobog már!

Titkos bú.

R epülni tanítja
Fiókját a fecske,
Ott szálldos előtte
Vigan csicseregve.

Kis kertjéből nézi
Szép asszony mélézva —
Hej, az a kis madár
Boldogabb ő nála!

El is mondja titkos
Búját a virágnak,
Virág a szellőnek,
Szellő a madárnak . . .

Hazajöttek . . .

Hazajöttek a katonák
A nagy háborúból,
Örömnap van a faluban,
Dal, zene vigan szól.

Csak a Papék Esztikéje
Nem akar örülni,
Gyöngybe' fürdő rózsaszarját
Nem győzi törölni.

Esketés.

I fju lelkipásztor
Szép menyasszonyt esket,
— Tudja isten, miért? —
Hangja fájón reszket.

Reszkető hangon is
Oly szépen megáldja:
A menyasszony könnye
Kicsordul utána.

Bús harangszó.

Ki nek szól a harang, olyan búsan, anyám,
Micsoda halottnak?

— A juhászlegénynek, gyöngyöm, gyöngy-
virágom,

Annak harangoznak.

Húzasd meg hát, anyám, húzasd énnekem is
A hármaskor harangot!

Temettes el mellé . . . ültess a sirunkra

Két szál rozsmaringot!

A szécsi molnárné.

Vigan jár a malom,
Mégis nagy a búja ;
A szécsi molnárné
Gyászba van borulva.

Ki-kiül holdfénynél
A Rima szélére,
Mélázva nézeget
Csillogó vizébe.

„Te Rima, te Rima,
Ne fuss úgy előlem !
Egyetlen fiamat
Mért vetted el tőlem ?

Te Rima, te Rima,
Állj meg csak egy szóra!
Add vissza!... hadd tegyem
Rózsás koporsóba!"

... Rima fényes tükre
Meg-megrezdül belé —
S viszi a molnárné
Könnyeit lefelé...

Sors.

Melegen süt a nap delelő sugára
Mezei munkások hangyaesapatjára.
Országuton halad, délczeg paripákon,
Hintóban egy nagy úr dagadó párnákon.

Felsohajt a munkás: „De jó az uraknak!”
S szemei a fényes hintóra tapadnak.
Felsohajt az úr is: „De boldogok vagytok!”
S mosolyognak felé nyájas mezők, halmok.

A falu bolondja.

Boldogan áll a mátkapár
 Oltár előtt a templomban,
 Hangzik a nagy, örök eskü:
 „Holtomiglan-holtaiglan!”

Oszlop mellől nagyot kaczag
 A falu bolondja —
 Kaczagását a boltozat
 Búsan visszhangozza.

Temetés.

Temetik, temetik szegény árva költőt
 A kórházi szolgák,
 Koszoru nem fődí, miről álmodozott,
 Deszkakoporsóját.

Halottas kocsira durva kézzel lökik,
 Koppan a koporsó...
 Kocsis ásítzik... és isten nevében
 Viszi lustán a ló...

...Egykedvűn elássák... És mikor ott hagyják
 Azt a kopár helyet:
 Álma fölé a szél irgalomból sodor
 Egy-két falevelet.

Százszorszép Juliska.

Őszi verőfénytől
 Ragyog a gróf kertje,
 Százzszorszép Juliska
 Búslakodik benne.

Lecsüggesztett fővel,
 Andalogva sétál,
 S megszólal minden kis
 Hervadó virágszál:

„Rózsafán, hajnalban
 Hiába születted:
 Kórón illatoztál,
 Te is kóró lettél!

Szépség koronáját
 Hiába viselted:
 Csillogó semmiért
 Magad eltemetted.

Nem találsz pihenést
 A biboros ágyon,
 Hej, otthon találnál
 Hófehér párnádon!

Megcsendül szivedben
 A falu harangja,
 Vágyakozó lelked
 Hazacsalogatja.

S bánatot hoz a szél
 Anyád sirhalmáról,
 Keserű sohajtást
 Szeretőd ajkáról.

Hasztalan siratod
 A patakot, völgyet:
 Hegyek, erdők, halmok
 Soh'se látnak többet.

Rózsafán, hajnalban
 Hiába születted:
 Korón illatoztál,
 Te is kóró lettél!

... Őszi verőfénytől
Ragyog a gróf kertje,
Százszorszép Juliska
Buslakodik benne.

Lehanyatlik a nap,
Szomorun néz rája —
Sárga falevél hull
Hervadó arczára.

Szegény zenész . . .

Szegény zenész kóborol az éjben,
Keserőség háborog szívében.
Nincs, hol fejét hajtsa nyugalomra —
De sok is az isten nyomorultja!

S egy ablakból gyönyörű dal zendül,
Édes érzés száll szívéen keresztül.
Sötét képek mind tova illannak,
Költője ő annak a szép dalnak.

S ablak alá leül a nagy köre,
Rózsaszinben tündököl jövője.
Elszenderül a ringató dallal —
Ott kelti föl a pirosuló hajnal.

Féltett kincs.

Búbánatos özvegyasszony
 Sír a szoba szögletében —
 Dobra ütik kis holmiját
 A rideg törvény nevében.

Kis leánya, bár szepeg is,
 Könyörg összekulesolt kézzel:
 Hogyha mindent elvisznek is,
 Csak bábuját ne vigyék el!

A kis árva.

Bölesője nyomor volt,
Fájdalom dajkája,
Édes anyja haldoklása
Altató danája.

Anyai csók nélkül
Oh mi lett belőle?
Életfának bimbájában
Fonnyadó gyümölcse.

Lehullott a bimbó
Rózsanyitó szélben,
Tarka lepke, kis madárka
— Édes anyja siri álma —
Elsiratta szépen.

Az özvegy akácza.

Falu végén áll az
Özvegyasszony háza,
Annak az udvarán
Van egy szép akácza.

Elméláz alatta
Minden áldott este,
Csatában esett el,
A ki azt ültette.

Hallgatja a lombok
Csöndes suttogását —
Mintha hü párjának
Hallaná hívását!

Altató.

A hömpölygő Balog
Szép halottat viszen,
Bús habzene mellett
Úszik le a vizen.

Ölbeli kisdedet
Szorit kebelére,
Ajka reá tapadt
Álmodó szemére.

A lehajló füzek
Meg-megállítgatják —
„Jobb ez így, jobb ez így!“
Susogják . . . altatják.

Megsirattam.

Nagybetegen a kórházban
 Hogy feküdtem,
 Haldokolt egy ismeretlen
 Ott mellettem.

„Mari! . . . Mari . . . — felsohajtott —
 Csitt, hallgass csak!
 Milyen szépen énekelnek
 A madarak!”

Szállt az ének . . . lelke is szállt
 Egy sohajban . . .
 Nem volt, aki megsirassa —
 Megsirattam!

A számóczás leány.

Szőke kis lány az erdőben
Földi epret szedeget —
Pásztorifju csókja édes,
Szamóczánál édesebb.

Szőke kis lány szomoruan,
Szemlesütve megy haza,
Oldalánál a kis bárány
Nem tudja, hogy mi baja!

A csöndes ház.

Völgy ölén áll a csöndes ház,
 Betévedtem oda egyszer —
 E kis helyen mennyi nyomor,
 Mennyi, mennyi furesa ember!

Egy nő mindig égre bámul,
 Merev szeme úgy megdöbbent . . .
 Csecsemője kebeléről
 Véres szárnyon égbe röppent.

Dárius ez, a lutrin nyert,
 Szórja a pénzt, hányja szóval:
 Aranya ép most érkezik
 Kétszázezer nagy hajóval.

Sápadt ifju akácز alatt
 Kedvesét légyottra várja:
 „Jaj de soká jössz, galambom!
 Sir a gerle . . . nincsen párja . . .”

Az, királynak tartja magát,
 Rangot oszt a hódolóknak;
 Ép kapóra engemet is
 Kinevezett tábornoknak.

Zuhany alatt egy őrzöngő,
 Fogvaczogva futna onnan:
 „Jaj, segítség! odaégek,
 A világot fölgyujtottam!”

Megesett lány dúdol vigan:
 „Én vagyok a Szűz Mária!”
 Bábut ringat az ölében:
 „Imádjátok, isten fia!”

De annak a fellegekben
 Járó bölesnek párja nincsen:
 Hajdan istentagadó volt,
 S most azt hiszi: ő az isten!

Völgy ölén áll a csöndes ház,
 Betévedtem oda egyszer —
 E kis helyen mennyi nyomor,
 Mennyi, mennyi halott ember!

VEGYESEK.

Beköszöntő.

(Ajánlva a szerkesztőnek.)

Mindenfelé buzditanak,
Tovább tehát nem hallgatok.
Költő leszek . . . magyar költő
S mint a madár, dalolgatok.
A Múza — nem tagadhatom —
Egy csókot én rám is nyomott —
Repüljünk hát, Pegazusom,
Hagyjunk magunk után nyomot!

Először is saját becses
Személyemről fog zengni dal.
Kitárom szívem belsejét
Összes világfájdalmival.
Mert engemet, szerkesztő úr,
Már nagyon sok szenvedés ért,
De nem kaptam még jutalmat
Ezért a sok szenvedésért.

„Fáradt“ vagyok, „beteg“ vagyok,
 Szivem, lelkem megtört, komor.
 „Hazátlan szél“ gyanánt futok,
 Ide s tova hajt a nyomor.
 „Hideg közönyt“, „vásári zajt“
 Látok-hallok mindenfelől . . .
 Óh jaj hová rejtőzzem el
 E rút, önző világ elől ?

„Hervadt“, „kopár“ szivemnek oly
 Jól esnék egy árnyas berek,
 Dús lomb alatt nem hallanám :
 Hogy lármáznak az emberek.
 A természet bűbájiból
 Lelkem vigaszt merítene :
 Csörgő patak altatna el,
 Dalos madár ébresztene.

Lassankint elfelejteném
 A mult „fájó emlékeit“ :
 Szerelmem és bukott jövőm
 Magasztos szép reményeit.
 Egy hervadó bokor alatt
 Örökre elszendergenék,
 Fölöttem bús halotti dalt
 Zengnének a fülemilék.

Tekintetes szerkesztő ur!
Ez itt az én első dalom.
Remélem, hogy elég modern:
Van benne *szív*, van *fájdalom*.
Kérem tehát: nevemet a
Költők közé jegyezze be,
S küldjön egy pár forintot is,
Mert üres a költő zsebe.

Önéletrajz.

Hogy valaha hét vármegye
 Értem egymást meg ne egye :
 Elmondom, hogy hol születtem,
 Hol kergettem a lepét ;
 Elbeszélem életemnek
 Leggyönyörűbb részletét.

Nemes Radnót helységében
 Születtem én a felvégen.
 Egyszerű kis szalmás házban,
 Mint a nagyok rendesen.
 Itt ringatta édes anyám
 A bölcsőmet csendesén.

Az én kedves szülőföldem
 Fekszik egy szép kies völgyben,
 E szép kies völgyön által
 Egy folyó : a kis Balog,
 Játszi kedvvel, friss erőben
 Ide s tova kanyarog.

Mint kis gyerek, a Balogban
 Sok halat és rákot fogtam.
 Egy abrakos tarisznyával
 Vittem haza némelykor,
 Pedig nagyon megtiltotta
 A halászást a rektor.

De a rektram soh'se bántott,
 Mert én, mint a miatyánkot,
 Ugy mondtam a leczkét mindig,
 Ném akadtam el soha . . .
 Ekszámenkor többet tudtam,
 Mint az egész iskola.

Volt is aztán vásárfia :
 Bicska . . . perecz és muzsika . . .
 Édes anyám örömében
 Tejbe, vajba fürdetett . . .
 Édes apám a csizmámra
 Szép sarkantyut üttetett.

Nem értettem semmi máshoz :
 Csak a könyvhöz . . . tanuláshoz.
 Ha kimentünk a tavaszi
 S őszi alá szántani :
 Soh'se tudtam a lovakat
 „Hozzád“, „tüled“ hajtani.

A' lett vége a dolognak,
Hogy beadtak tanulónak.
Mert látták, hogy gazdálkodni
S dolgozni nem szeretek . . .
Igy legalább — azt mondták — még
Preczeptor is lehetek.

De egy kicsit többre vittem,
Mert én magyar költő lettem,
Kárpátoktól Ádriáig
Lelkesülnek dalomon —
Egy nagy bolond piramis fog
Ágaskodni siromon !

Az én lakásom.

Mivelhogy a költő urak, mind
 Megéneklék lakásukat:
 Tehát én is megörökitem,
 Hol én lakom, ezt a lyukat.
 Azaz, hogy még e lyuknak is csak
 Negyedrésze az én lakom,
 Mert én most, tisztelet-becsület,
 Csak hónapos ágyon lakom.

Hogy én miért lakom jelenleg
 Itt: mondanom se kell talán.
 Megfejtheti akárki rögtön,
 Oly egyszerű, könnyű talány.
 Pedig nekem egész lakosztály
 Kényelméhez van hajlamom . . .
 És mégis, tisztelet-becsület,
 Csak hónapos ágyon lakom.

Hogy együtt sok jó ember elfér :
 Mi arra szép példát adunk.
 Egy roppant szűk, nyirkos szobában,
 Nem kevesebb, öten lakunk.
 Négy három ágyon hál közülünk,
 Az ötödik egy pamlagon.
 Nekem nagyon tetszik, hogy én most
 Csak hónapos ágyon lakom.

Itthon jogom csak hálni van, de
 A nappalt is honn tölthetem ;
 Mert a szabó, kinél lakom most,
 Megengedé ezt énnekem.
 De a varrógép zúg, csörömpöl,
 Aranyt hiába olvasom.
 S irtóztatón boszankodom, hogy
 Csak hónapos ágyon lakom.

A varrógép lecsendesül és
 Rákezdí a szabó fia.
 Nem tudna úgy lármázni, mint e
 Prücsök, egész ármádia !
 Ordítózik . . . tör-zúz . . . dörömböl . . .
 De én nem üthetem nyakon,
 Mert én, most, tisztelet-becsület,
 Csak hónapos ágyon lakom.

Az is gyakran előfordul, hogy
 A gazduram nejét veri.
 De csakhamar megbánja tettét
 S engesztelően ölelgeti.
 Hanem jól elpáholja ismét,
 Mihelyt nyílik rá alkalom —
 De én közönnyel nézem ezt, mert
 Csak hónapos ágyon lakom.

Még éjjel sem tudok nyugodtan
 Verselni a nagy zaj miatt;
 Egy hortyog, más beszél álmában,
 A harmadik föl-fölriad.
 A negyedik meg alvajáró
 S ezzel van a legtöbb bajom . . .
 Hjah ! én most, tisztelet-becsület,
 Csak hónapos ágyon lakom.

Reggel korán megszólal a gép
 S kezdődik a komédia,
 A borzasztó csörömpölésre
 Fölébred a majsztram fia.
 S a gazdasszony tüzet rak . . . a tej
 Kifut, sustorg a hő vason . . .
 Kelek, mert tisztelet-becsület,
 Csak hónapos ágyon lakom.

De a legszebb az a dologban,
Hogy nem tudok fizetni se :
A harmadik hónapja már, hogy
Nincs pénzem egy fityingnyi se.
Pedig már a szabó haragszik.
Ha még soká halasztgatom :
Attól félek, hogy én ma-holnap
Hónapos ágyon sem lakom.

Az én aggódó anyámnak.

Ne sirasson annyit, édes anyám, lelkem,
 Az a jó uristen megsegít még engem!
 Hisz' hogy most az élet nagy keresztjét hordom,
 Majd meglássa: lesz még nekem is jó dolgom.

Nem bukhatom én el ennyi küzdelemmel,
 Ennyi verejtékes, néma türelemmel.
 Sorsomon diadalt kell nekem aratni,
 Ha az ég a földdel össze fog szakadni.

A kit hány-vet a sors, mint habot a tenger:
 Ne sirassa senki, abból lesz az ember!
 Megtanul a saját maga lábán járni
 S dörgő zivatarban, mint kőszikla, állni.

Nem halok meg addig, jó anyám, ne féljen,
 Mig koszorut nem nyer annyi napom, éjem.
 Nem hagyom itt addig ezt a szép világot,
 Mig szülém engemet boldognak nem látott.

Istenem, ha néha a jövőbe nézek:
 Már előre is nagy boldogságot érzek.
 Látom lesimulni a habok redőjét
 S éltem hajójának csendes kikötőjét.

Egy áldott teremtés lesz majd feleségem,
 Ki a fuvó széltől is megóv majd engem.
 Ellesi titokban minden gondolatom',
 Én pedig jutalmul összeeskölgatom.

Édes anyámasszony hozzánk jön majd lakni,
 Aranyos menyének tanácsokat adni.
 S ég urához küldi hál'adó imáját,
 Majd ha ringatgatja siró unokáját.

Ne sirasson annyit édes anyám, lelkem,
 Az a jó uristen megsegít még engem!
 Hisz' hogy most az élet nagy keresztjét hordom,
 Majd meglássa: lesz még nekem is jó dolgom.

Az ember csak egyszer él!

Jó barátim, a bajnak
Ma oda se nézzünk.
Csapjunk egy kis lakodalmat,
Most van egy kis pénzünk.
Igaz, hogy nincs téli ruhánk,
Hej, pedig már itt a tél . . .
Eh, de mit filozofálok?
Az ember csak egyszer él!

A pap ugyan prédikál
Másvilágról sokszor.
De ki tudja: van-e ott lány,
Czimbalom és jó bor?
Meg ha van is: ott az ember
Csókolózni, inni fél
Az uristen színe előtt . . .
Az ember csak egyszer él!

Mese a feltámadás!
 Ha az ember meghal:
 Trombitálhat sírja fölött
 Egy regement angyal!
 Ő abból a kis gödörből
 Többet soha föl nem kél . . .
 Rajta, fiúk, el ne késsünk!
 Az ember csak egyszer él!

A minap egy gyógyszerész
 Cziankálit vett be,
 Izabella hűtlenségét
 Ugy szívére vette!
 De bolond volt! Mért nem ivott?
 'Sz jobb a bor méregnél . . .
 Ha nem ivott ő: igyunk mi!
 Az ember csak egyszer él!

Tegnapelőtt egy zsidót
 Pénzeért megöltek.
 Ha elisszuzuk minden pénzünk:
 Soha ránk nem törnek.
 Vig szegénység a veszélyes
 Gazdagságnál többet ér . . .
 Rajta, fiúk, szép a vetés!
 Az ember csak egyszer él!

Ne gondoljunk arra ma,
Hogy lesz, mi lesz holnap.
Minden bajért, szenvedésér-
Kárpótol egy jó nap.
... Oda se nézz, rá se hallgass,
Ha a világ elítél.
A világtól éhen halhatsz ...
Az ember csak egyszer él!

Kétezer éve . . .

Kétezer éve lesz, hogy Krisztus született
S megváltá a bűnös emberi nemzetet.

Azóta a gonosz ismét felülkerült :
A bűnbe a világ még jobban elmerült.

Az úr az égből ránk szomoruan tekint
S gondolja : *egy Krisztus elkelne már megint!*

Petőfi.

Magyarok csillaga, drága szemefénye,
Hát hiábavaló szívünknek reménye?
Hát csakugyan nem jössz soha többet vissza?
Eltűntél örökre, te dalos pacsirta?
Oh, ha visszajönnél, oh, ha visszatérnél,
Költő, kinek ajka édesebb a méznél!
Szerелеm dalnoka, hirneves zengője!
Koszorus leányok mennének elődbe.
Dobogó szívöket boldogan kitárva
Reszkető karokkal mind ölébe zárna,
Kikről annyi szépet tudtál énekelni . . .
Le nem tépne forró kebelökről semmi.
Bár az egész világ tüzlángba borulna:
Nem mehetnél többet harczba, háboruba,
Csókkal részegítve itthon tartanának
Az édes szerelem édes dalnokának!
Oh ha visszajönnél, haza éneklője,
Honszerelmes ifju, szabadság költője!

De megvigasztalnád szegény jó hazádat,
 A ki éjjel-nappal kesereg utánad,
 A kinek a legjobb gyermeke te voltál:
 Tiszta kebled mélyén képe volt az oltár.
 Jaj de megörülne kedves imádottad,
 Ki szabadság néven bujdokol, mint a vad.
 Hervadó arczáról nem ismernél rája
 Arra az egykori tündérszép leányra.
 Viszontlátva téged, talán jobban lenne,
 Csókjaid tüztől uj életre kelne!
 Hova lettél? hol vagy? Hiába kutatom!
 Lelkemet átrezgi egy metsző fájdalom.
 Vad kozák oltá ki életed világát?
 Paripák tomboltak ronesolt testeden át?
 Véred gyöngypatakját csatatér felitta?
 Örök álom borult büszke álmaidra?
 Oh, ha tudnám, hol vagy, nagy bünt követnék el:
 Feltörném sirodat egy viharos éjjel!
 Drága hamvaidat levegőbe szórnám,
 A zúgó szeleknek martalékul dobnám,
 Hogy vigyék keletre, napnyugatra, délre . . .
 Széles Magyarország minden szögletébe.
 Kelne tán belőle évszázadok mulva
 Olyan igaz költő, mint te voltál újra?!
 Vagy tán meg se haltál? Ez a hír csak költött?
 Halhatatlan lényed uj alakot öltött?
 Mint csalogány zengesz erdők rejtekében

Elveszett édenről oly szomoru szépen,
Hogy az esti csillag reszketve aláhull
Zokogó dalodra fénylő magasából?
Tán felhő képében siratod hazádat,
Kit kora sirba dönt a nyomor és bánat?
Vagy te vagy az égnek haragos villáma?
Fenyegeted a sok zsarnokot czikázva?
Oh czikázz, te villám! Űsd agyon a hány van!
Ne legyen egy nép se gyászos rabigában!

Kár volt nekem . . .

Kár volt nekem odahagyni
Azt a csendes kis falut . . .
De szívesen visszamennék,
Szántogatnék, vetegetnék,
Hej de nincs már vissza ut!

Itt kell nekem már imádni
A faragott képeket,
Itt kell nekem nyomorogni,
Hizelegni, mosolyogni,
S rejtegetni könnyemet.

De egészen máskép volna
Abban a kis faluban!
Nem törődném a világgal,
Az én kedves Málikámmal
Éldegélnék boldogan.

Volna egypár köblös földem,
Házam, lovam, tehenem,
S hogy kilegyen boldogságom:
Már azóta vón vagy három
Pirospozsgás gyerekem.

És mivelhogy nem volt nálam
Jobb tanuló, szebb író:
A falu megbecsült volna:
Bizonyosan lettem volna
Nótárius vagy bíró.

Peták Mihály.

Nem akarom megénekelni
 Az ibolyát, szegfűt, kaport,
 Mert — fájdalom — nem én, de Tompa
 Találta fel a puskaport.
 Szerelmes verset sem csinállok,
 Hisz annyi van, mint a szemét!
 Dicsérte már ezer pœéta
 Kedvesének haját, szemét.

De hát kiről, miről daloljak,
 Mikor nekem dalolni *kell*,
 Ha a mindenség romba dül is
 Az úr dicső eszméivel?
 ... Megvan! — fogadd, óh múzsa, érte
 Szivem hálás köszönetét:
 Elmondom egy jobb sorsra méltó
 Szabólegény bús életét.

Peták Mihály egész napon át
 Görnyedve tűz-fűz . . . öltöget ;
 És mégis a sors poharába
 Több ürmöt önt, mint örömet.
 Ő nem közönséges halandó,
 Mint a többi szabólegény,
 Kik azt se tudják, hogy miféle
 Fán terem a vers és regény.

Szeretne a színházba járni
 Minél többször, de nem lehet ;
 Hanem azért megkritizálja
 A drámákat s dalműveket.
 Ez „szép darab“, az „rossz“, amaz „vig“,
 S emez „dicső“, mert „szomorú“ . . .
 Szerinte csak „*Sakeszpeárét*“
 Illeti meg a koszoru.

Peták Mihály versekbe szokta
 Foglalni nagy fájdalmait ;
 Hej, mert szivéből rég kiszállott
 A szeretet, remény s a hit!
 Nem lel vigaszt a csillagokban,
 Nem a patak csörgésiben,
 Nem a mezők zöld bársonyában,
 Nem senkiben, nem semmiben !

„Gyülöli e „czudar“ világot,
 A hol a „gaz“ biborba' jár;
 Roppant dühös, ha elgurulgat
 Előtte egy fényes batár.
 Eszébe jut a sorskülönbség
 S el-el méláz . . . töprenkedik:
 Hogy mig ezek jólétben usznak,
 Hány ember van, ki éhezik.

Egyszóval ő a nagy világon
 Sehol se lát *harmóniát*:
 A teremtés dicső művét úgy
 Tekinti, mint egy nagy hibát.
 De hogyha pénze van s gavallér
 Módon lehet mulatnia:
 Kibékül a világgal és van
 Égen-földön — *harmónia!*

A nyomorhoz.

Hasztalan ijesztesz, kétségbe nem ejtesz,
 Hozzászoktam már én a nehéz kereszthez !
 Hurczolom régóta, kicsi korom óta,
 Nincs olyan rossz, amin át ne mentem vóna.
 Fetrengtem a porban, mint egy hitvány féreg . . .
 De hittem, reméltem, s hiszek és remélek !

Hiszem és remélem, hogy aki küzd, annak
 Pártfogói mindig magasabb hatalmak.
 Nem hagyják elesni, vagy ha el is esik :
 Ott teremnek mindjárt s rögtön felemelik.
 És szárnyakat adnak csüggedő lelkének,
 Hogy higgyen, reméljen . . . hiszek és remélek !

Láttam ugyan embert, akit eltiportál,
 Ki becsületesebb, derekabb volt soknál.
 S egy szabadító kéz felé még se nyult ki,
 Istentől, embertől elhagyatva mult ki.
 S utoljára ástak egy gödröt szegénynek . . .
 De azért én bizom, hiszek és remélek !

Hasztalan mered rám s fenyeget az élet
Fekete könyvéből annyi gyásztörténet:
Nem szabad elbuknom, mert egy jó anyám van,
Mit csinálna szegény, egyedül, magában?
Ki viselné gondját az én jó szülémnek? . . .
Örökké hiszek és örökké remélek!

Dal a hazáról.

Szeresd, szeresd honfi, leány, hazádat,
Mint az édes, mint a szülőanyádat.
Koporsódig hűséges légy iránta,
Hűséges légy örömébe, bújába.

Fejed fölött ez a kék ég ragyogott,
Mikor anyád a bölcsőben ringatott.
Ez a nap süt, ez a csillag sugára
Porladozó őseidnek sirjára.

Ez a föld ad mindennapi kenyeret,
Hideg ellen, vihar ellen fedelet,
Kikeletkor pacsirtaszót, virágot,
Erdő, mező ismerősöd, barátod.

Mehetsz, mehetsz, vándorolhatsz bárhova:
Egész világ idegen lesz, mostoha.
Halni visszahoz a honvágy, a bánat —
Szeresd, szeresd, soh'se hagyd el hazádat!

Emlékezés nagyanyámra.

Nem tud úgy szeretni a világon senki,
Mint ahogy ő tudott engemet szeretni.
Akármit kívántam, megtette egy szóra,
Még a csillagot is reám rakta vóna.

Mikor odahaza iskolába jártam:
Rangosabb egy gyerek nem igen volt nálam.
El nem tűrte volna ő azt semmi áron,
Hogy valaki nálam szebb ruhába járjon.

Nekem volt a legszebb iskolás tarisznym,
Nekem volt a legszebb magas sarkú csizmám,
S úgy kitisztogatta, kifényesítette,
Hogy magát a vak is megláthatta benne.

Milyen tulipántos, cifra szűrbe jártam!
A király fia is hordhatta vón bátran.
Nyakravalóm, rojtos, olyan volt, hogy rája
Még a rekt'ramnak is elállt szeme-szája.

Ha felöltöztetett, rendbe hozott szépen:
 A kapun kikisért, s megcsókolta képem.
 S úgy nézett utánam, gyönyörködött bennem,
 Ha az iskolába rátartian mentem.

Tarisznyám ellátta mindenféle jóval:
 Szép fehér czipóval, mogyoró, dióval.
 Mikor haza mentem: hogy örült, ha bátran
 „Mindközönségesen“ jó napot kívántam.

Mikor a vásárra elment Rimaszécsbe:
 A czakói hegyig ballagtam elébe.
 Ott vártam és ha már messziről meglátott:
 Szedte kosarából a sok jó kalácsot.

Hozott mézes lovat, kardot, szivet, órát,
 Szép árvalányhaját, piros pesti rózsát,
 Süvöltőt, dorombot, czifra képes könyvet,
 Nevető szemében drága örömkönnyet.

Az volt minden vágya, földi kívánsága,
 Hogy kitanulhassak a papi pályára.
 Ha ő ezt megérné: milyen boldog lenne!
 A temetőben is jobban megpihenne.

El is vittek végre messze, egy városba,
 Hol elvakította szemem a nagy pompa;
 De mikor ott hagytak csókolva, ölelve:
 Mintha egy kést döftek volna a szívembe!

Én aztán tanultam, ahogy csak telt tőlem,
 Hogy jó papi ember váljék majd belőlem.
 A professzorok meg egyre dicsérgettek . . .
 Szegény jó nagymamám, hogy örvendett ennek!

Mikor hazamentem a vakációra:
 Hogy füröszte arcom zápokönnybe, csókba!
 Nem törődött akkor senkivel se mással,
 Szépen bánt velem, mint a himes tojással.

Hogy kitudakozta: jól megy-e a dolgom?
 Hát a gazdasszonyom hogy viseli gondom?
 S ha panaszkodtam, hogy küldöz a boltba:
 Hogy szidta, hogy küldte a tüzes pokolba!

Nem győzte elégszer azt se elbeszélni,
 Hogy az ablakomon szeretne benézni,
 Mikor nem is tudom, mikor nem is sejtem,
 Látná: mit csinállok? megláthatna engem.

Mikor aztán ütött a válás órája :
Szívét ellepte a keserűség árja ;
S mindig e volt vége hosszú bucsujának :
„Az isten áldjon meg, többet soh'se látlak !“

Hanem azért minden ünnepkor meglátott,
Sütte a jó túrós és mákos kalácsot.
Mig végre csakugyan igaza lett egyszer . . .
Jól elbucsuztatta tőlem is a mester.

Most az a szív, melynél egyse lángolt hőbben,
Künn porladozik a hideg temetőben.
Áldja meg az isten a haló porát is !
Altató dalt zengjen sirján a madár is !

Oh, szerelem!

Oh, szerelem! mi is vagy te?
Átok . . . áldás . . . minden!
Ostoroz is, jutalmaz is
Veled a jó isten.

Az egyiket fölrepited
Fényes mennyországba,
A másikat beugrasztod
Dunába, Tiszába.

Engemet is nyakon esiptél,
Nincsen tőled nyugtom . . .
Csak azt mondd meg, hadd készüljek:
Szállok-e vagy ugrom?

Kérdezgetem, tudakozom . . .

Kérdezgetem, tudakozom
 Az akáczfalevelet:
 Vajjon engem az a kis lány
 Szeret-e vagy nem szeret?

Hol igent mond, hol nemet mond
 A csúf jószág, a bohó . . .
 Mondd meg, édes, te magad, hogy
 Melyik már itt a való?

Mondd meg, édes! E dologban
 Igazat csak te tehetsz;
 Hanem kérlek jó előre:
 Azt ne mondd, hogy nem szeretsz.

Nem vagyok én király . .

Nem vagyok én király,
De te királyné vagy,
Az egész világon
A legislegszebb vagy.

Jaj de félek, rózsám,
Hogy a király meglát,
S fejedre illeszti
Az arany koronát.

Örök szerelem.

Beirtam nevedet
 Százszor a homokba :
 A szél eltörölte,
 Az eső elmosta.

Beirtam nevedet
 Egyszer a szivembe :
 Vihar se tépi ki,
 Tenger se mossza le.

Szivem porát a szél
 Siromról, ha hordja :
 Örökké él neved
 A szállingó porba' !

Boldogtalan vagy . . .

B oldogtalan vagy,
Én is az vagyok!
Hallgatsz felőle,
Én is hallgatok.

Olvadjon egygyé
Bánatos szívünk :
Kétannyi búval
Boldogok leszünk.

Kétség.

Ugy reszket a szívem,
Ugy remeg a lelkem,
Ugy félek, angyalom,
Hogy te megcsalsz engem.

Csókod el nem üzi
Örök kétségemet :
Örökösen félt az,
Aki nagyon szeret.

Valami azt sugja,
Édes boldogságom !
Hogy te leszel az én
Boldogtalanságom.

Oh ne hulljon ! . . .

Oh ne hulljon értem soha
Szép szemednek drága gyöngye !
Nem tettél te semmi rosszat,
Csak a szívem törted össze.

Csak ezt a kis húsdarabot
Tapostad el, mint egy férget —
Máskülönben semmi baj sincs,
Imádkozom s iszom érted !

Iszom, mint a kefekötő,
Szívem csalfa királynéja !
Fütyörészek, dudorászok
S tánczolok is néha-néha.

De ha talán főbe lőném
Magam érted, csalfa, végre :
Fess majd egy nagy számárfület
Koporsómnak födelére !

Juczi néni.

Falu végén, a felvégi szélső házon
 Kuvikol egy halálmadár éjfél táján.
 Juczi néni ki-kiszalad
 S kergeti a csúf madarat,
 Beteg lánya, gyöngyvirága, hogy valahogy meg
 [ne haljon.

Kopogtatnak: „Juczi néni, menjen gyorsan!
 Diákfia most haldoklik a városban.
 Az a végső ohajtása,
 Kigyelmedet hogy meglássa . . .“
 Betegétől bucsút se vesz, útnak indul úgy, a
 [hogy van.

„Juczi néni, fiát élve nem láthatja . . .
 Nyugodjék meg . . . ez az isten akaratja.“
 „Hál' istennek! . . . jól járt szegény . . .
 Az volt ám a derék legény . . .
 Milyen szépen papolt otthon! . . . egész falu
 [megsiratja.“

Juczi néni siet haza tüskén-bokron,
 Megnézni, hogy gyöngyvirága hogy van otthon.
 „Juczi néni, lánya nincsen . . .“
 „Hogy ne volna, édes kincsem ? !
 Fiam is van a városban, megyek is, mert beteg
 [nagyon.““

Juczi néni a városnak veszi útját
 Hegyen, völgyön, erdőn, mezőn, csaliton át.
 „Jaj, mennyit kell szaladgálnom,
 Haldoklik a fiam, lányom !““
 A városba, onnan vissza szaladozik szegény
 [folyvást.

A kis gyűrűs legény.

Faluról falura szanaszét jár szegény,
 Vándorol örökké a kis gyűrűs legény,
 Batus zsák, süvöltő, szegesbot, faláda . . .
 S a többi . . . s a többi . . .
 Elég ebből ennyi . . .
 Ez az ő mindene, ez az ő világa.

Fütyülő sipjával hivogat, esalogat
 Porhajas fiukat, apró kis lányokat.
 Viszik a sok kóczot, mindenféle rongyot,
 Ad nekik kerepet,
 Szent János kenyeret,
 Gyűrűt, medveczukrot pántlikát, dorombot.

Menyecske, hajadon, nagyja is kinn terem,
 Viruló arcukon virit a szerelem.
 Tűt, czérnát, szatyíngot vásárolnak tőle . . .
 Édes tréfát üznek . . .
 S a szegény gyűrűsnek
 Eszibe jut róluk kedves szeretője.

S boldogan tovább megy vigan sipolgatva,
Aranyos, virágos minden gondolatja.
S ha ringye, ha rongya a városban elkel :
Nem igen cserélne
Még a püspökkel se . . .
Vándorol, füttyörész, tulipiros kedvvel.

A mig élek, mindig bánom . . .

A mig élek, mindig bánom,
 Hogy elhagytam kisvilágom :
 Falumat a bércz tövében,
 Csendes, enyhe völgy ölében.

Boldogabb volnék én ottan,
 Egy alacsony kis kunyhóban,
 Mint e zajos nagyvilágban,
 Czifra, fényes palotában.

Idegen itt nekem minden,
 Más emberek vannak itten,
 Más erkölcsök, más szokások . . .
 Csillogások, csalfaságok.

A teremtés koronája
 Itt a *földnek* rabszolgája.
 Levetette *égi* arczát,
 Ugy harszolja a lét harszát.

Hogy nyüzsögnek, hogy zajognak!
 Egymásra hogy agyarkodnak!
 Mindeniket üzi, hajtja
 Saját önző gondolatja.

Homlokukra, zászlajukra
 A kedves „*Én*“ van felírva.
 Ezért készek csalni, lopni,
 Mást, ha lehet, eltiporni.

Összetörik a szivedet,
 Meggyilkolják a lelkedet.
 Életedet kirabolják . . .
 Az istent is megtagadják!

A mig élek, mindig bánom,
 Hogy elhagytam kisvilágom:
 Falumat a bércz tövében,
 Csöndes, enyhe völgy ölében.

Ott az élet, a szép élet!
 Egyszerű, mint a természet.
 Ott fehérlik, ott honol a
 Tiszta erkölcs lilioma.

Az istenben bizva, hive
Nyugodt minden ember szive.
Szeretetben, békeségben
Foly le minden óra szépen.

Több öröm van ott egy házban,
Több boldogság, mint itt százban.
Istenem, ha köztük élnék:
A királylyal sem cserélnék!

Szivesebben őrzenék én
Nyájat ott az erdő szélén,
A felhőkön elmélázva,
Fütyörészve, furulyázva!

Ej, ha a sors engem innét
Valamikor hazavisz még:
De kisírom majd magamat,
Ha meglátom kis falumat.

Türelemmel küzd az ember.

Türelemmel küzd az ember
S boldog soha nem lehet :
Izgalomban, siralomban
Tölti el az életet.

Hogyha van is néha egy kis
Nyugodalma, öröme :
Megzavarja, elnyeli a
Búnak, bajnak özöne.

Ugy van. Itten drága minden,
Drága minden örömünk :
Egy kis jóért, mulandóért,
Százszor is megfizetünk.

De a végzet annyi mérget
Dob kelyhünkbe untalan,
Hogy az a kis édesség is
Keserű, mi benne van.

Szomoruság, nyomoruság,
Vértanuság életünk :
Több erénynyel, több reménynyel,
Mint sikerrel küzködünk.

Addig-addig küzködünk, míg
Megjön a nagy jutalom :
Öröminket, keservinket
Elnyeli a sirhalom.

Egy veszendő barátomhoz.

Hova lettél? hova tűntél?
 Irántunk meghidegültél?
 A barátság: szóvirág?
 Hol annyi szív ver éretted:
 Kisvilágod elfeledted?
 S elkapott a nagyvilág?

Vigyázz, mert a nagyvilágban
 Sok ragyogó hamisság van,
 Elringatnak édesen.
 De tanuld meg, hogy nem ér fel
 Egy rokonszív melegével
 Egész világ fénye sem!

Vagy talán űz a sors átka
 Egy világból más világba?
 Koldus lettél s nyomorult?
 Ne vess azért meg bennünket.
 Bizva bizzál! A ki csügged,
 Nem érdemel koszorút.

Terheidet : jobban bírod,
Örömidet : szaporítod,
Ha megosztod hűn velünk.
Rongyosan járj vagy biborban,
Csillagok közt vagy a porban :
Mindig forrón szeretünk !

Egy kis gyermek halálára.

Ne sirasd őt, ne sirasd őt anyja,
Hogy elnémult gőgicsélő ajka.

Egyszer úgy is el kell menni innen,
Szebb koporsó a bölcsőnél nincsen.

Boldog már ő odafenn az égben :
A jó isten ringatja ölében.

A szegény szent ember.

H^ej! sok ember nem jut halála után se
 A szentek sorába . . .
 De kiről itt szó van, fölavatták szentnek
 Eleven korába'.
 A rózsás kikelet nem nevetett még rá,
 Csak harminczkilencszer :
 S a falu népe már régen úgy hívja, hogy :
 „A szegény szent ember.“

No de ezt a czimet István ő kigyelme
 Nem kapta hiába :
 Nyitva áll örökké imádságos könyve,
 Ócska bibliája.
 Reggeltől estelig hányszor imádkozik !
 Legalább ötvenszer . . .
 Mikor elvégezi : újra elölkezd
 A szegény szent ember.

Tele van a háza szentek arczképével,
 Pedig kálomista . . .
 Le-leszedi őket a szoba faláról
 S csókokkal borítja.
 Az a csoda, hogy a térde el nem kopik —
 El is kopik egyszer :
 Óra hosszáig is ott térdel előttük
 A szegény szent ember.

A földjét felibe' más miveli mindég,
 Azzal ő nem babrál ;
 Mert többre becsüli a mennyei jókat
 A földi javaknál.
 Keblét nem dagasztja a kalászos búza,
 Kukoricza, kender . . .
 Száz kőből életért sem adna egy ígét
 A szegény szent ember.

Mikor harangoznak, bármibe fogott is,
 Félbehagyja dolgát,
 Megyen a templomba . . . ilyenkor előtte
 Nincs akadály, nincs gát.
 Eshetik az eső, hogy a falu köze
 Egy zavaros tenger :
 Elmegyen, ha mindjárt ladikon is, oda.
 A szegény szent ember.

Hogy egyik szavam a másikba ne öltsem :
 Az is vele történt,
 Hogy boglyát tetézett . . . és a harangszóra
 Szállni akart tüstént.
 De lajtorja nem volt, eldugta helyéről
 Valami nagy mester,
 Kapta s leugrott a boglya tetejéről
 A szegény szent ember.

Pap után fenszóval mondja a könyörgést
 Reszkető, halk hangon ;
 S rajta csügg lelkével, hogy valamiképen
 Egy szót el ne hagyjon.
 Tulvilági boldog ájtatos érzésbe
 Ugy elmerült egyszer :
 Rácsukták az ajtót... s templomban virradt meg
 A szegény szent ember.

Napszálltakor este rendesen kísétál
 A temetőkertbe :
 Felesége sirján buzgólkodik . . . szemét
 Búsan égre vetve.
 Zsoltárt énekelget . . . fű, fa, virág hallgat . . .
 Szél susogni nem mer . . .
 Éjszakákat tölt így kinn a temetőben
 A szegény szent ember.

Ilyenkor, azt mondja, megnyilik előtte
A csillagos égbolt:
S hallja a magasból édesen lezengő
Angyali énekszót.
Istennel beszélget . . . s felesége sirján
Meglepi a szender . . .
Jobb volna már neked elköltözni innét,
Oh, szegény szent ember!

Itthon.

Hazajöttem . . . odahagytam
A nagy élet harczterét,
Hol az ember könnyel eszi
Mindennapi kenyerét.
Hajajöttem megpihenni,
Oly édes a nyugalom,
Ögyelegni egymagamban
Erdőn, mezőn, ugaron!

Összejárok minden bokrot,
Zeget-zugot, dombtetőt.
Fütyörések, dudorászok,
Szívom a fris levegőt.
Meredek part oldalában
Vadvirágot szagगतok . . .
Integet a falu tornya,
Ide csillog a Balog.

A gulyást a kerek erdőn
 Mindennap fölkeresem,
 A világon ő nekem a
 Legkedvesebb emberem.
 Ha sokáig nem megyek: már
 Nyugtalanul vár reám...
 Ez a szegény pásztorember
 Az én édes jó apám.

És pipaszó mellett óra
 Óra után eltelik:
 A régi szép jó időkről
 Elbeszélne reggelig.
 Én a multnál szebb jövővel
 Biztatom az öreget,
 Mig szalonnát sütünk nyárson
 A ropogó tűz felett.

Mikor eljön a vasárnap:
 A pap helyett papolok.
 Hogy dicsérnek templom után
 Emberek és asszonyok!
 Azt se tudják, hogy mi is hát
 A beszédem veleje;
 Hanem azért az én számat
 „Aranyozni kellene!”

De ha a pap prédikál: biz'
 Én se tudom: mit papol,
 Mert a szemem és az eszem
 Másutt kószál valahol.
 Nézem a szép menyecskéket,
 Eladókat sorra mind,
 S a legényt, hogy szeretője
 Szeme közé hogy kacsint.

Estefelé beköszönök
 A fonóba rendesen.
 „Isten hozta kigyelmedet!”
 Így fogadnak szívesen.
 Sok gyönyörű régi és új
 Magyar nótát dallanak,
 „Kútba estem. Ki húz ki?” — és
 Több effélét játszanak.

Az orsóját sok leánynak
 Én is gyakran ellesem.
 Persze, amig ki nem váltják,
 Ki nem adom, van eszem.
 Kapok is ám annyi csókot,
 Majd hogy el nem olvadok,
 Hazafele a sok csóktól
 Mámorosan ballagok.

Hanem aztán én ilyenkor
Álmodom is szépeket:
Arany erdőt, gyöngypatakot,
Zöld szigetet, kék eget.
Csak az a baj, hogy hajnalkor
A kakas felkiabál,
Valamennyi szárnyas állat
Mind velem a házba' hál.

No de akkor, ha kihajtják,
Van pihenni alkalom.
Mig délre nem harangoznak,
Mint a bunda, alhatom,
Édes anyám lábujjhegyen
Jár a házba' csendesen,
A kilinset óvatosan
Teszi be, ha kimegyen.

Altató dal.

E ste van már, este,
 Tente, baba, tente!
 Alszik már, alszik már
 A csicsergő madár.
 Alszik a kis ezicza,
 Gyuricza, Katicza,
 Liba, czoczó, csirke,
 Tarka boczi, csürhe,
 Méhe, lepe, dongó,
 Aranyos pillangó . . .
 Alszik az ibolya —
 Csicsija, bubuja!

Elment apa messzi,
 Vásárfiát venni.
 Majd ha a nap felkel:
 Haza is jön reggel.
 Hoz babának csókot,
 Sárga, piros czukrot.

Lesz kicsinek drága
 Szóló muzsikája.
 Kardja, lova, mézes,
 Czifra könyve, képes,
 Kocsija, bábuja . . .
 Csicsija, bubuja!

Volt egyszer egy ember,
 Halászni ment egyszer.
 Hát fogott is mingyárt
 Aranyhaju kis lányt.
 Hazavitte onnét
 A csecse királynét,
 Mert a' lett belőle,
 Hogy magát kinőtte.
 A halász is, bezzeg,
 Fényes úr lett: herczeg!
 Semmi baja, búja . . .
 Csicsija, bubuja!

Tudok egy szép kertet,
 Mesepatak mellett.
 Arany, ezüst, gyémánt,
 Szép narancsot, almát
 Terem a fa ottan . . .
 Tündérország ott van.

Gyöngymadarak ezren
Csacsognak a kertben,
Fű, fa, virág zengő,
Mint az üveg csengő.
Majd elmegyünk oda . . .
Csicsija, bubuja !

Tente, baba, tente,
A szemedet hunyd be !
Alugy ingó-ringó,
Piczi rózsabimbó !
Majd felkölt a hajnal
Fülemiledallal,
Fölkel a kis czieza,
Gyuricza, Katicza,
Méhe, lepe, dongó,
Aranyos pillangó,
Fölkel az ibolya . . .
Csicsija, bubuja !

A bátor katona.

Hova, hova, Palikám,
Azon a szép paripán?

— Elmegyek a csatába,
Édes hazám javára.

Kicsi vagy még, Palika,
Levet az a paripa.

— Ha levet is, nem bánom,
Gyere te is, barátom!

Kati néni.

Áldott volt a szive, áldott volt a lelke,
 Ajtaját hiába senki se zörgette.
 Mindenkin segített szives jó'karattal,
 Amit jobbja nyujtott, soh'se tudta a bal.

Hogyha valahova beköszönt az inség:
 Szó nélkül ott termett Kati néni mindég.
 Amit isten adott, vitt azt elegendőt,
 Tele rakott egy-egy kosarat vagy kendőt.

Széjjelosztogatta a szükölködőknek,
 Hogy örült a lelke, ha sütöttek, főztek!
 Nem volt a világon boldogabb ő nála,
 Ha a kéményt vigan füstölögni látta.

Templomba mindennap, reggel, este elment,
 Dicsérni az urat, a jóságos istent.
 Mint igaz keresztyén, adakozott bőven
 Az eklézsiának minden esztendőben.

Ő vitette Pestről a két új harangot,
 Behuzatta fényes bádoggal a tornyot.
 A katedrát is ő maga csináltatta,
 Emlékül ott ragyog áldott neve rajta.

A szegény iskolás gyerekeknek ő vett
 Pennát és papirost, kalamárist, könyvet.
 Aki jól tanult és magát jól viselte,
 Megajándékozta, megörvendeztette.

Nagy gondja volt a kis neveletlenekre,
 Apátlan, anyátlan, árva gyerekekre.
 Mint tulajdon anyjuk, táplálta, ruházta,
 Apró néppel mindig tele volt a háza.

Fel-felállitgatta egy sorjába' őket,
 A kis csivajgókat, rendetlenkedőket.
 Mint az orgonasíp, úgy állottak sorba,
 Egreczérozottatta . . . végig csókolgatta.

Aztán az egyiket a térdére vette,
 Két-három porhajas a lábához ült le.
 Ki a nyakán esüngött, ki mellé oldalgott . . .
 Beszélt aztán nekik sok szép fura dolgot.

Mesélt Árgyilusról, Tündér Honárról,
 Kacsalábon forgó arany, ezüst várról,
 Hétfejű sárkányról, vasorru bábárról,
 Fekete városról, óriás királyról.

Mikor a mesébe bele-belefáradt:
 Deszkadarabokból csinált nekik házat.
 Aztán kergetősdit vagy bujósdit játszott,
 Felejtette velők a bús árvaságot.

Nap-nap után így folyt... Egyszer a kis árvák
 Nagy szomorkodással a falut bejárják,
 Zokogva beszélnek, hogy a Kati néni
 Nem akar játszani, nem akar mesélni.

Ugy is volt csakugyan... Fehér lett, mint a fal,
 Nem törődött többet a kis árva haddal.
 Hiába költötték, esedezve szépen:
 Jó lelke már akkor üdvözült az égben.

A mikor temették, amikor kivitték:
 Sirt az egész falu, sirt az egész környék.
 Jajszóval ödöngtek a kiesik utána...
 Mindenik csak akkor lett igazán árva!

Még a harangok is szomorubban szóltak,
Zokogó panaszszal, siralmasan kongtak.
Csak az ég mosolygott, csak az ég örvendett,
Hogy egy jó lélekkel a lakosa több lett.

De az egekben sincs, tudom, neki párja,
Ott is ügyel ő a szegényre, árvára.
S mivel onnan több jót nem tehet már vélők:
Az ur zsámolyánál imádkozik értők!

A kis honfi.

Mi leszel te, hogyha megnősz,
Drága fiacskám?

— Beállok majd katonának,
Aranymentés gyöngyhuszárnak,
Édes jó anyám!

Mit csinálsz majd eszemadta,
Gyöngyhuszárocskám?

— Ki magyart bánt, mind levágom,
Egy se legyen a világon,
Édes jó anyám!

Hátha téged is levágnak,
Vitéz katonám?

— Te mesélted az apámról . . .
Én se félek a haláltól,
Édes jó anyám!

De ki lesz majd, ha te meghalsz,
Az én fiacskám?

— Hát én leszek, én maradok,
Hisz most is a tied vagyok,
Édes jó anyám!

Balambán.

Álmodik az ősz Balambán,
 Százados tölgy mohos alján.
 Erdei ér, susogó fa
 Ősz Balambán altatója.

Viz morajlik bérczen, alatt:
 „Alugy, alugy, boldogtalan!”
 Koronás tölgy zúg körötte:
 „Aludnál el bár örökre!”

Kakukmadár fönn az ágon:
 „Kora még az örök álom!
 Kakuk! kakuk! ősz Balambán!
 Árnyék lebeg siron . . . fejfán . . .”

Fölébred a kakukszóra
 Erdő-mező bujdosója.
 Ködképeket hoz a szellő,
 Homlokán ül *az a felhő*.

Hosszu haját megsimitja,
 Hegedűjét igazítja.
 Húzza mélán, húzza fájón,
 Dala messze zeng a tájon:

„Volt egyszer egy öreg czigány,
Eljött a szent Mihály lován,
Bíró fiát ráültette . . .
Anikót meg eltemette.

Holló, holló, barna holló,
Hallod, hogy sir a koporsó?
Gyere velem esketőre . . .
Félek én a temetőbe'!”

. . . Mint az árnyék, tova lebben,
Bús dala szól egyre szebben.
Hold előtte, hold utána
Ezüst fátyolt sző utjára.

Kóborolva, esőndes éjben,
Öntudatlan', észrevétlen',
Temetőbe ér Balambán,
A hegedű siró hangján:

„Holló, holló, barna holló,
Hallod, hogy sir a koporsó!
Gyere velem eskefőre . . .
Félek én a temetőbe'!”

... Jaj ! ... a sirok megrázkodnak,
 Jönnek ... jönnek a halottak!
 Ősz Balambán menne, futna:
 Rémek serge áll az utba!

Gyülnek ... gyülnek ... hófehéren ...
 Sorba ... körbe ... ezüst fényben ...
 Itt is ... ott is .. lebben .. illan ...
 Zár nyikorog lenn a sirban ...

Rémgomolygó, fenyegető
 Birodalom a temető.
 Ősz Balambán hajmeredve
 Megfogózik egy keresztbe.

... Hah ! a kereszt ingva mozdul,
 Árnyék kel a sirhalombul,
 Félt birája, büntetője :
 A nagy vajda áll előtte ...

Megzörgeti ódon csontját,
 Főlemeli gombos botját,
 Mélyen kongó tompa hangja
 Balambán lélekharangja :

„Mért hozod el bünöd átkát,
Zavarni a holtak álmát?
Gyilkos! gyilkos! lakolsz itten!
Soh'se mégy ki többet innen!”

S a halottak árnya rezzen,
Forog egyre rémesebben,
Egyre szűkebb körre vonva,
Nyög Balambán térdre rogyva:

„Jaj nekem, jaj!... akkor este!..
A rágalom őket leste...
Mámorital... lakodalom...
Őrült bosszu... óh, irgalom!”

... S kiket külön sirba tettek:
Közös sirból közelegnek.
Egyik kezét szívéen tartja,
Másik, sebét mutogatja.

— — — — —
Holt Balambánt két halottja
Czipruslombbal betakarja.

Egy tengődő barátomnak.

Ugy kell neked!... Mért vagy olyan
Gyámoltalan, élheterlen?
Biz' így koldus fogsz maradni
Teljes világéletedben.

Tanulj Iksztől, Ipszilontól,
Fogadom, hogy lesz mit enned.
Hidd el, hogy nem a világban,
Benned van a hiba, benned.

Hagyj fel a nagy büszkeséggel!
Hiszen az csak cifra semmi.
A szegénynek soh'se szabad
Fejét büszkén fölemelni.

Bókolj szépen jobbra-balra,
Mosolyogni tudj fokonkint.
Eleinte nehezen megy,
De megszokod apródonkint.

A bibéjét mindenkinek
Puhatold ki, hiven lesd el.
S a szerint szólj, a szerint tégy...
Ne törődj a becsülettel.

Csókolj kezét a nagyságos,
Méltóságos asszonyoknak :
Isten, ember, angyal, ördög
Egyszeribe pártfogolnak.

Hallgass a szép szóra, fráter,
Mert tanácsom jó, őszinte ;
Ne kaczagj ki, hogy én is csak
Oly nyomorult vagyok, mint te!

Álom és való.

Álom, álom, édes álom —
 A Jaj de szépet álmodám!
 Feleségem a diványon
 Szerellemmel hajla rám.

Kis fiaskánk meg előttünk
 Lovagolt egy fa-lovon,
 Oly boldogan elmerengtünk
 A lovon és lovagon!

De álmomból fölébresztett
 A puczóló vén anyó —
 Körülnézek: nincs se gyerek,
 Se feleség, se fa-ló!

A czipőtisztító.

Gyöngyhuszár volt Miklós bácsi
Hajdanában,
Oroszlánként viaskodott
Sok csatában.
S most az a kéz, melyben egykor
Husz évig kard villogott,
Utcasarkon czipőt tisztít —
Hja! az idő változott.

Az igaz hogy nem alkalmas
Ennél többre,
Mert bizony már a hat X-et
Betöltötte.
Balkezét meg valahol az
Ágyugolyó vitte el —
Legalább nem tudja szegény,
Hogy a jobbja mit mivel.

Egy keresztre van felírva
 Titulája
 Nagy betűkkel, hogy mindenki
 Jól meglássa.
 Kis faládán négy-öt kefe
 Harczra készen sorba áll:
 „Tessék czipőt tisztíttatni!”
 A vén bajnok kiabál.

„Tessék urak!” — s egyet ránt
 Az ócska mentén;
 Érdemjele hallgatózik
 Hörgő mellén.
 Fényes multból csak ez, ami
 Jutalomként megmaradt,
 S a czipőkről könnyeivel
 Tisztítja a port, sarat.

Hej de sokszor megesik, hogy
 Nincs munkája,
 Pedig otthon éhgyomorral
 Várnak rája.
 Ilyenkor a maga kopott
 Csizmaszárán fanyalog:
 Keni-feni fényesíti,
 S mint a csillag, úgy ragyog.

Néha-néha be-betekint
A kocsmába,
Fájó szívnek ez a legjobb
Patikája.
Végig mondja tarka-barka
Régi huszáréletét . . .
S elfelejti a subiezkot,
Elfelejti a kefét.

Édes anyám betegágyánál.

Az élet már az én szememből
Sok keserű könnyet kicsalt,
Hallottam már elénekelni
Sok szomorú halotti dalt.

Láttam apámat a teritőn,
Ártatlan kis testvéremet,
Sok jó rokont, sok jó barátot . . .
Most meg szegény anyám beteg.

Itt esdek a porban előtted,
Egek ura, ne vedd el őt!
Ha még őt is meg kell siratnom,
Megátkozom a temetőt.

De nem! . . . de nem! . . . nem átkozódom,
Veled perbe nem szállhatok.
Megsiratom, ha kell; de engem
Ki sirat meg, ha meghalok?

Temető az ember szive.

Temető az ember szive,
 Mindennap van új halottja :
 Életünknek java, színe
 Mind odagyűl egy halomba.
 Ott örökké harangoznak
 Hervadozó virágoknak :
 Hit-, remény- és szeretetnek,
 Aranyos szép örömeknek.

Áldhatom én a jó istent,
 Nekem nem lesz több halottam.
 A szívembe már én mindent
 Eltemettem, elsíratam.
 Bús harang ott nem szól többé,
 Sír csend lesz mindörökké . . .
 S hogy ne legyen olyan néma :
 Fölsohajtok néha-néha.

A modern költő.

Motto: Mindegy nekem apám,
de én költő leszek!

Tóth Kálmán.

Hallom, gaz nánczió, hogy verseket faragsz,
Az iskolából meg gyakorta elmaradsz.
No, mondhatom, hogy ez dicső egy állapot,
Majd adok én neked, csak lopjad a napot!
Ugy elhusángollak, akasztófavirág,
Hogy felfordul veled egyszerre a világ.
Csak még egy verset irj, én nem kegyelmezek.
— Mindegy nekem, apám, de én költő leszek!

Költő leszel? No jó; légy hát költő, hanem
Le is veszem rólad örökre a kezem.
Megtagadom, kölyök, hogy én apád vagyok,
Örökségül reád egy fillért sem hagyok,
Sőt ezután tőlem gázsit se kapsz soha,
Ha néked, naplopó, csak nyüg az oskola,
S a tanulás helyett faragesálsz verseket.
— Mindegy nekem, apám, de én költő leszek!

Oh, megrögzött gonosz, ménkő üssön beléd!
 Hisz akkor inkább légy suszter, borbély, cseléd,
 Mészáros, asztalos, szóval akármi más;
 Mind jövedelmezőbb, mint az a versírás.
 Nézz a világba szét és meggyőződhetel,
 Hogy a poétanép majd mind éhen vesz el.
 Ily sorsra juss te is? Ezért neveltelek?
 — Mindegy nekem apám, de én költő leszek!

No, látom, hogy bolond voltál, az is maradsz.
 Vagy azt hiszed talán: te majd babért aratsz?
 Hohó! a költőnek születni kell, csak úgy
 Lehet reménye, hogy a Parnasszusra jut.
 Egyszóval, hogy megérts: tehetség kell oda,
 Neked pedig nem volt, de nem is lesz soha.
 Nincsen neked, számár, ahhoz való eszed.
 — Mindegy nekem, apám, de én költő leszek!

A szív.

Csak egy kicsiny kis húsdarab
S mint a kigyó sziszeg, harap,
Kinoz, gyötör, mar szüntelen —
De boldog is a *szívtelen!*

G. F. sirjánál.

Szervusz, Feri, hogy vagy?
De hallgatag lettél!
Pedig te beszélni
Nagyon is szeretted.

Tudod-e még együtt
Mennyit vitatkoztunk?
A filozófián
Majdnem hajba kaptunk.

Soh'se tudsz te semmit,
Hanem alszol szépen
Kiesike sirodnak
Nyugtató ölében.

Lásd, a halál keze
Téged is levágott:
Hiába védted a
Halhatatlanságot.

Jó fiú, nyugodjál,
Nem hiába védted,
Mert az én lelkemben
Örökké él lelked!

Bucu Sárikától.

Pá, pá, kedves Sárika,
 Holnap megy a bácsika
 Messze ... messze ... messzire ...
 A világnak végire.
 Nem fogunk már karikázni,
 Hintókázni, kocsikázni.
 Már én többet el nem bujok,
 Egy kis sipot meg nem fujok,
 Nem mesélek Sárikának,
 Mert elvisznek katonának.

No, ne sirj hát, muczikám,
 Kis galambom, Sárikám!
 Csókolom a jó szivedet,
 Kis kacsódat, kék szemedet.
 Visszajövök én megint,
 Csak elmegyek egy kicsint

Katonásdit játszani,
 Árkot, bokrot ugrani.
 Elvinném én Sárikát is,
 Nagyanyát is, apukát is,
 Hej de mikor nem lehet!...
 Arról senki sem tehet.
 Tyűh pedig de szép dolog!
 Örömembe tánczolok,
 Voltam már én másszor is,
 Elmegyek még százszor is.

Jaj ha látnád, Sárikám,
 Milyen szép lesz a ruhám!
 A kabátom, mint a hó,
 Rajta pityke, ragyogó,
 A nadrágom kupikék...
 Isten tudja, hogy mi még!
 Szép bakancs lesz lábamon,
 Egy nagy bornyu hátamon,
 Czifra puska vállamon...
 Ugy bizony, kis angyalom!

Jaj de szép lesz majd, midőn
 Játszogatunk a mezőn:
 Jobbra-balra fordulunk,
 Lépdegélünk, szaladunk,

Földre fekszünk hirtelen
És fölugrunk sebesen,
S egy percz alatt sorba állunk,
Várjuk : mit mond kapitányunk.
Parancsára térdelünk,
Föltartjuk a jobb kezünk,
Ujra talpra ugrosunk,
Bukdosunk és futkosunk
Egyenesen, kanyarogva,
Egy csomóba, csapatokba,
Addig-addig, hogy végtére
Rábukunk az ellenségre.
Akkor aztán van melegünk,
Rettentően veszekedünk.
Hallanád csak, Sáríka,
Hogy harsog a trombita !
A dob pörög, a kard csörög,
Ágyu dörög, föld dübörög,
Mérgesen szól a sok puska,
Megszalad a csunya muszka,
A lovasság ad neki,
A pokolba kergeti,
Van is aztán örömünk,
Danolunk és nevetünk.

De egyszer csak, Sáríka,
 „Vigyázz!” — szól egy bácsika.
 S a sok vitéz mind úgy áll,
 Mint a... mint a... gyertyaszál.
 Nemsokára hangzik a
 Szép katona muzsika,
 Parancsolják: „jobbra nézz!”
 Arra néz a sok vitéz.
 Tudod, ki jön, Sáríka?
 Hát a király bácsika!
 Egy gyönyörű pej lovon
 Végig vágat a soron.
 Kisérői fényesek,
 Bárók, grófok, hercegek,
 Nagy bajuszú katonák,
 Generális bácsikák,
 Tollas csákó fejükön,
 Arany, ezüst mellükön.

A király most hirtelen
 A sor előtt megjelen,
 Dicséri a bátrakat,
 Csillagokat osztogat.
 Hogyha nekem ad: majd kérek
 Teneked is ám egy szépet,
 Megmondom, hogy jó leány vagy,
 Ugy-e igaz, Sárikám, az?

No ne sirj hát, muzika,
Visszajön a bácsika,
Akkor megint karikázunk,
Hintókázunk, kocsikázunk,
A lugasba elbujok,
Egy kis sipot megfujok.
Megtalálsz majd nagyanyával,
Herminkával és Linkával,
Kis mise, nagy mise,
Akkor lesz még sok mese!
Holnap megy a bácsika,
Pá, pá, kedves Sárka!

Csak az én szívem fáj.

Tavaszi pompában, éltető sugárban,
Égi fényözönben fürdik az egész táj,
Boldogságot érez még a kis bogár is . . .
Csak az én szívem fáj.

Virágról virágra döngicsélget a méh,
Dombtetőn kolompol s ugrándozik a nyáj,
Lombos ágon ring a csacsogó madárka . . .
Csak az én szívem fáj.

Betegek lelkébe balzsamot lehel a
Fűszeres levegő, a ragyogó bűbáj ;
S haldokló reményük uj életre támad . . .
Csak az én szívem fáj.

Templom a természet, minden bokor oltár,
Imát küld az égbe ezer meg ezer száj,
Hálaszót sohajtoz fü, fa, göröngy, féreg . . .
Csak az én szívem fáj.

A czifra szerető.

Tükröm, álló tükröm,
Szép arczom' mutató!
Illik-e rám ez a
Bársonyos viganó?
— Nem illik, nem, te hálátlan!
Édes anyád talpig gyászban.

Szőnyegem, szőnyegem,
Virággal diszellő!
Illik-e lábamra
A esokros czipellő?
— Nem illik, nem! . . . Piros esokra
Arczod hulló rózsabokra.

Kanári madaram!
Dalold el, ha szeretsz:
Illik-e karomra
Az arany karperecz?
— Nem illik, nem! . . . Átok rajta . . .
Naptól ég a hugod karja.

Kis arany halaeskám!

A nyakam liliom,

Illik-e hát rája

Tündöklő gyöngysorom?

— Nem illik, nem! . . . Nyakad gyöngye
Ártatlanság elsírt könnye.

Keszkenőm, keszkenőm,

Te pillangós tarka!

A gyémántos gyűrű

Illik-e ujjamra?

— Nem illik, nem! . . . Hűtlen, onnan
A karikagyűrűd hol van?

Szép harangvirágom,

Bánatosan esüggő!

Illik-e fülembe

A rubintos függő?

— Nem illik, nem! . . . Örök szégyen
Pirja lángol szép kövében.

Képem, drága képem,

Ősz apámnak képe!

Mi illik hát én rám,

A föld milyen éke?

— Illik, illik a szemfedő,
Gyalázatod eltemető!

Balog partján van egy falu...

Balog partján van egy falu,
Abba van egy arany kapu,
Arany kapu, gyöngypalota...
Vágyik az én szívem oda.

Áldd meg isten azt a falut,
A ragyogó arany kaput,
Arany kaput, gyöngypalotát...
Áldd meg isten a lakosát!

Nyugalomvágy.

Száll az idő, fogy az élet,
 Boldog, a ki nyugton élhet.
 Hej de százszor jaj azoknak,
 Kik mindig csak fáradoznak.

Nekem sinesen nyugodalmam,
 Lótok-futok szakadatlan.
 Folytonosan küzdenem kell
 A balsorssal, emberekkel.

S veritékem mind hiába
 Hullatom a föld porába:
 Füstbe megy sok szép reményem,
 Vágyaimat el nem érem.

Utaimra, merre járok,
 Omlanak az akadályok.
 Hogyha egyet már legyőztem:
 Mindig több-több áll előttem.

Annyi sulyos küzdelemben
Helytállottam csüggedetler.
De már lankad kitartásom,
Nyugodalom után vágyom.

Ej, ha egyszer itt hagyom majd
Ezt a nagy zajt, ezt a sok bajt:
De kinyugszom magam ottan,
Abban a kis sirhalomban!

Az arkangyal trombitálhat,
Feltámadhat ember... állat...
A zsibongást majd ha hallom:
Megfordulok s tovább alszom.

A vad poéta.

Tisza partján elandalogva
 Beszélgettünk a szerelemről,
 Madár dalolt minden bokorban,
 De mi nem tudtunk semmit erről.

Tisza partján elandalogva
 Beszélgettünk a szerelemről . . .
 Az égen bús felhők morogtak,
 De mi nem tudtunk semmit erről.

Tisza partján elandalogva
 Beszélgettünk a szerelemről . . .
 A zápor hullt s omlott nyakunkba,
 De mi nem tudtunk semmit erről.

Kiöntött a Tisza s mi addig
Beszélgettünk a szerelemről,
Mig elsodort az ár magával,
De mi nem tudtunk semmit erről.

Akkor is, midőn már meghaltunk,
Beszélgettünk a szerelemről . . .
Sőt kizöldült már a sirunk is,
De mi nem tudtunk semmit erről.

Nem bánom én . . .

Nem bánom én már ezután,
Bármint foly a világ sora:
Jól vagy rosszul, bölcsen, bután,
Nem érdekel többé soha.

Öröm se nyujt már élvezet,
A buba' sincs már bánatom;
Bármit vesz, ád: az életet
Nem nevetem, nem siratom.

Mit ér, akár a földgolyó,
Akár a nap mozog, forog!
Igy vagy amugy csak oly bohó,
Haszontalan minden dolog.

Porból levél, hát porba térsz,
Csak semmiség az életed;
Nem tart meg itt a bamba ész,
A sirt ki nem kerülheted.

Bizony, bizony csak egyre megy:
Ember, tücsök, hernyó valál;
A sors közös, a vég csak egy:
Egy-két rángás . . . hörgés . . . halál.

A kis Alisz.

Szép kis leány volt,
Csókolni való,
Mint a madárka,
Vidám, csacsogó.
Tudott mondani
Szép versikéket,
Kedves, aranyos
Tündérmeséket,
A kis Alisz.

De érte jöttek,
Szárnyas angyalkák,
Örömpesve
Égbe ragadták.
Társinak mond már
Szép versikéket,
Kedves, aranyos
Tündérmeséket,
A kis Alisz.

Szerelmes a patak . . .

Szerelmes a patak
 A fényes csillagba,
 Hányódik-vetődik,
 Nincs nyugta miatta.

Hijja, csalogatja
 Kristály szép tükrével,
 Parti virágokkal,
 Méla habzenével.

Nem hallgat a csillag
 Esdeklő szavára,
 A messze magasból
 Hideg fényt vet rája.

És kaczer mosolylyal
Ámitja, biztatja,
Ezüst haját benne
Fürdeti, ringatja.

Siró fájdalmában.
A szegény pataknak,
Csillogó könnyei
Örökké omlanak.

Negyedik Napoleon.

Frankhon aranyhimes bölesöbe' ringatott,
 Álmidat őrizték fényes országnagyok,
 Császári korona büszkén mosolyga rád . . .
 De elbukott szegény szerencsétlen hazád.
 Apád tiporta le azt a nagy nemzetet,
 Kivel egész világ nem versenyezhetett.
 A nemzet él ma is, fölkelte halottiból,
 Mig róla már csakis fájó emléke szól.
 S téged halálba vitt a bolygó árvaság . . .
 Jobb, hogy te haltál meg, mint a köztársaság.

Szedán után az ég feletted elborult,
 Gyászoltad a véres, kudarczos háborut.
 Koszorura vágytál, te kis Napoleon!
 Hogy koronát tehess fejedre egykoron.
 Fényben akartad meg neved fűrösztetni,
 Hogy tündököljenek koronád gyöngyei.

De a sors közbeszólt, ez a nagyhatalom:
 „Elég volt a bilincs, tovább nem akarom!
 Nem kell neked babér... elég egy cziprus-ág...“
 Jobb, hogy te haltál meg, mint a köztársaság.

Ezer mértföldnyiről villámként szállt a hír:
 Megrázkódott belé a *chislehursti sir*.
 Elvitte rá a szél ajkad végsóhaját,
 Mély bánat fogta el azt a csendes magányt.
 Fű, fa, virág porig lehajtá a fejét,
 Mind a te korai halálodról beszélt.
 Búsan zizegték el apád sirja felett:
 Alugy, Napoleon! fiad is elveszett!
 S bút, zokogó panaszt elnyelt a némaság...
 Jobb, hogy te haltál meg, mint a köztársaság.

Hol rablánczot viselt a nagy világverő:
 Afrika földje lett a szomjas vérmező.
 Mit suttogott vaj' a *Szent-Ilona sziget*,
 Szegény fiú, mikor hallotta estedet?
 Tudod, mit suttogott? oh én sejtem, tudom:
 Csak azt, hogy forgandó szerencse, hatalom.
 Csak azt, hogy a földön játékszerek vagyunk,
 Ma még ragyog, holnap leáldozik napunk.
 Csak azt, hogy itt minden hamu, por, kábaság...
 Jobb, hogy te haltál meg, miut a köztársaság.

Sirat szülőanyád... emésztí fájdalom...
Ő sirjon inkább, mint másik anyád: a hon.
Oh, mert ha tégedet el nem szólít az ég:
Franciaországot baj érte volna még.
A bonapartisták lobogója alatt
Vérpatakok, romok jeleznék utadat.
Nem féli már többé hazád a rabigát,
Veled együtt a trón, korona sirba szállt.
Maradjon a sirban, míg a világ világ —
Mindvégig éljen a dicső köztársaság!

Elfáradva.

Nem vagyok én, csak vándorló,
 Mint a szegény katángkóró.
 Meg-megfog egy tüskebokor . . .
 A szél megint messze sodor.

Nehéz, nehéz, ez az élet,
 Ha a szív már nem remélhet,
 Ha szigetnek hűse, lombja
 Nem hí csöndes nyugalomra.

Kimerültem, elfáradtam,
 Egy pehely is teher rajtam.
 Már a babért sem kívánom,
 Elkésett e dőre álom !

Mért hittem a diadalban ?
 Megcsalódtam önmagamban.
 Csalódtam a jó istenben,
 Elhagyott a küzdelemben.

Óh, te Erős, a magasban!
Mért bántottál szakadatlan?
Egy féregnek sok volt ennyi . . .
Tán még lenn se pihenem ki!

Szólalj meg, te vén temető,
Van-e benned jó pihenő?
Megnyugodni lesz-e módom?
— Jaj, ha benned is csalódom!

Nógrádi Pap Gyulának.

Vásári lét csarnokából
 Küldöm hozzád e levelet,
 Bár mehetnék magam inkább,
 Hova úgy hí a szeretet!
 De jó volna járni-kelni
 Ott a sziklás rengetegben,
 Hol a lélek szárnya csattog
 S dobog a szív erősebben!

Szeretném már hallani a
 Rigó fütytyét, a kakukszót,
 Pásztortülök bűgő hangját,
 Bérczi forrást, a morajlót,
 Fürge mókust nézdegélni,
 Hogy szökdécel ágról-ágra . . .
 Kiröppenne hamvaiból
 Ifjuságom minden álma.

Szállna zengve, fényövezve . . .
 Majd meg újra visszatérne,
 Hirvirágnál, koszorunál
 Szebb a tölgyek lombfüzére !
 S homlokomra ráborulván
 Enyhe árnya dalos ágnak :
 Tarka-barka dőreségit
 Elfeledném a világnak.

Óh, te boldog, ki ölén vagy !
 Ott egészen más világ van !
 Őserőnek szűzisége
 Leng az erdő illatában.
 Templom az a vad rengeteg,
 Zúgása meg szent imádság —
 Közelebb van ott az isten,
 Ottan lakik a szabadság !

. . . Megyek . . . megyek . . . nemsokára,
 Jó barát, meglátogatlak !
 Majd ha fecske, daru, gólya
 Napkeletre vándorolnak.
 Elvándorlok én is hozzád,
 Szivednél fölmelegedni . . .
 Sok bajomat majd az erdő
 Lombjaival betemetni.

Hajdan kor.

Hajdan kor, hajdan kor,
 Zivatarral, fénynyel!
 Hős vezér, nagy Árpád,
 Öröd dicsőséggel!
 Kaczagányos ősök,
 Daliás leventék!
 — Áldás poraikra,
 Kik e hont szerezték.

Messziről, keletről
 Költöztek nyugatnak,
 Szabad mezőn, szellős
 Sátrak alatti laktak,
 Volga szép tájékán,
 Moldva bérezvidékén,
 Halásztak, vadásztak
 A tenger mellékén.

S harcztak ellene
 Mindenféle népnek:
 Zúgott a buzogány,
 Paizs és kard csengtek.
 Csorgatta vérét a
 Had e szép hazáért,
 Mig örömrivalgva
 Kárpátok alá ért.

Hej itt is, itthon is,
 Bérczfokon és völgyön,
 Magyar vér piroslik
 Minden kis göröngyön!
 Őseink porából
 Fakad itt a fűszál,
 Végig a levegőn
 Az ő sohajuk száll.

Haza hő szerelme
 Ragyog a csillagból,
 Madár énekében
 Bűbájosan az szól.
 Tiszának, Dunának
 Habbjai az zúgják:
 Élni fogsz, élned kell,
 Ezredéves ország!

. . . Hajdan kor, hajdan kor,
 Zivatarral, fénynyel!
 Hős vezér, nagy Árpád,
 Örök dicsőséggel!
 Kaczagányos ősök,
 Daliás leventék!
 — Áldás poraikra,
 Kik e hont szerezték!

Fekete Borbála.

Jön a mély vadonból Fekete Borbála,
Tévelyeg, tébolyog, utját nem találja.
Szaladásnak indul tüskén-bokron által,
Követi az erdő haragos zúgással.

„Istenem, teremtőm, mit is cselekedtem?
Egy falevéltől is úgy remeg a lelkem!
Ej, de mit remegek, hiszen nem is látták,
Ember azt nem érti, mit beszélnek a fák.“

Megy haza lappangva, ér haza félénken,
A kapu se nyílik előtte ki szépen.
Udvar is, küszöb is, szoba is mogorva,
És az üres bölcső, mintha megszólalna:

„Gyere, ringass engem szép gügyögő dallal:
Tente, baba, tente, csicsija kis angyal!
Mese, mese mátká, fekete madárka,
Voltam egyszer én is, voltam király lánya . . .“

Kiabál a kuvik éjfélkor a házon,
Fekete Borbála vergődik az ágyon.
Hányja a hab lelkét . . . s megjelen előtte
Zokogó sirással árva csecsemője:

„Ha világra szültél, édes anyám, lelkem,
A vadonerdőbe mért tettél ki engem?
Vadgalamb a fiát eteti, itatja,
Még a farkasnak is kedves a magzatja.“

S éjnek éjszakáján siet az erdőre,
Öleli kis lányát, csókolja előre.
Fogadja az erdő haragos zúgással,
Hej, de az ő szive csak gyereksírást hall!

„Iczike-piczike, aranyos babácska,
No ne sirj, no ne sirj, jön már az anyácska!
Hazavisz, rubintom, soh'se hagy el többé,
Dobogó kebelén tartogat örökké.“

De jaj, hova tette, nines a piczi ottan,
Keresi holdfénynél, minden kis bokorban.
Keresi, kutatja, de nem akad rája,
Hol emitt, hol amott hallik a sirása.

„Czinege, nyulacska, ugyan hova bujtál?
Aha, megvan, ott sir, kukk, a gyalogutnál!
Te odu, te barlang, nines-e itt a lányom?
Jaj nekem, jaj nekem! . . hiphop, ihajdárom!“

Integettek, marasztaltok . . .

I ntegettek, marasztaltok,
Ti susogó cserfalombok !
Mindhiába ! mindhiába !
Mennem kell a nagyvilágba.

Hogyha vándor téved erre :
Jussak majd az eszetekbe !
Ő is, mint én olyan fáradt . . .
Hintsetek rá hűvös árnyat !

Elmaradt az édes otthon . . .

Elmaradt az édes otthon,
 A mosolygó, enyhe tájék . . .
 Nem az a nap süt már erre,
 Az ég boltja nem olyan kék.

Nyelvemet itt már nem értik,
 Én sem értem ezt a nyelvet;
 Szivhe' szólóbb, édesebb nyelv
 Zeng az eke szarva mellett.

Didereg itt az én lelkem,
 Ez a szegény árva fecske.
 És hazaszáll melegedni
 Szép virágos napkeletre.

A dalos béka.

— Mese. —

Tó partján a béka egyszer azt álmodta,
 Hogy az égi múzsa homlokon csókolta.
 Nosza, rá is förmed a fülemilére :
 Ha dalolni akar, tanuljon meg tőle !

S elkezdi nótáját nagyhangon brekegve,
 Támad is nevetés mindjárt a berekbe',
 Dülöngnek a füvek, ki jobbra, ki balra,
 Még a kis czirpelő prűcsők is kaczagja.

Hosszúlábú gólya, a kritikus, hallgat —
 S előveszi csőrét, azt a hegyes tollat :
 „Adta, csuf varangya !...“ Béka végsőt brekken...
 Fülemile csattog a zengő berekben.

Czigányélet.

Czigányélet! a biz ez!
 Nincs köszönet benne.
 Ma itt vagyok, holnap ott,
 Mint az Orbán lelke.
 Sátramat szél lengeti,
 Az indulót fujja,
 Összeütöm a bokám,
 Megyek odébb újra.

Addig megyek: lesz nekem
 Még állandó sátram,
 Akkor aztán, szél komám,
 Majd dudálhatsz bátran.
 Virágos kis tetején
 Sirhatsz, nem fog rajta —
 S hanyatt fekszem kényesen,
 Mint egy czigányvajda!

A szegedi árviz évfordulóján.

Emlékeztek-e még
 A gyászos órára ?
 A végítéletre ?
 Sötét éjszakára ?
 Dagadó vizeknek ott lebegett hátán
 A haragvó isten, korbáccsal kezében,
 Kavarogva zúgó zavaros hullámit
 Ellenünk riasztva csapkodta keményen.
 Ne feledjétek el
 Soha ezt a harczot :
 Por, hamu az ember,
 Por, hamu, mit alkot.

Vágtatott az elem,
 Lánczait eltépve,
 Kétségbe'sés, jajszó
 Kiáltott az égre.

Halljátok-e még a félrevert harangnak
 Bömbölő viharba olvadó siralmát,
 Mely halotti dalként, messze oczeánon,
 Csillagokba nyúló bérczeken nyilalt át?
 Zárjuk el mélyen e
 Temetői hangot . . .
 Por, hamu, az ember,
 Por, hamu, mit alkot.

Alföld büszkesége,
 Magyarország gyöngye,
 Tenger alá süllyedt
 Minden kis göröngye.
 A bölesőt, koporsót ringató vizárból
 Csak itt-ott maradt meg egy-két templom tornya,
 Tán, hogy a pusztulást fájó szívével majd
 Az utókornak is elsirja, zokogja.
 S intse a sas ifjut,
 Biztassa az aggot:
 Por, hamu, az ember,
 Por, hamu, mit alkot.

Hol tarka virág nő,
 Habzik a selyemrét,
 S kis csacsogó madár
 Őrzi puha fészkrét;

Hol arany kalász reng, gulya, ménes legel
 S andalog féllábon a tűnődő gólya,
 Meddig az ég boltja leborul a földre :
 Habtemető lett a délibábos róna.
 Sok szegény gazdának
 Koldusbotot hajtott . . .
 Por, hamu, az ember,
 Por, hamu, mit alkot.

De kisütött forrón
 A szeretet napja,
 A sivatag tengert
 Föl is száritgatta.
 Hetedhétországnak lángoló lelkéből
 Árad a verőfény sirba dült Szegedre :
 Csodahatásától, mint a Phoenixmadár,
 Hamvaiból éled uj életre kelve.
 Kelj ! . . . de ne öltö gőgös,
 Nagyvilági arcot :
 Por, hamu, az ember.
 Por, hamu, mit alkot.

Betegen . . .

Betegen, elhagyatva
Fekszem kórágýamon . . .
A gyógyító halálról
El-elgondolkozom.

Tán jobb is volna már, ha
Meghalnék esendesen :
Hisz engem úgy se szánná,
Siratna senki sem !

De egy akadna mégis :
Szegény, öreg anyám . . .
Sietne messze földről,
Sirva borulna rám.

Félhomályban . . .

Félhomályban, félig ébren
Álmodozom ágyamon,
Lelkemen át az élet bús,
Halk zenéjét hallgatom.

Majd merengek öntudatlan'
Rég tova tűnt képeken:
S im egy csüggedt szellemalak
Ágyam előtt megjelen.

Ismerem jól, ismerem jól
E szomorú alakot:
Arany jövő csalogatta,
Fele utján elbukott.

Hallgat . . . hej de néma ajka
Fenhirdeti énnekem :
Álmaimat, mindhiába,
Soha el nem érhetem !

S mint a hogy jött, eltávozott,
Szomoruan, szóttalanul —
És azóta mindig látom
Éltem örök árnyaul !

Bucsu az ó évtől.

-- 1882. --

Jó éjszakát, ó esztendő!
 Biz' én nem sajnállak —
 Számba' van az ize most is
 Az örömpohárnak!
 Mindhiába öblögetem
 Édesebb kehelylyel:
 Tokajnak mézesöppje sem bir
 Keserü mérgeddel!

Ősz szakállu, vén gonosz csont,
 Velem roszul bántál!
 Öröd állott az utamba
 Minden kis virágnál.
 S ha téphettem egyet-egyet
 Mégis innen-onnan:
 Vad fulánkos kigyónak vált
 A kezembe' nyomban.

Jó éjszakát, ó esztendő!
Menj, szerencsés útat!
Szegény lantom, árva lantom
Szívesen bocsúztat.
Nagynehezen leőröltem
Veled is egy évet,
Olyan szép azt látni, hogy fogy
Ez a rongyos élet!

Bölcső és koporsó.

Bölcsőben szunnyadni:
Akár rózságyon!
Koporsó fenekén:
Az is édes álom!

Ki tudja, ki tudja:
Jobb pihenés hol van?
Ringó bölcsőben-e
Vagy a koporsóban?

Édes mind a kettő,
Édes, mert csak álom...
Nincs boldogság, csak a
Csukott szempillákon.

A kis Ferike.

Karácsony estéje nagy vigasságszerző,
Tapsol örömében a sok apró-cseprő.
Egyszer ezt az estét ünnepelték épen,
Hogy anyjához így szólt a kis Feri szépen:

„Ki az a Jézuska, édes anyám, kérlek,
Aki lovat, puskát küldött Ferikének?”

„Kis fiacskám, ő a gyermekek barátja,
Mindig szeretettel gondoljatok rája!”

„De nagyon szeretném, egyszer, hogyha látnám!
Megköszönném neki, aranyos anyácskám!
Kezeit csókolva kérném a Jézuskát,
Hogy nekem ne küldjön se lovat, se puskát.
Elmondanám neki, hogy azon az áron
Jó meleg ruhácskát vegyen a vásáron.
S küldje Erzsikének itt a szomszédunkba...
Ej, ha én lehetnék egyszer a Jézuska!”

Az anya szemében könnyecseppek beszéltek
S Jézus ruhát küldött másnap Erzsikének.

Benke Pistának.

Az én bús életem sötét nagy éjszaka,
Szelid világot rá csak egy csillag derít
S kíséri őt gyanánt vándor ösvényeit:
A hű barátságnak mosolygó csillaga.
Csak ez maradjon meg, ez az egy csillagom:
Az éjben útam remélve folytatom...

Homok . . .

Tisza partján bandukolok,
Dúdol a szél, száll a homok,
Homok az én boldogságom,
Aranypor az ifjuságom.

Homok, homok, szép aranypor!
Hova szálltál el tavaszkor?
Akárhova vitt el a szél,
Gyöngé lábam utól nem ér.

Esik a hó.

Esik a hó, zúg a vad orkán,
 Majd betöri az ablakot.
 S én idebent virágos kedvvel
 Tavaszi dalt dúdolgatok.
 Szegény szívem, szokatlan érzés,
 Meleg sugár villanja át . . .
 Oh, szép az élet, szép az élet,
 Tegnap vettem egy mázsa fát!

Le-leülök a kályha mellé,
 S a multba úgy elmélyedek!
 Eszembe jutnak mind az átélt
 Hideg, havas, kemény telek.
 De kibékít a pattogó tűz,
 S kaczagom a vihar dalát . . .
 Oh, szép az élet, szép az élet,
 Tegnap vettem egy mázsa fát!

Eszembe jut sok, sok, nagyon sok
Szerencsétlen földönfutó,
Kik most, ki tudja, hol bolyongnak,
Veri a szél, veri a hó.
Kapuk alatt várják talán a
Könyörülő, fagyos halált . . .
Oh, szép az élet, szép az élet,
Tegnap vettem egy mázsa fát!

Előveszem kedves poétám,
Sorsán el-eltöprenkedem.
Szegény ő is sokat didergett
Szobában és az őrhelyen.
S forró szívének lánghevével
Melengeté mindig magát . . .
Én is *szívemmel* fütök, a mint
Elégetem a mázsa fát!

Felhők.

I llanó felhőket
Ablakomból nézem,
Vándorló utjokon
Messze elkisérem.

Hova szálltok, felhők,
Talán szép hazámba?
Ejtsetek egy könnyet
Egy kis fehér házra!

Az ajnácskői erdőben.

Visszatérek, vissza-vissza hozzád,
Te bérczen vaderdő!
Fogva tart itt az édes szabadság,
Ez a szép istennő!

Koszorut fon illatos virágból
Ránchos homlokomra,
Patakpartról pirosan integet
A vadrózsa bokra.

Sárga rigó fütytyenget vidáman,
A kakuk jövendöl,
Ki-kiröppen, sok nehéz sebével
A világ szivemből.

Öh ölelj át, te mohos kőszikla,
Emberektől rejts el!
Hadd beszéljem ki magamat jól az
Örök természettel.

Nagy természet, törpe kis embernek,
 Minek is alkottál?
 Hernyópályám, minden dicsőségem
 Nem több egy arasznál.

Bérczek ormán koronás tölgy volnék,
 Hol a szelek zúgnak:
 Haragos dalt zengnék a magasból
 Késő századoknak.

Zúgj, rengeteg, harsogj csak helyettem,
 Ropogj vad viharban!
 Elnyomottak, szenvedők siralmát
 Öledben ne halljam!

Betör a jaj viharos zenén is
 A vadonba mélyen —
 Szállj, lelkem, a felhőkbe s ne térj meg
 Csak villám képében!

A radnóti harangláb.

Vén harangláb, adjon isten!
 Mégse dültél romba?
 Tudod-e még, tudod-e még
 Iskolás koromba!
 Hogy futostam garádiesodon
 Boldog kedvteléssel . . .
 S kerestem a galambtojást
 Zegbe . . . zugba . . . széjjel!

Köteledbe, hej de sokszor
 Belecsimpajkodtam,
 Temetésre vagy imára
 Hogy megharangoztam!
 Sok viz lefolyt a Balogon,
 Öreg, már azóta . . .
 Tova illant álmainnak
 Tarka pillangója.

Oh, mióta nem láttalak,
Messze . . . messze jártam,
Égbenyuló, aranygombos
Tornyokat is láttam.
De a te kis harangodnál
Egy se szólott szebben . . .
Hej, százszor is, ezerszer is
Megesendült szívemben!

Az élet.

Napsugárban fürdik a föld,
 De nagy árnya: éje is van;
 Jó muzsikás ez az élet:
 Huzza búsan, huzza vigan.
 Szúró tövis ha nem vóna:
 Mit érne a piros rózsza!

Szedem, szedem a virágot,
 Tépem mind a két kezemmel;
 Ha megvérzi: bekötözöm
 Puha rózsaleveekkel.
 S virágaim tarka csokra
 Jó lesz egy kis sirhalomra.

Nem panaszlom soha többé
 Bánatim a siket égnek,
 Itt a keblem, nagy a szivem,
 Sorjába mind beleférnek.
 S bölesődallal elringatom,
 Altatgatom . . . altatgatom . . .

A szurdoki juhász.

A szurdoki pusztán
 Szomorún fú a szél,
 Virágnak, madárnak
 Búbánatot beszél.
 Virág is susogja,
 Madár is dalolja,
 A szurdoki juhász
 Ugy el-elhallgatja.
 — Oh jaj, édes lányom,
 Eltévedt bárányom!

Ne hazudj, ne hazudj,
 Csitt, ostoba szellő!
 Ő a hibás, nem én,
 Te borongó felhő!
 Szép ezüst hajamat
 Fekete gyász érte . . .
 Koronája széttört,
 Lakoljon meg érte!
 — Oh jaj, édes lányom,
 Eltévedt bárányom!

Juhaím, juhaím,
 Miért búslakodtok?
 Ne rikassátok úgy
 A csengőt, kolompot!
 LegeljeteK vigan,
 Mint azelőtt régen,
 Mikor itt bokrétát
 Kötözött a réten.
 — Oh jaj, édes lányom,
 Eltévedt bárányom!

Furulyám, furulyám,
 Gyöngé jávorfácska!
 Kemény az én szívem,
 Mit epedsz hiába!
 Kiszakitom inkább,
 Semhogy ellágyuljon,
 Hogysem a szememből
 Csak egy könny is hulljon!
 — Oh jaj, édes lányom,
 Eltévedt bárányom!

Itt vagyok, itt vagyok,
 Édes apám, lelkem!
 Betegen, rongyosan
 Ne taszíts el engem!

Bujdostam eleget,
 Válts meg egy szavaddal :
 S lemosom bűnömet
 Örök siralommal.

— Oh jaj, édes lányom,
 Eltévedt bárányom !

Homlokod csillag volt !
 Tiszta, mint az oltár !
 Sohse lesz belőled
 Többet, aki voltál !
 Napfénybe fürödhetsz,
 Hajnali harmatban . . .
 Nem türlek, takarlak
 Liliom-házamban !

— Oh jaj, édes lányom,
 Eltévedt bárányom !

Ki zokog, mi zokog
 A vadonerdőben ?
 Ni ! valaki ott jön
 Fehér lepedőben !
 Te vagy az, ismerlek,
 Hazajáró angyal !
 Porladozó párom,
 Vigy innen magaddal !

— Oh jaj, édes lányom,
 Eltévedt bárányom !

Szikla, kopár szikla!
Ormodon mi látszik?
Integet, köszönget...
S most hattyuvá válik.
Zeng a holdas éjben
Szívet repesztően...
S meglebbenti szárnyát,
Száll a levegőben...
— Oh jaj, édes lányom,
Elveszett bárányom!

A vásárban.

Szép is ez a vásár! Jó, hogy kitalálták!
 Végig a piacon egy nagy esomó sátor,
 Akár csak egy város . . . Van benne sugárút,
 Jobbra-balra uteza, keskeny kis sikátor.
 Sátrak palotája magasra kinyúlik,
 Aranyos czimerét büszkén mutogatja;
 Meghuzódik legtöbb, mint falun a viskó,
 De mit is csináljon, ha szegény a gazda!

Utezáról utezára kóborolni itten
 Pompás egy multság, élvezet valóban!
 Elgyönyörködöm a medveczukrot, szappant,
 Masinát, subiczkot áruló zsidóban.
 Hogy kínálja szegény olcsó portékáját!
 Egész bele reked, annyira dicséri —
 Túltesz rajta mégis egy bibiresós asszony:
 Az italt ma pénzért, holnap ingyen méri.

Hej, jó vásárt csinál a mézeskalácsos!
 Sátra előtt végig gavallér legények.
 Melyiken van legszebb kép, alatta meg vers,
 Minden mézes szívet sorra nézdegélnek.
 Szeretője mégis legboldogabb annak,
 A ki a legnagyobb tükrös szívet kapja;
 Édes viszonzásul drága bokrétát nyer,
 Piros pesti rózsát a legény kalapja.

Ni! ez a süvölvény, hogy szipákol, füstöl!
 Adta kis tácskója! Ilyet még ki látott?
 Egyszer csak megunja, bekapja, megeszi
 Égő cigaráját, a mézeskalácsot.
 Összejön csoportba egy egész gyerekhad,
 Némelyik kerepel, trombitál a másik,
 Kis fiú hetykén jár tulipános szűrben,
 Egy szelid leányka meg harmónikázik.

Czifra pántlikásnál nagy eladó lányok
 A színes szalagot méretik rőfszámra,
 De nem igen hisznek ám annak a rőfnek:
 Karjukat kinyújtják, megmérihosszába.
 Még egy kis darabbal meg is kell szerezni,
 Ott hagyják különben, ha kialkudták is;
 Érti már a módját régi árusasszony,
 Kél is a pántlika, csipke meg kaláris!

Bocskoros tót legény vig furulyaszóval
 Jár-kel a sátrak közt szerenesét próbálni,
 Hej de mindhiába, nem kell a furulya,
 Nem kelendők az ő dalos portékái!
 Vásott fiú egyet kikap kosarából,
 Szaladásnak indul . . . ő lohol utána . . .
 Elesipi a sarkon . . . hátbaüti, punktum.
 És megint vigan szól jávorfurulyája.

Megyek, mendegélek, egyszer csak mögöttem
 Megszólal gyönyörűn a kakukos óra.
 Közeli sátraknak tarka-barka népe
 Mind oda gyülekszik a szép kakukszóra.
 Gazda vesz is egyet fiával, menyével
 S nevető majszt'ramtól nem többet kívánnak:
 Azokból az apró kis kölyökórákból
 Adjon egyet-kettőt még ugy ráadásnak!

Népes laczikonyhán két kofa veszekszik,
 Egymásnak illendő czímet osztogatnak!
 Legkivált az egyik titulázza a mást:
 Nagyvilág rosszának, hitványnak, czudarnak.
 Hogy a vendégeket mézes-mázos szóval
 Csalja, csalogatja tőle mindenképen;
 Pedig esküszik rá az élő istenre:
 Kutyahus sistereg a serpenyőjében!

Egy ezigányt hajtanak a városházára,
 Fürtös gubát lopott, mossa magát szörnyen.
 Könyörög alássan a nagyságos urnak:
 Így a püspököt is becsukhatják könnyen!
 Hát tehet ő arról, magyarázza váltig,
 Hogy gonosz játékot üz vele a sátán:
 Sátor előtt menve, csendesen ballagva,
 Egyszer csak ott termett a guba a hátán!

Írástudó ember szép históriákat
 Árul kacskaringós nótákat danolva:
 Van is ám nézője, van is ám vevője!
 Lehet válogatni, tele van a ponyva:
 Csizió. Álmoskönyv. Bogár Imre. Brunczvik.
 Hires Ludas Matyi. Árgilus királyfi.
 Genovéa. Szigvárt. Kártigám kisasszony . . .
 A jó isten tudja mind előszámlálni.

Tulnan a sátorban a szebbnél szebb képek
 Naptól világítva csillognak-ragyognak:
 Szűz Mária, József, Krisztus a kereszten
 S egész serege a szárnyas angyaloknak.
 Katonaruhában, szép arany csillaggal,
 Petőfi Sándor is le van ott pingálva —
 Egy tudákos asszony sajnálja roppantul,
 Hogy az a sok szép vers nincs nyomtatva rája.

Csengőre, kolompra alkuszik a juhász:
 Próbálgatja, melyik a legszebb szólásu.
 Itt emez szeliden, vékonyan csilingel,
 Vastagon szól amaz, mint az öreg ágyu.
 Jó lesz ez az egyik a vezérürünek,
 Dombon messze hallik nagy kolompolása;
 Piros pántlikára köti majd a csengőt,
 Selyemszörű bárány göndör kis nyakára.

Aranyos, virágos papucsot vásárol
 Kaczkias menyecske ragyás Teczáéknál,
 S aranyos papucsban, tarka viganóban
 Illegetve magát pávamódra sétál.
 Megszólítja egy úr, közelebb lép hozzá,
 Vajjon mit beszélnek suttogva egymásnak?
 Talán a papucsát kérdezi, hol vette?
 S megmondja illendően . . . azután elválnak.

Hid mellett a téren a vásáros népek
 Tódulnak, tolongnak a panorámába!
 Bécs, Budapest, Páris mind meglátható ott,
 Haldokló muszka czár meg Ubrik Borbála.
 Leginkább szeretik, legtovább elnézik
 Félős borzalommal a nagy alvilágot —
 A bakter beszéli, hogy ő a pokolban,
 Mint a felesége, egyet olyat látott.

Panoráma mellett van a legszebb élet,
 Apró-cseprő világ ott mulat legjobban :
 Körbe-karikába, mint csak a forgószél,
 Sebesen forognak a bolondmalomban.
 Kis fiú hogy rázza a lova gyeplőjét!
 Fogóznak a lányok a repülő hintóba —
 Oh boldog gyerekkor! lebegjen fölöttes
 Édes örömeknek arany pillangója!

Mikszáth Kálmánhoz.

Köszöntelek, Kálmus, a Tisza partjáról!
 Sziv dobog könyvednek mindenik lapjáról,
 Nevető, könnyező szived dobogása:
 Rózsa kinyílása, virág hervadása.

Nem is irod versbe, csupa dallam mégis,
 Elbűvölve áll meg még az irigység is,
 Mézes ajakadra édesdeden hallgat,
 Melynek minden szava tiszta, mint a harmat.

Az örök természet a te szép világod,
 Ecsetedet tarka szineibe mártod,
 S himezed lelkednek szent hangulatával,
 Ragyogó napfénynyel, szelid holdvilággal.

Gyönyörűség nekem könyved olvasása,
 Visszavisz, odavisz a bérczes hazába.
 Hallom, újra hallom zöld erdő zúgását,
 Gyermekeveimből a kakuk szólását.

Látom a nyilamló villafarku fecskét,
 Völgy ölén vitoran kergetem a lepkrét.
 Viszhangos hegységek közt tépem a vadrózsát,
 Kis hugomnak szedek illatos számóczát.

A bükkösben.

Pihentem a bükkös szelid ölén,
Zöld leveles sátor borult fölém.
Bokor alól nézett az ibolya,
Derűt lövelt kék szeme mosolya.

Fényes bogár csillant a fű között,
Odú körül vad méhe zümmögött.
Kis őz szökelt csermelyre szomjasan,
Hű gerlepár turbékolt boldogan.

A szűz magány, mint bűverő hatott,
Mozdult szívem, ez a szegény halott.
Lelkembe szállt a vadgalamb, rigó —
De jó is ott, hol ember nincs, de jól

Száll az élet...

Száll az élet, illan
Lebegő gyors szárnyán,
Ragyogva vonul el,
Mint egy szép szivárvány.

Ott megy, ami csak fény:
Ifjuság... reménység...
Nem marad belőle,
Csak egy nagy sötétség.

Száll az élet, illan,
Mint a pille, lebben,
Mégis oly soká tart...
Oh, szállj sebesebben!

Szemere Miklós.

Koszorutlan fővel fektettek a földbe:
 Poraid fölé még babérfát ültetnek!
 Múló évszázadok fennen lobogtatják
 Örök fáklyatüzét hamvadó szivednek.
 Világ térségeit fényesen bejárja
 S viasszasüt sirodnak alacsony halmára.

Szabadságglehellő sátorhegyek alján
 Őlel kebelére az anyaföld karja,
 Hol a nagy Rákóczy bujdosó szelleme
 Sötét éjszakákon hazáját siratja.
 Könnye: hulló csillag — sirodra is gördül
 S feldobog rá szived édesbús gyönyörtül.

És kiülsz sirodnak alacsony halmára,
 Lángra gyújtó kobzod bűbájosan zendül —
 Hős daliák élén, szilaj paripáján,
 Száguld a fejdelem a tájon keresztül,
 Hurjaid zenéjén viv dicső csatákat
 S tengerparti sirba zúgva visszavágtat.

Oh, én szegény hazám, hálátlan nemzetem!
 Szemedet be sűrű ködfátyol takarja!
 Nem látod az isten kiválasztott fiát
 S hány törpét emelsz föl magasan válladra!
 Ki dalos életét csak neked szentelte:
 Halva sem ismered . . . szél virraszt felette.

Zúgj szél, kapd fel álmát a vén Szemerének!
 Himesebb lesz tőle a pillangó szárnya,
 Gyöngédebb mosolylyal néz az ibolyás rét,
 Csillogóbb képet ölt a bércz koronája,
 Völgy, halom, fölragyog szivárványszínekben,
 Bokorról bokorra aranymadár rebben.

Zengő költészete ez az aranymadár,
 Át meg átváltozik bűvös vesszejére:
 Siró fülemile lombok ernyejében
 Vagy a rengő ágnak kaczagó gerléje.
 Majd egyet rázkodik: sasszárnyakon repül,
 Ragyogó világok fénykörébe merül.

Hideg csillagokból földre visszavágyik:
 Nem talál pihenőt a menny boltozatján;
 Több öröm várja itt a barna göröngyön
 S puha fecskefészket rak az eresz alján.
 Boldogan csiesereg a piros hajnalnak,
 Ringatózik ölen szerelmes tavasznak.

S uj meg uj alakba öltözik naponta :
 Repkénykoszoruzott roskadozó várrom,
 Vércse, bagolylakta mohos omladékin
 Tündérmult regéje lebeg, mint az álom.
 Barlangos ürében — dús, ki megtalálja :
 Káprázatos fényű kincsek garmadája.

Majd kikel a romból nagy suhogó szárnyon
 S tölgynek áll sivatag puszták közepébe ;
 Ajka lenn a földnek csügg anyaemlőjén,
 Hollós koronája fölnyulik az égbe.
 Törpe nem éri át derekát karolva
 S hiába figyel a daloló lombokra !

Most ezer sugárban pompázó szőkőkut,
 Ezüst pikkelyes hal uszik fodraiban ;
 Napsütötte borág, csüngő fürteiből
 Aranyhaju leány kandikál ki vigan.
 Majd elmegy a rétre vizi liliomnak
 S ingó száraival kigyók játszadoznak.

Nevető vadrózsa a pásztor kalapján
 S furulyába illan elhaló illatja ;
 Zengő bölsejéből, epedő nótával,
 Az ábrándos szívet szeliden ringatja.
 Széttöri bölsejét. És mi lesz ? Koporsó.
 Angyal fekszik bele, halva is mosolygó.

De legörömostebb mulat költészete
 A sűrű erdőnek titkos sátorában :
 Búgó méla hangon riadoz a kürtből
 S harczol a vadakkal kedve nagy voltában.
 Csorgatja a mézet agg fa odujából,
 Forrásvizet iszik vad körme nyomából.

Éji vadásztűznek lobogó fényénél
 Erdei tündérek meg-meglátogatják,
 Harmatos koszorut fonnak homlokára,
 Istennő ölében : a bűvös szabadság.
 S fölkap a zergének szép szarva bogára,
 Rácsap az erdőre : dalos kobozára.

S megszólal a vadon lombjainak ezre,
 Harsogó dalba fog valamennyi húrja,
 Vijjog a keselyű, bujdosó vad bömből,
 Tombol a rengeteg zúgó háborúja.
 Magasztos költészet : Szemere nagy lelke !
 Hova szállsz még vajjon ? Föl a fellegekbe !

Lángszekéren robog tündöklő lovagként,
 Tűzparipák vannak kocsijába fogva,
 Fényes ostorával pattog a magasban,
 Lecsap az erdőre, lecsap a habokba.
 Dübörög felettünk fekete felhőben,
 Fönséges haraggal, szilaj őserőben.

Pattogó ostorát összezsavargatja
 S gyöngge derű csillan egy-egy felhőszélen —
 Haragja csitultán elneveti magát,
 Szivárványnya válik a könnyező égen.
 Csókolgatja lábát, tengerbe himbálva,
 Gyöngykagylós vizeknek mormoló hulláma.

Hazám nagy költője, imádlak, csodállak!
 Istennek lantosa, sugaras fényedben!
 Csak egy kiesi dalnak szárnyát ha kibontod,
 Vidám bölcseséged ott is mérhetetlen!
 Ráborul a földre, e kis hangyabolyra,
 Zománczokat hullat késő századokra!

Bucsú.

Vándorol a gólya,
 A puszták lakója,
 Vissza a magasból
 Búsan néz a tóra.
 Mért is kell elmenni?
 Hosszu utra kelni?
 — Nádas tavam, áldjon az ég!
 Ki tudja, hogy látlak-e még?

Tó is búsan nézi,
 Bucsúszavát érti,
 Integet a náddal
 A magasba néki.
 Mért is nincsen szárnya?
 Most utána szállna.
 — Gólyamadár, áldjon az ég!
 Ki tudja, hogy látlak-e még?

Télben.

Félre most, könyv, félre, te is, lantom!
 Kandallómban égj lobogva, tűz!
 Nézem inkább jó meleg szobából:
 Szél a hóval mily játékot üz.
 Fujja . . . szórja . . . fölkaivarja . . . Fényes
 Sziporkája ablakomba hull —
 Lelkemet is szárnyaira kapja
 És ragadja messze szilajul.

Képzeletem fehér hómezőkön
 A viharral kóborolva jár —
 És fölötte ezüst szemfedőként
 Ráborul a fátylas holdsugár.
 Farkasoknak éhes vad csoportja
 Futja át a fehér hómezőt —
 Vándor, állj meg! — vár az édes anyád —
 Imádkozzál a kereszt előtt!

Hallgatom a zúgó szél danáját,
 Zord idő van, gonosz idő jár!
 Dermedetten hull le a faágról
 A hidegben megfagyott madár.
 Mért maradtál hű hideg hazádhoz?
 Mért nem szálltál napkeletre el?
 Pálmaerdők verőfényes táján
 Ringatóznál most a többivel!

Égj, lobogj, tűz! Égj, lobogj, te cserfa!
 Piros lánggal szakadatlanul!
 Ki tudja, hogy melyik rengetegben
 Fáztál egykor te is czudarul!
 Kopasz fejed hideg hó takarta,
 Jeges pánczél fedte törzsed is —
 Égj, lobogj, fa! Lobogó tüzeddel
 Melegítsd föl fagyos szívem is!

A tél.

Minden ember örül a virágfakasztó
Nyájas kikeletnek,
Mikor a madarak a feltámadásról
Vigan csicseregnek.
Némelyek a nyárnak adnak elsőséget,
Mert gabonát terem ;
Mások pedig az őszt szeretik legjobban :
Telik pincze, verem.

Szép, szép ; hanem azért legkedvesebb a tél,
Párja nincs a télnek :
Az emberek ekkor egymással szorosabb
Barátságban élnek.
Összegyülekeznek minden áldott este
Szomszéd, koma, sógor :
Falu, megye, ország, világ állapotját
Megbeszéli sokszor.

A kerek asztalra czifra dohányzsacsó
 Van elibök téve ;
 Kináltatja magát . . . no de vándorol is,
 Járra kézről-kézre.
 Szép menyecskeszemü tüzet hord az asszony
 Vaslapoczkán sorba' :
 Füstölnek azután, mintha mindenikük
 Török basa volna.

Terjed a füst . . . minden kis zugát betölti
 A jó meleg háznak ;
 Az ablakon zörgő, siró fergetegnek
 Ottbe' fittyet hánynak.
 Rágyujtanak egy-egy nevető nótára,
 Sirhat a szél, bőghet,
 Annyiba' se veszik, mint a . . . majd kimondtam!
 Nem zavarja őket.

Mestergerendárul ócska könyvet vesz le
 És olvas a gazda :
 Éber figyelemmel, csendes áhitattal
 Mulatoznak rajta.
 A zajos gyerekhad a kemencze mellől
 Elnémulva felkel,
 Közelebb megy s hallgat nyitva maradt szájjal,
 Kimeresztett szemmel.

Igy telnek az esték . . . hej de a fonóban
 Még vigabban folynak ;
 Paradicsomkertje ez a legényeknek
 És a leányoknak.
 Űzik a sok tréfát kaczarászó kedvvel
 S pörgenek az orsók ;
 Hogyha elleshetik a duhaj legények :
 Csitteg-csattog a csók.

De tán valamennyi közt a legviditóbb
 Öröme a télnek,
 Hogy kövérré hizlalt, kurta lábu sertést
 Minden háznál ölnek.
 Kél az ember reggel . . . hallja, hogy a disznó
 Itt is, ott is nyikkan,
 A falu közt végig pörkölik a gazdák
 S lobog a láng vigan.

„Csés jó reggelt! kövér legyen a pecsenye . . .“
 Szól, a ki megy oda.
 „Része legyen kendnek a pörkölőfában.“ —
 Feleli a gazda.
 Nevetnek . . . fűtöznek . . . s találgatják buzgón :
 Mennyit nyom az „állat“.
 Gyerekek a fülét, farkát lesik egyre
 S „kis tüzet“ esinálnak.

Van is aztán vigság, hét országra szóló
 Lakoma, disznótor!
 A gazd'asszonynak is félre áll a kontya,
 Lelket ad a jó bor.
 S mikor az ablaknál este hurkakérő
 Verseket mormognak:
 Tulipiros kedvvel egy-egy szálat akaszt
 A nyakába soknak.

Vig torozás közben borzas szakállával
 Eljön a karácson:
 Szeretet, boldogság mosolyog a szemben
 És kalács a rácsen.
 Ablak alatt apró iskolás fiúcskák
 Kántálgatnak este:
 A „Krisztus urunknak áldott születésén . . .“
 Hangzik faluszerte.

Megérkezik aztán, eljön a farsang is
 Czifra, csörgő szánon,
 S még vigabb az élet: csupa gyönyörűség,
 Csupa dinom-dánom.
 Muzsikaszó kelti s altatja az embert
 Napról-napra mindég . . .
 Azt veszi csak észre, hogy másutt van otthon
 S odahaza vendég.

Feledés.

Ragyog a nap könnyeimben,
Szivárvány kél a szivemben.
Noé szent galambja
Nem jön a zöld ággal,
Gyere te, galambom,
Pirosló virággal!

Tündérálom száll felettem,
Pillangóit eltemettem.
Feledés, feledés!
Oh, ha te nem vónál:
Megrepedne a szív
Minden koporsónál!

Isten háza mellett.

Isten háza mellett van az én lakásom,
Egyedül lakom egy régi rozzant házban,
Mint a süppedező temetőn a fejfa,
Törpe fenyő korhad gödrös udvarában.
Néha, mikor későn térek haza éjjel,
Folyosón suhanó alakokat látok;
De azért nem félek, közel van az isten,
A veszedelemben csak hozzá kiáltok.

Mégis jobb szeretném, ha még itt lagnának
Az a jó öreg úr s két eladó lánya —
Hej pedig be sokszor megzavart, boszantott
A kisasszonyoknak lármás zongorája!
De azért szerettem s úgy szerettek ők is,
Mintha tagja lettem volna a családnak;
Bár igaz, hogy velük sohase beszéltem,
Mégis jobb szeretném, ha még itt lagnának!

Fejemet fáradtan álomra lehajtom —
 Egyszer csak a macska miákol odaki,
 Futkározó egér czinczog a szobában
 S mintha a fülembe sugdosna valaki!
 Hiába fogom be két szemem pilláját,
 Ellenem esküdött, kerüli az álom;
 „Jeles ifju költő“ könyve segít végre:
 S alszom, mint a bunda, csendes nyoszolyámon.

Volt nekem zsebóráim. De minek? Eladtam.
 Hisz mutat is, üt is fönn a toronyóra.
 Ha nem ébrednék rá: ébredek a rengő
 Ablakok tábláin zúgó harangszóra.
 Te harang, csak hirdesd az Úr dicsőségét!
 Az én lelkem is száll imáddal az égbe!
 Csak ne szólj annyiszor, mindennap halottnak
 Sokak bánatára, kántor örömére!

A harangozóra egy kicsit haragszom,
 Mindétig kukueskál, nézi a világot.
 Kedve van belátni kiváltkép szobámba,
 Lesi a kópé, hogy ugyan mit csinálok?
 Mért nem megy a torony tulsó ablakához?
 Nincs-e tűz valahol, miért nem vigyázza?
 Hisz így porig éghet tőle egész város!
 Mért nem is csapják el? Ugy haragszom rája!

Nézegetem én is úgy vasárnaponkint
 Tarka képeit az emberi hívásnak:
 Szép lányok, asszonyok jönnek a misére,
 Sokan csak magukat mutogatni járnak.
 Templom körül álló fiatalság előtt
 Divatos ruhában lépdelenek kevélyen —
 Egyszerre kivirít benn az isten háza,
 Gyönyörködik a pap virágos kertjében.

Én is ilyen voltam régen, nagyon régen!
 Gondolja magában a koldus anyóka.
 És alamizsnáért nyújtja aszott kezét
 Guggoló helyéről a templomajtóba.
 Hej biz itt a földön minden csak bolondság!
 Elhervad a rózsza, sors kereke fordul —
 Forgó kerekére, kopott tengelyére
 Be sok csillag is hull, be sok könny is csordul!

Tünődés.

Hányszor volt a böleső, hányszor már koporsó,
Gyermeckhalott lepkés álmival mosolygó!
S lesz-e a koporsó édes böleső vajjon,
Hogy egy szebb hazába szeliden ringasson?

Francziaországhoz.

Oh Francziaország! Béranger hazája!
 Elzarándokoltál a Duna partjára!
 Szeretlek-e jobban vagy pedig imádlak?
 Meghajtod fejedet Petőfi szobrának!
 Dalnokod rajongva dicsőíti dalban:
 Halhatatlan holtat élő halhatatlan!
 Ha fölérez akkor a nagy költő szobra:
 Koszorud ráteszi, Coppée, homlokodra!

Oh Francziaország! Könnyem is kicsordul,
 Szabadság frigyében a testvéri csóktul!
 Szárnyra kel a Szózat, ezrek ajkán zendül,
 Mint egy imádság száll a hazán keresztül.
 Riadó Marseillaise olvad dallamába —
 Láng fuvall a néma pacsirta szobrába.
 S mintha megzendülne szava érczajkának!
 Érzem a varázsát fölemelt karjának!

Oh Francziaország! A Kárpátok orma:
 Szenvedő hazámnak virrasztó őrtornya.
 Körülte az erdők büszke sudarfái:
 Ott a határszélnek védő katonái.
 Láttad-e pompáját a zöld fenyveseknek?
 Hős bajnok! előtted diszben tisztelegtek.
 Délibábruhába öltözött a róna,
 Mintha szép szerelmes menyasszonyod vóna.

Oh Francziaország! Aradon is voltál,
 Áldozni annál a szomorú oszlopnál!
 Megkövült fájdalom ott az a magyarnak —
 Égre kiáltó kin! Rád fátyolt takartak!
 Szemed előtt, testvér! föllebben a fátyol:
 Damjanicsok néznek rád a bitófáról.
 Jaj! fenséges harczunk dicső vértanui!
 Nem tudok, nem bírok feledést tanulni!

Oh Francziaország! a Tisza sík tája:
 Nemzeti őserő szeplőtlen hazája.
 Pusztaszeri szellő rajta végig szárnyal
 Űkapáink édes, egyszerű dalával.
 Ó danán a gyermek pillangókat kerget,
 Elmélázik a nép eke szarva mellett,
 Képeit a rég mult színesen kitarja —
 S fák közül mosolyg rá csöndes kis tanyája.

Oh Franciaország! Itt minden magasztal!
 Enyhádó hajlék vagy, dús terített asztal.
 Letöröld a könnyet csókoló részvéttel:
 Napmeleg szivednek arany kendőjével.
 Ez az aranykendő lobog a világon,
 Romokon, útfélen, dúló oczeánon.
 Ezt az aranykendőt millió szív áldja —
 Legszebb gyöngye: Szeged könnyező hálája.

Oh Franciaország! Szent érzelmek földje!
 Örök gondolatok munkás magvetője!
 Levegőd eszméket hordozó fnvalma
 Az emberiséget szárnyain ringatja.
 Te tanítod meg a népeket hevülni,
 Mint az anyamadár fiait repülni.
 Fáklyatüzet dobtál lomha századokra:
 Rohanó időben mindig ég lobogva.

Oh Franciaország! Szárnyad megsebeztek!
 Nagy nemes szivedre hágott az ellenség.
 Mint az esti felhő gyászolja a napot,
 Szegény Magyarország rádborult, siratott.
 De siratni téged? Én imádlak térden!
 Bukva is dissőbb vagy, mint mások a bérczen!
 Csillagokat szültél, hunyó nap, az éjnek,
 Hogy ragyogjanak fenn, míg sugarid kélnek.

Oh Franciaország! Gyermekid ragyogtak!

Szagaták sötétjét sűrű fátyolodnak:

Át is varázsolták eged im egyszerre

Tündéri sátorrá, pazarul himezve.

— Kinesszomjas önző had oltárodra rontott,

Honleány rárakta a rubint, smaragdot.

Ékszerét leszedte liliomnyakárul:

Honszerelem diszlett kebelén gyémántul.

Oh Franciaország! Láttalak elesve —

De föltekintettél a magas egekre,

Hát ott ereszkedett sugaras dicsfényben,

Egy tündöklő lovag robogó szekéren.

Francia trikolort a kezében hozta,

A másik kezében meg a kardot fogta:

„Kelj, uj Briareus!“ s tűz gyuladt szemedben,

Ott a kard lobogó, mind a száz kezeden!

Oh Franciaország! Szabadság bölcsője!

Koronák, bilincsek drága temetője!

Minek mondjalak még rajongó hevemben?

Dalnokod nevezett téged a legszebben:

Sas vagy, a mi voltál! Fényzőnbe' fürdő,

Sebzett szárnyakon is magasan repülő!

Hullatod véredet széles e világra —

Mi lesz a véresepből? Szabadság virága!

Lessepshez.

Fehér, mint az Alpes, fejed koronája,
Égő napot ringat kebled dobogása.

Nagy tengereket kötsz össze lángeszeddel,
Nemzeteket kapsolsz együvé sziveddel.

Országok állnak őrt köztetek és köztünk:
S népedet áthoztad! Nagy vezér, üdvözlünk!

Dieskoszorut tettél Petőfi szobrára,
Mintha tetted volna hazám homlokára!

Koszoru elhervad . . . a szelek szaggatják . . .
Nemzetek csókjában élet van, szabadság!

Erdély.

Hallottad-é, hazám, Erdély szavát?
 Hozzád eseng, segítségért kiált!
 Szép völgyein a hömpölygő folyó:
 Könnyes panasz, keservet harsogó;
 Nyög a vadon a bérczek tetején,
 Harang sir a fák minden levelén,
 Egy ezredév hurját rezegteti —
 Siess, hazám, Erdélyt megmenteni!

Otromba nép tapossa hantjait,
 Hol a dicsőség babérfája nyit.
 Magyarország bástyája szent falán
 Rést tör az álmos, hosszú éjszakán,
 Kő köre hull, koporsó mindenik,
 Hová a szép magyar szót beteszik,
 S vad szász, oláh dal mélyen temeti —
 Siess, hazám, Erdélyt megmenteni!

Vad szász, oláh ássa a temetőt,
 Szövi ránk a halotti szemfedőt.
 Magyar nemzet fehérlő zászlaját
 Ádáz kézzel rongyokra szaggaták.
 De rajta van még, lengő rongyokon,
 Dicső neved, szent képed, drága hon!
 Ha isten él, ott is fog fényleni —
 Siess, hazám, Erdélyt megmenteni!

Nem veszhet el, nem, e bérczes haza!
 Bezengte végig Rákóczy szava,
 Minden rögén Bem kardja villogott.
 . . . S nézzétek a szabadságdalnokot!
 Csatába el, mint a sas, zúgva száll,
 Kezébe' villám, öldöklő halál,
 Másik kezével lantját pengeti —
 Siess, hazám, Erdélyt megmenteni!

Petőfi.

Segesvári csatatéren
 Nyugalom ül réges-régen,
 Csak Petőfi lelke jár föl,
 Bem után sohajtgat;
 Az ő hulló könnye
 Rögein a harmat.

Segesvári csatatéren,
 Vándor, állj meg csöndes éjen!
 Fülemile ha megszólal,
 Kalapodat vedd le:
 Hazáját siratja
 Petőfinek lelke.

Pataki Piroska.

Tükör előtt illeg Pataki Piroska,
 Festi az orcáját fehérre, pirosra.
 Pántlikás haja csüng sarkig a fejérül,
 Angyal Biriékhez a lakziba készül.
 Fodros viganóját fölveszi magára,
 Három sor kalárist hajtogat nyakára.
 Kis piczike lábán kivágott czipellő —
 Abba szerette meg a fiatal jegyző.

Beteg édes apja nyöszörög az ágyon:
 „Ne hagyj itt egyedül, éjszaka, leányom!
 Az én életem már egy-két rövid óra . . .
 Ne menj el, ne menj el a muzsikaszóra!”

Angyal Biriéknél tart a lakodalom.
 Nevet a hegedű, kaczag a czimbalom.
 Peneg a sarkantyú, dübörög a padló,
 Tele van nézővel az ablak, az ajtó.

Mulatoz kedvére Pataki Piroska,
 Szívét lobogó láng, az öröm csapdossa.
 Csupa dinom-dánom szája, szeme, lelke,
 Ugy libeg, úgy lebeg, mint az arany lepke.
 Jobbra kacsint egyet, balra kacsint kettőt . . .
 Az ujján forgatja a fiatal jegyzőt.

Hát amikor magát legjobban mulatja,
 Bedöcög, vánszorog beteg édes apja:

„Húzzad cigány, húzzad, nesze, itt egy bankó!
 Hadd mulasson ez az aranyos pillangó,
 Ez a kis királyné, ez a falu gyöngye . . .
 Nyalka legénynép hadd gyönyörködjék benne!
 Hol van egy pohár bor, hadd köszöntsem rája:
 Éljen a haldokló Pataki vig lánya!
 Mulass, édes lányom, gyönyörű Piroskám,
 Áldjon meg az isten, de jó voltál hozzám!
 Húzd rá cigány, húzd rá a legislegszebbet,
 Hadd halok meg vigan, muzsikaszó mellett!“

S tánczra erőlködött iczegve-döcögve —
 Falu népe előtt halva rogyott össze.

Pataki Piroska ráborult jajszóval,
 Szíve is, lelke is tele lett kigyóval.

A legények közül akkor egy előlép
S ítéletet tartva szólala meg ekkép:

„Kelj föl onnan, kelj föl, Pataki Piroska!
Ne borulj te arra a szegény halottra.
Szerettelek mélyen, de már nem szeretlek,
Szivemből, lelkemből örökre kivetlek!”

A lányok közül is akkor egy előlép
S ítéletet tartva szólala meg ekkép:

„Kelj föl onnan, kelj föl, Pataki Piroska!
Ne borulj te arra a szegény halottra.
Fekete fátyollal takard el az orcád,
Megvetett legyen még aki szól is hozzád!”

Csak hallgatja a szót Pataki Piroska,
Mardosó lelke még szigorúbb bírója:
„Verjen hát az isten mind a két kezével,
Hálátlan bünömnek büntető terhével!
Érjen utól sorsom a világ végén is . . .
Alugy, alugy, apám . . . Halott vagyok én is!”

Bucsú Szegedtől.

Gyer elő, vándorbot!
 Hajléktalan vagyok —
 Szeged városának
 Már bucsút mondhatok.

Áldja isten ezt a
 Tiszta magyar népet!
 Hintse be utjait
 Rózsákkal az élet!

Itt éreztem magam
 A legboldogabbnak,
 Napjaim virágos
 Part között haladtak.

Ezer köteléssel
 Ide nőtt a lelkem,
 Fogva tart szorosan,
 Mégis el kell mennem!

Tudom, idegen lesz,
Bárhova visz sorsom :
Szép város, szivemben
Csak képedet hordom.

Kimegyek még egyszer
A Tisza partjára,
Egy marék homokért
Vándortarisznyámba.

A kalapom mellé
Tűzök egy virágot . . .
S mint a katángkóró,
Járom a világot.

Az én könyvem.

Virraszszatok, virraszszatok
 Mécs mellett, böles bolondok!
 Hold fényinél én addig a
 Dombon, mezőn bolyongok.

Olvasgatom ihletve nagy
 Nyitott könyvét az égnek,
 Azok a szép csillagbetük
 Magasztosan beszélnek.

Egy-egy fényes nagy eszme mind
 Az alkotó fejébül,
 Egy-egy égő szent érzelem,
 Világon hat keresztül.

Az a nyájas ikercsillag,
 Az az örök szerelem,
 Nem hagyja el egymást soha,
 Egymásnak él odafenn.

Sugárt lövel az üstökös,
Évszázadok fáklyája,
Vészt jósol, vérrózsát terem,
Féli a föld s csodálja.

Bujdosva, küzdve végzi nagy,
Merész pályafutását,
El-eltűnik meg visszatér —
Sorsod ez, oh szabadság!

Távol halvány kis csillagok
Homályosan rezegnek,
Jelképeül az emberi
Tudásnak, ismeretnek.

Bolygatja a lét titkait,
Szegény féreg, hiába:
Elméje csak egy ködcsillag
Gyöngén rezgő világa.

Tündérhidja ott az az út
Egy boldogabb szigetnek,
Reményeink repülni fenn
Tündérhídon szeretnek.

Amott, emitt, csillaghullás. —
Lelkem borus, borongó,
Földi nagyság, hir, pompa mind
Hulló csillag, mulandó.

De rám néz az ikeresillag,
Int az örök szerelem:
Valamennyi csillagbetű
Rám mosolyog szeliden.

Ringatja szívem' a gyönyör,
Mint egy szép hajnalálom,
Leborulok könyvem előtt,
A nagy költőt imádom!

Hugo Viktor.

I.

Világító torony omlott a habokba,
 Siratja a tenger, temeti zokogva.
 Hullámokon lebeg, szemfedőjét szőve,
 A világszabadság gyászos istennője.

Álljatok meg, hajók! Már hová eveztek?
 Darabokra zúznak ismeretlen szirtek.
 Itt is, ott is örvény... mélyükbe sodornak...
 Kössetek ki, hajók, romján a toronynak!

II.

Meghidegült az ajk, Hugo Viktor ajka,
 Mely az emberiség sebét csókolgatta.
 Enyészet csókolja: por lesz csak belőle —
 Szenvedő nagy világ, borulj le előtte!

Merev a kéz, melyben szent ostor pattogott
 S isten haragjával verte a zsarnokot.
 Enyészet csókolja: por lesz csak belőle —
 Szenvedő nagy világ, borulj le előtte!

III.

Világ nagy halottja örök halhatatlan,
 Hugo Viktor lelke fönszáll a magasban.
 Véges körét unva itt a földi lánczon
 Lerázta, hogy a nagy végtelenbe szálljon.

Mutatja majd magát uj és uj alakban:
 Sugár üstökösben . . . a mosolygó napban . . .
 S ha csörögni hallja idelenn a lánczot:
 Mennydörögve járja végig a világot.

Ifjuságom.

Berek alatt bolygok
 Félálomban, félig ébren,
 Szomoru dal hallik
 Messziről a csöndes éjben.

Tán haldokló hattyú
 Bucsúzik e szép világtól?
 Vagy levelek sirnak,
 A mint hullnak a virágról?

Se nem levélsírás,
 Se nem hattyú fájó dala,
 Tovaszálló tündér,
 Ifjuságom végsőhaja.

Megállj, megállj ! . . .

Megállj, megállj, ifjuságom,
 Ne szállj még el !
 Ősz hajamat főd be rózsá
 Levelével !
 Lehelj egyet még szívemre
 Hadd dobogjon !
 Ez a világ rám is még hadd
 Mosolyogjon !

Sietsz, illansz fényesen, mint
 A pillangó —
 Sirva csendül utánad egy
 Bús harangszó.
 Megsiratlak, szép tavasza
 Életemnek !
 Halottaim, csillagaim,
 Eltemetlek !

Le a porba! Nem tudok már
Fennrepülni.
Csak te benned, mulandóság,
Elmerülni,
Nézni, nézni kandallótűz
Hamvadását,
S hallgatni az őszi eső
Kopogását.

Mit is mondott Anakreon?

Vásár az élet . . . (Régi nóta!
 De mi van uj a nap alatt?)
 Járok-kelek a nagy tömegben,
 Nézegetem a sátrakat.
 Ez ember itt árulja lelkét,
 A lélek most olesó nagyon —
 Fiúk, fiúk, ej vigye patvar!
 Mit is mondott Anakreon?

Sátrak alól leány, menyecske
 Jobbra tekint, balra kacsint;
 Arcza piros, fehér virágát
 S ajka mézét árulja mind.
 Hej szerelem, magasztos érzés!
 Mivé lettél a piacon?
 Fiúk, fiúk, ej vigye patvar!
 Mit is mondott Anakreon?

Amott egy úr keresztet árul,
 Szép csillogó érdemjelet;
 Ni! a vevő mellére tüzi,
 S mindjárt nagyobb a tisztelet.
 Mily peczkesen sétál alá s föl,
 Nézzétek, a gögös majom!
 Fiúk, fiúk ej vigye patvar!
 Mit is mondott Anakreon?

Poéta is, lanttal kezében,
 Lármát üt a sátor alól,
 Szegény ördög! bús énekében
 Egész világ fájdalma szól!
 Érzéketlen a nagy közönség,
 Nem hatja meg a fájdalom —
 Fiúk, fiúk, ej vigye patvar!
 Mit is mondott Anakreon?

Emitt ez a szép lenge sátor
 A jog, szabadság sátora,
 Körülte milyen czifra népség!
 Csillog-ragyog a korona.
 Árulnak itt népet, bilincset
 S hazát kis és nagy árákon —
 Fúk, fiúk, czudar az élet!
 Mit is mondott Anakreon?

Nyomorékok egész csapatja
Imádkozik meg énekel,
Mankós honvéd, vak, sánta koldus
Egymás között versenyre kel.
Kezét, lábát, sebét mutatja
Végig az utczasarkokon —
Fiúk, fiúk, de rongy az élet!
Mit is mondott Anakreon?

Hársak alatt . . .

Hársak alatt ülök, rám borult az alkony,
Szegény édes anyám mit csinál most vajjon?
Lombos ákác alá kiül a kis padra,
Szomorú szívében sorsomat forgatja.

Méla csend köröttem . . . a csenden keresztül
Távol szülőföldem kis harangja csendül.
Édes ezüst hangja szép álmokba renget —
S ákác alatt ülök édes anyám mellett.

Ha majd eltemetnek . . .

Ha majd eltemetnek,
Tudom, elfelednek,
Hire, nyoma sem lesz
Egyszerű nevemnek.

De szívem porából
Egy rózsza nő talán,
Keblére tűzi majd
Egy szép pásztorleány.

Oh költészet!

Oh költészet, mi vagy nekem?
 Tündérleány, szerelmesem.
 Égő ajkad ajkamon csügg,
 Lelkem szívod csókjaiddal —
 S félig-félig betakarsz már
 Szemfedővel: fátyoloddal.

Oh költészet, mi vagy nekem?
 Piros fényű szövétnekem.
 Komor sziklák csúcsaira
 Hintegetsz te csak világot,
 Kerülöd a dalos mezőt,
 Arany pillét, gyöngyvirágot.

Oh költészet, mi vagy nekem?
 Vad fergeteg a tengeren.
 Hárfád mellett a hullámok
 Kineses hajót tánczoltatnak;
 Ha kifárad: lefektetik
 Szigetén a koralloknak.

Oh költészet, mi vagy nekem?
Vijjogó sas a bérceken.
Nagy suhogó sötét szárnyad
Felhők felett ring a napon,
Körmeid közt vérzik szívem,
Hulló csöppje fájó dalom.

János doktor.

János doktor híres doktor,
Tapasztaltam igen sokszor.
Ismeri az egész város,
Szereti a patikáros.
Követi jó régi elvét:
Megnézi a beteg nyelvét,
Onnan ítél, rendel onnan
Bármiféle állapotban.
S kigyógyítja a beteget,
Tudniillik, hogyha lehet.
— János doktor híres doktor.

János doktor rendes, pontos,
Éjszaka is nagyon gondos.
Nem kell érte szaladgálni,
Csengetyűvel zajt csinálni
S fölkelteni mély álmából,
Nyugodalmas párnájáról.

Csak mennek a korcsomába,
Ott mindenki megtalálja
János doktort egészségben,
Hova hívják: várja ébren.
— János doktor híres doktor.

János doktor böles halandó,
Tudja: minden csak mulandó.
Ha meghal egy páciense,
Csak ennyit szól: teringette!
Többet szólni nem érdemes,
Akár paraszt, akár nemes.
Nála csak egy az igazság:
Halál ellen nincs orvosság.
S iszik rá egy nagyot, hosszút,
A halálon így áll bosszút.
— János doktor híres doktor.

Mindhiába . . .

Mindhiába járok én már
 Napfényes mezőben :
 Olyan, mintha sétálgatnék
 Kinn a temetőben.
 Egy-egy fejfa minden fűszál,
 Gyász van írva rája ;
 Porló szívek álomképe
 A pillangó s rét virága.

Mindhiába megyek én ki
 A vadonerdőbe :
 Nem vidit már boltozatos
 Sátorának zöldje.
 Bús zenéje az életnek
 Már ott is sohajtgat,
 Fájó szívek hulló könnye
 Lombjain a rezgő harmat.

Mindhiába próbálgatom,
Öröm, a te hangod:
Hallom egyre szívem mélyén
A siró harangot.
Azt az eltűnt tarka mezőt,
Zöld erdőt siratja —
Isten veled, kék ég, tavasz,
Fényben dalló kis pacsirta!

Szeretem . . .

Szeretem a buzgó, vallásos éneket,
 Mely tiszta szíveknek mélyében született,
 Liliomszárnyakon repül az ég felé,
 Isten trónja elé.

E zagyva utczai zshivajt nem kedvelem!
 Látom, komédia! Nem istenfélelem!
 Szemforgató csapat rekedt porhangjai,
 Nincsenek szárnyai.

Kimegyek a kertbe, itthagynom e zshivajt,
 Ott kis madár dalol s a lombos ág sohajt.
 Lelkem dal-, illatban repül az ég felé,
 Isten trónja elé.

Vége, vége!

Sirathatsz már, édes anyám,
 Bizakodva ne nézz reám!
 Eddig egyre biztattalak,
 Most látom, hogy megcsaltalak.
 Öregséged hű gyámola
 Nem lehetek én már soha.
 Fekete gyász az én házam,
 Nyomoruság lakik nálam,
 Nem tudom lerázni lánczát,
 Isten neki fogja pártját,
 Fiadnak nincs szerencséje —
 Vége, vége!

Sirathatsz már, kis hugocskám,
 Te se jöhetsz lakni hozzám!
 Fuvó szélről nem óhatlak,
 Tisztesen nem járathatlak,
 Gyöngykaláris, selyemkendő,
 Piros csokros kis czipellő,

Bársony ujjas. — mind oda van!
 Az ígéret, lásd, hasztalan!
 Tiszta légy, te liliomszál,
 Imádkozzál és dolgozzál,
 Hulljon orczád veritéke —
 Vége, vége!

Sirathatsz már, én szerelmem,
 Ne bizakodj' te se bennem!
 Keress, lelkem, mást magadnak,
 Ne átkozz meg, hogy elhagylak.
 Kórót ha látsz hányva-vetve:
 Ne jussak én az eszedbe.
 — Hideg van kinn, hideg van benn.
 Egy sugár sincs a szivemben.
 Szél tördeli a fagalyat,
 Erdő, mező, rét sohajtgat.
 Lehullt minden ékessége —
 Vége, vége!

Isten veletek, magas jegenyék!

Isten veletek, magas jegenyék!
Hányszor tükrözte isten kék egét
Ábrándos lelkem, ott alattatok!
De sok szépet is elsusogtatok!

Susoghattok már, mese csak, mese!
Lelkemből elszállt isten kék ege,
Behunyta a nap örökre szemét —
Isten veletek, magas jegenyék!

Szeged.

Szeged, óh szép Szeged, honszerem fészke !
 Délibábos Alföld örök szemefénye !
 Nem te voltál bölcsöm áldott ringatója,
 De szeretlek, mintha te ringattad vóna.
 Nyugton halok, ha rám koporsó itt zárul,
 Ugy szívemhe' nőttél második hazámul !

Szeretem egyszerü, jó magyar népedet,
 Nem hajlong, nem imád faragott képeket.
 Ősi jellemének nem árt a szegénység,
 Napbarnított arcán ott ül a kevélység.
 De térdet-fejet hajt s magát megalázza
 A templomba hívó kis harang szavára.

Ölti föl a hajnal biboros palástját :
 Munkával köszönti égi mosolygását.
 Forgatja földjének minden kis göröngyét,
 Hullatja közéje veritéke gyöngyét.
 A leszálló alkony álmod terít rája,
 Ha egy darab kő is pihenő párnája.

Rétje selyem fűvén furulya, kolomp szól,
 Nevető szőlőfürt kel ki a homokból.
 Sárga aranykalászt renget a rónaság,
 Isten áldásával játszik a délibáb.
 Szép kévesorokban olvassa jövőjét,
 Békével költi el munkája gyümölcsét.

Egyszerű szivéből egyszerű dal zendül,
 Sebes szikraként száll a rónán keresztül,
 Megfogan, megpihen messze bérczek alján,
 Szerelmes leányok esókratermett ajkán,
 Nádas kunyhájába vissza-visszaszárnyal
 Édes üzenettel, erdők illatával.

Nádas kunyhájának szelid mécsvilága
 Boldogságot áraszt csendes otthonára.
 Aki betér oda, vándor, hazátlanul,
 Tűzhelyet, családot szeretni megtanul.
 Nemzeti őserő tiszta lángja mellett
 Tűzet fog a lelke : égő honszerelmet.

Nemzet drága kincse, óh te legszebb csillag!
 Ez a nép dobogó szive mélyén ringat.
 Csillagok ezrivel hullhatnak az égről:
 Te mindig ott maradsz tündöklő vezérül,
 Vezeted sötétben, fénylő napvilágon . . .
 Törhetetlen hittel csügg a szabadságon.

Haza és szabadság: álmai virága,
 Ezt szövi, himezi sohajba, imába,
 Ekevassal írja a róna rögébe,
 Beoltja a fáknak fakadó rügyébe.
 A hömpölygő Tisza, amerre megy, zúgja;
 Magyarság növekvő győzelme az útja.

Tűzoszlop vagy, Szeged! világító fáklya!
 Hűtelen népeket visszaverő bástya.
 Magasra kivont kard a nemzet kezében,
 Virrasztasz, virrasztasz honnak őreképen!
 Aki gyilkot emel az édes anyára,
 Lesujtja, mint *akkor*, haragod villáma.

Századok viharát megálltad szilárdul,
 Talpra állott néped a nagy tengerárbul.
 Vakitón ragyogott lelke legszebb éke:
 Röghöz ragaszkodó arany büszkesége.
 Hontalan keservvel világgá nem széledt,
 Mint a fecske, rakott romokon új fészket.

Palotáid, Szeged, sorra omolhatnak,
 Martaléka lehetsz tüzeknek, haboknak:
 Bölcsőjét ez a nép soha el nem hagyja,
 Százszor is fölépit erős akaratja.
 S honszerető lelke zúg a fuvó szélben,
 Ott lebeg a tájon délibáb tükrében.

A lengyelek.

Szegény testvéreink! ha rátok gondolok :
 Átsirnak szivemen haldoklók kinjai,
 Lelkembe láncz csörög, Szibéria fuvall,
 Fehér havon piros vért látok omlani.
 Mért nem csavarhatjuk ki azt a kancsukát
 Kozák kezéből, mely pattog fejed felett?
 Boldogtalan nemzet, hogy csak ölelhetünk!
 Hogy nem törhetjük szét kemény bilincsedet!

Sirod sötét ölén, melyben már félig állsz,
 Tudod-e még: velünk mi voltál egykoron?
 Miként nap esőkje a magasló bércztetőn,
 Öröklét ragyogott fenkölt homlokodon.
 Letépte durva kéz az illatos babért,
 Cziprust rakott reád a koszoru helyett —
 Boldogtalan nemzet, hogy csak sirathatunk!
 Hogy nem törhetjük szét kemény bilincsedet!

Ha eltiport is a vad önkény, nyers tömeg:
 Fennen villogtatád te értünk kardodat;
 De, mint mi éretted, hiába harczolál:
 Magyar szabadság is mi lett? Bús áldozat!
 Dembinszki, Bem apó... s a lengyel légio
 Hős vére festette a csatatéereket —
 Boldogtalan nemzet, a hálaszó kevés!
 Hogy nem törhetjük szét kemény bilinesedet!

Maradt-e még borús keblednek egy helye,
 Hol a hit örökdő szelid csilláma ég?
 Hogy könnyebben viseld nehéz keresztedet:
 Te porba gázolt nép! remélsz, remélsz-e még?
 Vagy, mint a nagy beteg, ki régen haldokol,
 Talán ohajtod már a pihenő helyet?
 Boldogtalan nemzet, hogy csak biztathatunk!
 Hogy nem törhetjük szét kemény bilinesedet!

Mi lássuk-e vajjon te benned a jövőt?
 Vagy a mi sorsunkban uj hajnalpirt te láss?
 Oh hit, remény, ne csalj!... Harsog még a vihar,
 Lesz a világon még egy nagy feltámadás!
 A zsarnokok ellen mind valamennyi nép
 Örök diadalban fog egymással kezét —
 Boldogtalan nemzet, hej, még az messze van,
 Mig összetörhetjük kemény bilinesedet!

Ne szállj, lelkem, ne szállj !

Ne szállj, lelkem, ne szállj, ki a temetőbe !
 Nagy bánatba esel, beteg leszel tőle.
 Fájdalom betüje minden kis fejfája,
 Csüngő szomorufüz sirok eziterája,
 Szél veri a nótát porló halottaknak,
 A lengő fűszálak könnyet harmatoznak.
 Sohajt a koporsó, szive meg-megdobban,
 S hervadsz, mint a virág őszi fuvalomban.
 — Napsütötte dombnak szállj el sátorába :
 Fölvidit az öröm nevető borága.

Ne szállj, lelkem, ne szállj gyöngyös tengerekre,
 Megcsal az oczeán csöndes sima tükre.
 Kebelén ring a nap : ég királyleánya,
 Hosszu aranyhaját csókolja, himbálja,
 De szerelme muló : s haragosan nézi,
 Kagylófésűjével ránczigálja, tépi ;
 Habjaiból kikél nagy sötét lovagja,
 A vitorlás hajót sziklaszirthez csapja.
 — Szállj te csak egy csörgő kis patak vizére,
 Rózsalevél-sajkán rózsák szigetére.

Ne szállj, lelkem, ne szállj a ragyogó mennybe,
Tüzd magadra, mit ér a csillagok ezre!
Nincsen ott kökényszem, édesen kacsintó,
Nincsen ott piros ajk: csókos rózsabimbó.
Gyermekjátékait szárnyas angyal üzi,
Hidegen zengenek az ég csengetyüi.
Szebben szól ideleln kis falud harangja,
Szerelmes galambok turbékoló hangja.
— Szállj te csak a földön szép leány ölébe
S ölelő karjával elringat az égbe.

No, no, fejem !

No, no, fejem, legyen eszed !
Mit gondolsz, az istenért !
Ne engedd ott babrálgatni
A vén Idő ecsetét.
Ifjuságom barna fürtjét
Behavazza czudarul —
Mit szólnak a leányok,
Ha a tél már rád borul ?

Csak mondhatnám : érdemekben
Őszültél meg legalább,
Hej de mikor érdemidet
Nem ismeri a világ !
Kigondoltál egy-két verset,
Ennyi csupán az egész ,
Azzal a sok millióval
Névtelenül odavész !

Öregedjél, fehéredjél,
Őszülj, fejem, csak tovább!
Soh'se busulj! Ez a világ
Ugy sem ér egy fakovát!
Majd betakar egy nagy kalap,
Egy pár deszka fedele —
Azt se tudják, milyen voltál:
Fehér-e vagy fekete!

A szegedi kántor.

Nincsen olyan kántor több, mint
 A szegedi kántor,
 Bölcsesége nem hagyja el,
 Mint az illó kámfor.
 Tud vigadni takarosan,
 Ha kell, hát éjfélig,
 Tud busulni magyarosan,
 Akár napkeltéig.
 Vigadt is már, busult is már,
 Isten tudja, hányszor!
 Nincsen olyan kántor több, mint
 A szegedi kántor.

Bucsuztatót, nem kevesebb,
 Csinált már egy zsákkal,
 Eltemeti a halottat
 Szép kádencziákkal;
 Kibeszéli életének
 Minden zegezugját,
 Megrikatja a szegénynek
 Minden pereputtyát.
 Te se tudtad volna jobban,
 Jó Petőfi Sándor!
 Nincsen olyan kántor több, mint
 A szegedi kántor.

Szó a mi szó, de azért a
 Rigmus nem egyforma,
 Azt mondják, hogy néha szebben
 Kiesik a sorja :
 Gazdagabbnak ékebben
 Zengi dicsőségét,
 A szegénynek csendesebben
 Pedzi üdvösségét.
 Egyik olcsóbb, másik drágább,
 Tudd meg ezt, óh vándor!
 Nincsen olyan kántor több, mint
 A szegedi kántor.

Számon tart ő a városban
 Minden vén halandót,
 Tudja, melyik következik
 Betenni az ajtót.
 Betegeknek a halálát
 Részvevően várja,
 Szánja őket, hogy ha késik
 A halál kaszája ;
 Ha kimulna : nem szenvedne,
 Ugymond, szegény jámbor —
 Nincsen olyan kántor több, mint
 A szegedi kántor.

E világon mindenkinek
 Akad adósága,
 Hát biz ettől ő se mentes,
 Vigye el a kánya!
 De betudja tömni száját
 Kontós inasoknak:
 Jertek majd, ha halljátok, hogy
 Nagyon harangoznak.
 Van is nekem pénzem máskor!
 Nagy harangozáskor!
 Nincsen olyan kántor több, mint
 A szegedi kántor.

Szól is aztán az a harang,
 Hej nagyon is gyakran!
 „No, fiúk, ma jó napom volt!”
 Tör ki vig szavakban.
 Huzd rá, czigány, huzzad Kukacz!
 Áldjon meg az isten!
 Hogyha meghalsz, ne szomorkodj,
 Eltemetlek ingyen!
 Elevent is elbucsuztat
 Ilyen mulatságkor —
 Látva másnap — csodálkozik
 A szegedi kántor.

Nem kell nekem koszorutok...

Nem kell nekem koszorutok,
Csak adjátok másnak!
Nem vagyok én lantosa a
Hivságos világnak.

Ne szóljon én rólam a hir
Harsány trombitája!
Többet adok egy tiszta szív
Egyszerű szavára.

Verseimet szavalgatják
Kis fiúk, kis lányok,
Jobban esik e gagyogás,
Mint magasztalástok.

Nép ajkán él egy-két dalom,
Névtelenül száll, száll...
Többet ér ez egy hervatag,
Hideg koszorunál!

Hosszu út.

Hol az ég a földdel
Összeölelkezik,
Az én fájó szívem
Oda kívánczik.

Szebb világ van ottan,
Valami azt súgja:
Édent varázsol a
Lehajló ég csókja.

S virul a boldogság
Paradicsomkertje,
Ott ragyog mindenütt
Az isten jó kedve.

Szinén a virágnak,
Énekén madárnak...
Üdvöt osztogatni
Angyalok lejárnak.

Ne ringass, reménység,
Oda el nem érek!
Nagyon hosszú az út,
Rövid ez az élet.

Minél tovább megyek,
Annál messzebb látszik —
Szegény szívem, veled
Az ég is csak játszik!

Falun.

T eremtő egy igaz isten,
 Mit csináljak?
 Tán bizony már vége is lesz
 A világnak!
 Két hete, hogy esik egyre,
 Bugyborékol —
 Még a kakas sines oda ki,
 A pitarba' kukorékol.

Ugy vagyok, mint a torma
 Esett féreg,
 Beszorultam a szobába,
 Esz a méreg,
 A tavalyi ócska naptárt
 Olvasgatom:
 Csupa merő ostobaság!
 Megöl a kin, az unalom.

Czi—ezi—ezi—ezicz ! Játszom inkább
 A macskával —
 Hogy simogat, hogy czirógat
 A farkával !
 S mint valami rossz poéta,
 Ugy dorombol ;
 Tán azért is haragszik rá
 S ugrik neki a komondor.

Esik, esik, ahogy csak tud,
 Szakad egyre —
 És is nagyon neki vagyok
 Keseredve.
 Itt kesergek a falóczán
 Itt busúlok :
 Testem-lelkem olyan álmos,
 Olyan lomha, mint a tűzok.

Rokka mellől mosolyog rám
 Ángyomasszony,
 Töri fejét, hogy mivel is
 Mulattasson.
 Elbeszéli Genovévát,
 Kártigámot . . .
 S rektor uram kis malaczát
 Hogy lopták el a czigányok.

Sándor bácsi fúr, farag s majd
 Ő mesélget;
 Szörnyű módon emlegeti
 Königgréczet:
 Burkus elől a németek
 Hogy futottak . . .
 Életemben legelőször
 Most hiszek csak obsitosnak.

Édes anyám a kabátom'
 Varrogatja,
 Egyebütt is jár azért a
 Gondolatja!
 Kérdezi, hogy mikor lesz már
 Feleségem?
 Biztatom, hogy nemsokára,
 Nem hal ki a nemzetségem!

Esik, esik, egyre jobban,
 Mérgesebben;
 Szénaboglya beázik a
 Szérüskertben.
 A padlás is kezd csepegni,
 Csirren-csurran —
 A kemenczepadka mellett
 Huzódom meg szomoruan.

Ha soká tart ez az idő,
 Meglássátok :
 Új özönviz borítja el
 A világot.
 Hiszen ránk is férne ismét,
 Szó sincs róla :
 Sok gonoszság, sok czudarság
 Megesett már Noé óta.

Czudar eső, ne bolondozz,
 Állj el végre !
 Csak addig, mig leszaladok
 Az alvégbe.
 Csak a mig őt két karomba
 Egyszer zárom —
 Akkor aztán, ha esel is,
 Ha vissza nem jöhetek is :
 Vigye manó, azt se bánom !

Egy koporsó.

Egy koporsó felhőalakban
Nyugat felé borongva száll,
Árnyat ver a futó habokban
Az alkony végsugárinál.

Festette tán a böles, nagy isten
Ég könnyinek bölesőjeül?
Egy méla hang támad szivemben:
Mulandóság jelképeül!

S úgy tetszik, mintha a magasból
Halotti dalt is hallanék,
Felhők közül hozzám harang szól,
Koporsóra borul az ég.

Ottfönn talán angyalt temetnek
Esthajnalon a mennylakók?
Hunyó nap és bús fellegeknek
Hosszu sora a gyászolók?

Ki tudja, hogy ki fekszik abban?
Talán egy szép csillag pihen?
Hisz a csillag sem halhatatlan,
Hull, egyre csak hull fényesen.

Benned nyugszik talán, koporsó,
Lelkemnek tűnő csillaga?
Vigyed, vigyed, ez az utolsó!
A nap leszáll, temesd oda!

Lelkemhez.

Majd ha kilehellek egy haló sohajban:
 Ne kövess a porba, légy te halhatatlan!
 Szállj a kert ölére, liliom kelyhére,
 Illatos tavasznak csillogó lepkéje!

Lengj a himes réten vig csapongó szárnyon,
 Gyermek szemében, mint szép hajnalálom!
 Játszál velük, illanj, hogy megemlegessék —
 Éltük alkonyán is legyen édes emlék!

Eleget busultál, sokat is szenvedtél:
 Légy ezüst patak a pázsitos ligetnél!
 Fürdeni tündér jár ott a hidon által,
 Beborítja tükröd szép arany hajával.

Csörgedezz folyóba, kagylós tengerekre,
 Ringasd a hajókat gyémánt szigetekre!
 Szállj ki a vizekből színes szivárványnak,
 Siró ég keblére tarka bokrétának!

Hullass fényporodból erdőre, mezőre !
 Gyöngyvirág, nefelejcs, rózsa nő belőle.
 Koszorúba fűznek ékes deli szüzek,
 Oltártisztaságu homlokukra tűznek.

Ringj a rónaságon délibáb képében,
 Reszkető nap ölel forró szerelmében.
 Látogass föl hozzá sasszárnyakat öltve —
 S áldásos harmatként szállj alá a földre !

Légy a puszta mélyén susogó, lombos fa,
 Fektesd a vándorlót árnyas sátorodba !
 Altatót felette, hogy jól megpihenjen,
 Ágaidon rengő madársereg zengjen !

Havasi pásztortűz légy hideg éjszaka,
 Úttalan didergők lobogó vigasza !
 Árva bujdosókat védj az üldözőktől,
 Sűrű sötét fátyol, állj közöttük örül !

Gyöngyöző nedűvel légy virágos kanesó,
 Gondokat elűző, örömet fakasztó !
 Zengő hangszereknek nevető nótája,
 Hogy a bánatos szív felviduljon rája.

Ragyogó mezébe öltözz a reménynek,
Tündökölj előttük, kik nyomorban élnek!
Kézen fogva vezesd szirteken, örvényen,
Szemüket is csókod zárja le gyöngéden!

Koronás tündére légy a fenyveseknek,
Repülj virághintón, pillangók követnek,
Ajkadról balzsamot szórj a levegőbe,
Hogy a szegény beteg meggyógyuljon tőle!

Dicsőítsd az istent: zengj örök hálásan
A templomba hívó kis harang szavában!
Kisérd ki nagy útján a holtat siratva,
Hánynak nincs senkije, a ki megsirassa!

Gyászoló cziprusnak menj a temetőbe,
Hol feledve porlad a dalok költője!
Változz át gazdagon termő kenyérfára:
Álmodó lantosnak boldog legyen álma!

Enyhe fuvalomként kelj a hős berekből,
Fujj a napsütötte téreken keresztül!
Töröld le kendőddel orcáját a népnek,
Veritékesöppjei a hazáért égnek.

Szállj, mint eleven láng, az ifjak szívébe!
 Rajzoldjék mélyen a haza szent képe,
 Hogy az életnél is hivebben szeressék
 S dobjanak el érte hivságos szerencsét!

Haragos viharban villámod ezikázzon
 Dölyfös kényurakra végig a világon!
 Kapd le a koronát átkozott fejről,
 Ki az örök jogot eltiporni készül!

Törd szét a bilincset, kard csengjen helyébe!
 Zúgj egy fönséges dalt nemzetek fülébe!
 Büvölje meg sorba, zsoltárként dalolják,
 Visszhangozza minden: „Szabadság! szabadság!”

TARTALOM.

Elbeszélő költemények.

	Lap
A galambok	3
Kaczor király	12
Szent Péter	27
A kis kakas meg a török császár	35

Apró történetek.

Galambos Lidi	45
Obsitos katona	46
A rózsakirálynő	47
Bocsánat	48
Ismertem	49
Egy arczkép	50
Bodon Andris	51
Boldogság	53
A költő ebédje	54
Vályi Kovács Ferencz	55
Légyott	56
A virágáros leány	57
Az apácza	59
Levél	60
Az apa és leánya	61
A menyasszony	63
Az aranyoskúti szegény juhász lánya	64

Lap

A szüzi korona	65
Tél virága	67
Siró kút	68
Dal a libapásztor lányról	69
A rab	71
A gulyás leánya	72
Domboldalon	73
Büszkén áll	74
Téli napsugár	75
Titkos könny	76
Bölcső és koporsó	77
»Nincsen idehaza!»	78
Török Anna	79
Prédikáció	81
A Maros ölén	82
Ereklyék	84
Az a fehér kendő	85
Titkos bú	86
Hazajöttek	87
Esketés	88
Bús harangszó	89
A szécsi molnárné	90
Sors	92
A falu bolondja	93
Temetés	94

	Lap
Százsorszép Juliska . . .	95
Szegény zenész . . .	98
Féltett kincs . . .	99
A kis árva . . .	100
Az özvegy akácza . . .	101
Altató . . .	102
Megsirattam . . .	103
A számóczás leány . . .	104
A csendes ház . . .	105

Vegyesek.

Beköszöntő . . .	109
Önéletrajz . . .	112
Az én lakásom . . .	115
Az én aggódó anyám- nak . . .	119
Az ember csak egy- szer él . . .	121
Kétezer éve . . .	124
Petőfi . . .	125
Kár volt nekem . . .	128
Peták Mihály . . .	130
A nyomorhoz . . .	133
Dal a hazáról . . .	135
Emlékezés nagyanyámra . . .	136
Oh, szerelem! . . .	140
Kérdezzétem, tudako- zom . . .	141
Nem vagyok én király . . .	142
Örök szerelem . . .	143
Boldogtalan vagy . . .	144
Kétség . . .	145
Oh ne hulljon . . .	146

	Lap
Juczi néni . . .	147
A kis gyűrűs legény . . .	149
A míg élek, mindig bánom . . .	151
Türelemmel küzd az ember . . .	154
Egy veszendő barátom- hoz . . .	156
Egy kis gyermek ha- lálára . . .	158
A szegény szent ember . . .	159
Itthon . . .	163
Altató dal . . .	167
A bátor katona . . .	170
Kati néni . . .	171
A kis honfi . . .	175
Balambán . . .	176
Egy tengődő barátom- nak . . .	180
Álom és való . . .	182
A cipőtisztító . . .	183
Édes anyám betegágyá- nál . . .	186
Temető az ember szíve . . .	187
A modern költő . . .	188
A szív . . .	190
G. F. sirjánál . . .	191
Bucsu Sárkától . . .	193
Csak az én szívem fáj . . .	198
A cifra szerető . . .	199
Balog partján van egy falu . . .	201
Nyugalomvágy . . .	202

	Lap		Lap
A vad poéta	204	Száll az élet	258
Nem bánom én . . .	206	Szemere Miklós . . .	259
A kis Alisz	208	Bucsu	264
Szerelmes a patak .	209	Télben	265
Negyedik Napoleon .	211	A tél	267
Elfáradva	214	Feledés	271
Nógrádi Pap Gyulának	216	Isten háza mellett . .	272
Hajdankor	218	Tünődés	275
Fekete Borbála . . .	220	Francziaországhoz . .	276
Integettek, marasztal-		Lessepshez	280
tok	222	Erdély	281
Elmaradt az édes ott-		Petőfi	283
hon	223	Pataki Piroska	284
A dalos béka	224	Bucsu Szegedtől . . .	287
Czigányélet	225	Az én könyvem	289
A szegedi árvíz évfor-		Hugo Viktor	292
dulóján	226	Ifjuságom	294
Betegen	229	Megállj, megállj . . .	295
Félhomályban	230	Mit is mondott Anak-	
Bucsu az ó évtől . . .	232	reon?	297
Bölcső és koporsó . .	234	Hársak alatt	300
A kis Ferike	235	Ha majd eltemetnek . .	301
Benke Pistának	236	Oh költészet	302
Homok	237	János doktor	304
Esik a hó	238	Mindhiába	306
Felhők	240	Szeretem	308
Az ajnácskői erdőben	241	Vége, vége!	309
A radnóti harangláb	243	Isten veletek, magas	
Az élet	245	jegyenék!	311
A szurdoki juhász . .	246	Szeged	312
A vásárban	250	A lengyelek	315
Mikszáth Kálmánhoz .	256	Ne szállj, lelkem, ne	
A bükkösben	257	szállj!	317

	Lap		Lap
No, no, fejem! . . .	319	Hosszu út	325
A szegedi kántor . . .	321	Falun	327
Nem kell nekem ko-		Egy koporsó	331
szorutok	324	Lelkemhez	333

